23

IX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

LECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX

MIRCEA POPESCU

Secretul Elizei Dornescu

EDITURA MILITARĂ

Mircea Popescu
Secretul Elizei Dornescu

Capitolul I
Primele 24 de ore

Căpitanul de securitate Vlad Roşca urca grăbit treptele ce duceau la etajul unde se afla apartamentul actriţei Eliza Dornescu. „Nu-mi plac dimineţile de noiembrie... Categoric! Nu pot să le sufăr. Sunt mohorâte, triste, parcă le lipseşte ceva."

Apartamentul actriţei nu era prea mare, însă mâini îndemânatice îl aranjaseră cu un gust deosebit. Din holul mic, de la intrare, pătrundeai în sufragerie şi de aici în dormitor.

Pe patul acoperit cu o cuvertură mătăsoasă, de culoare roz, zăcea nemişcată Eliza Dornescu.

În primul moment căpitanul Roşca avu impresia că în faţa lui se află un cadavru. Imobilitatea şi rigiditatea corpului îl făceau să se gândească, fără voie, la acest lucru. Respiraţia liniştită şi ritmică înlătură însă prima impresie.

Când căpitanul se apropie de pat, actriţa, parcă simţind prezenţa cuiva în cameră, întredeschise ochii. O privire stranie, la fel de imobilă ca şi trupul. Atât. Căpitanul Roşca zâmbi încurajator, dar zâmbetul său

rămase fără răspuns. „Paralizată... stare de inconştienţă, evident...” gândi el, în vreme ce Eliza Dornescu închise ochii, fără să schiţeze un efort cât de mic pentru a rosti măcar un cuvânt.

În apartament se aflau toţi cei care în mod obişnuit sunt chemaţi în asemenea împrejurări, bineînţeles, în primul rând, doctorul Antoniu. Fotografiile, măsurătorile, cercetarea amprentelor, toate au fost îndeplinite cu conştiinciozitate, dar şi cu repeziciune, deoarece căpitanul era nerăbdător să-şi înceapă cercetările personale.

În cele din urmă agitaţia se potolise şi căpitanul Roşca rămăsese numai cu colaboratorul său apropiat, locotenentul Davidescu.

Aşezat într-un fotoliu tapisat în roz pal, ca şi cuvertura de pe pat, Roşca recapitula cele întâmplate până atunci. Seara trecută un bărbat adusese un plic, pe care-l predase ofiţerului de serviciu. Pe foaia de hârtie din interior, un text laconic: „Stimaţi tovarăşi, trebuie să vă aduc la cunoştinţă un fapt îngrozitor. Aştept pe cineva dintre dumneavoastră mâine dimineaţă, la ora 9.” Urmau iscălitura, descifrabilă, Eliza Dornescu, şi adresa. Căpitanul Roşca primise ordin de la colonelul Manea să dea curs sesizării. A doua zi, la ora opt dimineaţa, locotenentul Davidescu se afla în apropierea adresei indicate în scrisoare. Conform unei înţelegeri

prealabile dintre el şi căpitan, venise cu o oră mai devreme. Apariţia maşinii Salvării îl intrigase. Când îşi dăduse seama despre ce era vorba, locotenentul telefonase căpitanului Roşca şi doctorului Antoniu.

Acestea fuseseră împrejurările dramatice dinaintea sosirii sale aici. „Fără îndoială, Eliza Dornescu a fost victima unei agresiuni criminale," gândi căpitanul.

În încăpere intră o femeie în vârstă, îmbrăcată modest şi decent. Părul, complet alb, încadra o faţă pe care anii aproape că nu lăsaseră urme.

Roşca îi făcu semn să se aşeze în fotoliu şi vreme de câteva minute o privi cu atenţie, fără să rostească un cuvânt. Femeia părea foarte emoţionată de cele întâmplate.

— Aşadar, dumneavoastră aţi anunţat Salvarea?

— Da, eu. Sunt mătuşa ei, Catrina Dornescu. Starea Elizei m-a înfricoşat...

— Vă rog să-mi relataţi cum şi când aţi descoperit-o pe nepoata dumneavoastră în starea în care se află şi acum.

Catrina Dornescu făcu un gest care vroia să însemne că emoţia îi oprea orice cuvânt.

Locotenentul Davidescu se grăbi să-i aducă un pahar cu apă. Femeia bău cu greu câteva înghiţituri.

— Fumaţi?

— Nu, mulţumesc!

Lui Roşca îi plăcea să servească pe alţii cu ţigări, el nemaifiind fumător de multă vreme. Rareori – şi asta doar când se afla în faţa unui caz complicat – îşi aprindea o ţigară, ca acum, fapt remarcat imediat de locotenent, care îi cunoştea prea bine obiceiurile.

— Vă înţeleg durerea, doamnă, însă vă rog să faceţi un efort...

— Da... bine!

Vocea îi era moale, aproape stinsă.

— Astăzi de dimineaţă, ca de obicei, i-am adus câteva cumpărături din piaţă...

— Locuiţi în apropiere?

— Da. La trei staţii de autobuz de aici. Sunt singură. Ca şi ea. Eliza nu avea pe nimeni. Adică... nu chiar pe nimeni.

— Înţeleg. A fost căsătorită?

— Nu!

— Rude?

— În afară de mine, niciuna.

— Părinţii?

— Au murit amândoi într-un accident de automobil.

— De mult?

— Da. Acum vreo douăzeci de ani.

— Dumneavoastră i-aţi fost ca o a doua mamă?

— Bineînţeles.

— De ce nu locuiţi împreună?

Femeia nu răspunse. Privea în jos, fixând un punct nedefinit de pe parchet.

— Nu ar fi fost mai bine? reluă căpitanul.

— Ba da.

Catrina făcu o mică pauză, apoi ridică privirea, evitând-o însă pe cea a căpitanului.

— Vă ascult! insistă Roşca.

— Fiecare dintre noi înţelege altfel viaţa.

— Ce vreţi să spuneţi? Mă iertaţi că mă opresc asupra unor amănunte, dar s-ar putea ca şi din ele să aflu lucruri care să mă intereseze în rezolvarea cazului.

— Ştiţi, diferenţa de vârstă, de concepţie... Eliza e tânără, frumoasă, are mulţi admiratori...

Fără să vrea, Roşca îşi aminti de trupul învăluit în capotul vernil, străveziu, aşa cum îl admirase din prima clipă a intrării sale în apartament. Remarcă şi înfăţişarea deosebită a Catrinei Dornescu, care în ciuda părului alb nu arăta deloc vârsta.

— Ce credeţi? O să scape? întrebă deodată Catrina. De fapt, ce i s-a întâmplat? Ce spune doctorul?

Roşca tresări. Se lăsase furat de gânduri, spre surprinderea colaboratorului său, care nota discret întregul interogatoriu.

— N-am discutat nimic cu medicul, îi răspunse Roşca, aprinzând o nouă ţigară.

Locotenentul Davidescu zâmbi. Doar Roşca fusese

cel dintâi care solicitase doctorului Antoniu să i se comunice, cât mai repede cu putinţă, raportul medical şi rezultatele analizelor.

— Credeţi că starea Elizei se datorează unui şoc?

— Deocamdată nu cred nimic, răspunse căpitanul. V-aş ruga să mă lăsaţi să vă pun tot eu întrebări...

Catrina se abţinu să răspundă, însă o uşoară roşeaţă îi coloră obrajii.

— În ultima vreme, aţi observat cumva dacă nepoata dumneavoastră era preocupată de ceva? Dacă era mai nervoasă... Se comporta altfel decât eraţi obişnuită?

— Nu. Nu am observat nimic neobişnuit în comportarea ei.

— A ameninţat-o cineva? A avut vreun necaz? O pândea vreun pericol?

— N-am cunoştinţă de aşa ceva, răspunse Catrina după o oarecare ezitare.

— Gândiţi-vă bine!

— M-am gândit.

Urmară câteva momente de tăcere. În cameră era cald. Locotenentul urmărea de la fereastră dansul primilor fulgi de zăpadă.

Vocea lui Roşca, gravă, baritonală, întrerupse tăcerea:

— Sunteţi persoana cea mai apropiată de Eliza Dornescu. V-aş ruga să-mi spuneţi dacă lipseşte ceva din apartament!

— Ce anume?

— Bani, obiecte preţioase...

— Credeţi că e vorba de un furt?

— Tot ce se poate.

— Atunci, îngăduiţi-mi să controlez!

— Poftiţi!

— Ştiţi, în clipele acelea nu m-am gândit la aşa ceva...

— E firesc.

Căpitanul Roşca şi colaboratorul său aşteptară vreme de câteva minute, urmărind cu atenţie fiecare gest al femeii. În sfârşit, aceasta se întoarse, aşezându-se pe fotoliu.

— Cred că nu lipseşte nimic.

— Nu sunteţi sigură?

Catrina ridică din umeri.

— Ceea ce mi se pare mai important – bijuteriile, lucrurile de valoare – sunt toate la locul lor.

— Mda! Vă rog să reveniţi la momentul descoperirii nepoatei dumneavoastră, spuse brusc Roşca. Glasul îi era acum mai aspru decât la început.

„De ce s-o fi enervat?" se întrebă locotenentul, fără a putea să-şi dea un răspuns, deoarece, din discuţia de până acum, nimic deosebit nu-i atrăsese atenţia.

— Aşadar, pe la ora şapte, am deschis uşa apartamentului.

— Aveaţi şi dumneavoastră o cheie?

— Desigur. Doar îi făceam menajul.

— Nu vi s-a părut nimic suspect în momentul când aţi intrat?

— Nu. Am aprins lumina pe holul mic, am aşezat cumpărăturile în cămară, m-am dezbrăcat de palton şi am început să prepar mâncarea pentru prânz. Acest lucru îl făceam zilnic, afară de duminică, zi când Eliza mânca în oraş, invitată de vreun coleg sau... admirator.

Făcu o pauză, ca şi cum i s-ar fi părut că nu găseşte expresia cea mai potrivită pentru cea de-a doua categorie de prieteni ai nepoatei sale.

— Azi e luni, remarcă Roşca. Ieri v-aţi văzut cu Eliza?

— Nu.

Roşca încruntă sprâncenele. Remarcase, în frântura de secundă care precedase răspunsul, o nouă ezitare. „Oare femeia aceasta distinsă ascunde adevărul? Să ştie mai uite lucruri decât a declarat până acum?”

— La ce oră obişnuia să se trezească?

— La şapte, întotdeauna. Ea intra în baie, iar eu, între timp, dereticam prin bucătărie şi pregăteam cafeaua. Apoi se ducea la teatru, pentru repetiţii. De multe ori era chemată la radio sau la televiziune.

De-abia acum Roşca îşi aminti de unde o cunoştea pe Eliza Dornescu. Ca actriţă se numea Lia Dorna. Steaua teatrului muzical. Şi el o admira ori de câte ori o vedea pe scenă. Dar femeia care zăcea acum rigidă şi

inconştientă se deosebea mult de artista plină de temperament care seară de seară smulgea ropote de aplauze.

— Astăzi avea un program deosebit? De obicei lunea actorii n-au spectacole. Cel puţin aşa ştiu eu...

— Mi se pare că avea o înregistrare la radio, pe la ora zece. Nu ştiu nici eu precis... Ca de obicei, am aşteptat-o cu cafeaua pregătită. Când mi-am dat seama că Eliza nu trecuse în baie, aşa cum îi era obiceiul, m-am dus în dormitor. Şi acolo...

Din nou groaza se întipări pe faţa Catrinei Dornescu.

— Şi? insistă Roşca, dar trebui să aştepte, un timp până ce femeia izbuti să-i răspundă.

— La început nu mi-am dat seama ce s-a întâmplat. Storurile erau trase. Camera se afla în întuneric. Am răsucit comutatorul şi m-am uitat spre pat. Totul era neatins, ca şi cum Eliza n-ar fi dormit peste noapte acasă. Am zărit-o când m-am întors spre uşa ce dă la baie, dar nu m-am putut apropia de ea.

— Aţi crezut că era moartă?

— Da. Apoi mi-am dat seama că trăieşte... că e paralizată. Privirea ei... n-am s-o pot uita niciodată. Am telefonat imediat la Salvare.

Abia acum cedară nervii Catrinei Dornescu. Izbucni în hohote de plâns, ceea ce îl obligă pe Roşca să pună capăt interogatoriului.

— Vă rog să vă liniştiţi! îi spuse el şi îi făcu un semn discret locotenentului să o scoată pe femeie din încăpere.

*

— Povestea asta mi se pare mult mai ciudată decât mi-am închipuit! exclamă Roşca atunci când locotenentul Davidescu se reîntoarse în cameră.

— După opinia mea, ancheta noastră depinde în primul rând de rezultatul cercetărilor doctorului Antoniu.

— Aşa este! Dar până când vom obţine acest rezultat... Primele constatări au stabilit că Eliza Dornescu nu prezintă leziuni. Aşa că starea în care se află se datorează fie unui şoc violent, fie unui anumit fapt pe care deocamdată nu-l cunoaştem.

Roşca privi cu luare-aminte dormitorul, cercetând din ochi fiecare obiect, căutând parcă să desluşească în acest fel cărui fapt se datora starea actriţei.

— S-ar putea să fie vorba de un şoc, îşi reluă căpitanul, cu voce tare, firul gândurilor. În acest caz însă, din câte mă pricep, oricât de puternică ar fi violenţa şocului, este aproape exclusă paralizia întregului corp, ca să nu mai vorbesc de amnezie – totală, după câte mi-am dat seama.

— Într-adevăr, de obicei şocurile dau paralizii parţiale, iar la persoanele suferinde de o boală de inimă

pot produce un infarct, uneori fatal.

— Da. Din păcate, aşa stau lucrurile, dar poate că aici e vorba de altceva. Să presupunem că actriţa ar face o excepţie de la regulă. În consecinţă, suferă un şoc în urma căruia se produc paralizia şi amnezia totală. Dar nu există efect fără cauză şi atunci, cum este firesc, se pune întrebarea: cine este vinovat de şocul produs? Răspunsul nu poate fi decât unul singur: persoana care avea interesul să o împiedice pe Eliza Dornescu să ne aducă la cunoştinţă acel „fapt îngrozitor”.

— Deocamdată nu avem, ca punct de pornire, decât declaraţiile Catrinei Dornescu. Dar nu-mi vine să cred că e singura persoană care cunoaşte amănunte din viaţa actriţei.

— Sunt convins, încuviinţă căpitanul Roşca. De altfel, Catrina Dornescu a recunoscut că în viaţa Elizei există mai multe persoane. Pe acestea trebuie să le căutăm, să le descoperim... E posibil ca bătrâna să nu cunoască decât pe câţiva dintre cei care o înconjurau pe Eliza. Chiar dacă cele două femei au locuit cândva împreună, nu e obligatoriu să-şi cunoască fiecare taină a sufletului. Desigur, primele indicii ale anchetei ne-au fost furnizate de Catrina Dornescu. Dar nu ne vom limita numai la ele.

— Mai ales că, după unele şovăieli ale bătrânei, am impresia că nu e dispusă să ne spună tot ce ştie.

— S-ar putea ca reţinerile ei să se datoreze emoţiei pe care a încercat-o sau dorinţei de a nu divulga anumite lucruri, prea intime, din viaţa actriţei, care – să nu uităm! – îi e nepoată. Dar s-ar putea tot atât de bine ca atitudinea Catrinei Dornescu să se datoreze şi altor cauze, în sfârşit, vom vedea! Deocamdată planul meu e să încercăm aflarea amănuntelor care ne interesează. Şi iată cum: vom reconstitui o zi din viaţa actriţei, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Perfect! Numai că la acest joc ar trebui să participe şi Catrina, bineînţeles fără ştirea ei. Eventual, o putem reţine aici un timp mai îndelungat, pretextând continuarea interogatoriului.

— Nu aş vrea s-o forţăm să urmeze pista care ne trebuie nouă. Vom obţine mai mult dacă o lăsăm să acţioneze aşa cum crede ea de cuviinţă. Ţie îţi revine sarcina de a o urmări. În ceea ce mă priveşte, voi rămâne aici.

Un ciocănit discret în uşă le întrerupse discuţia. La invitaţia căpitanului, în dormitor intră Catrina Dornescu, care i se adresă cu oarecare sfială:

— Domnule, am o rugăminte. Nu s-ar putea să amânaţi pentru mâine continuarea interogatoriului? Ştiţi, nu mă simt prea bine. Emoţiile prin care am trecut...

Femeia era stânjenită. Bănuia că dorinţa pe care o

exprimase nu era pe placul interlocutorului.

— Sunt de acord, însă, cu permisiunea dumneavoastră, noi vom mai rămâne.

— Desigur. Cum doriţi, rosti Catrina, parcă în şoaptă.

— V-aş ruga ca mâine dimineaţă, la orele opt, să fiţi aici.

Catrina Dornescu se opri în pragul uşii.

— Atunci... să vă las cheia de la intrare?

— Dacă doriţi...

La puţin timp după plecarea bătrânei părăsi apartamentul şi locotenentul Davidescu.

Catrina mergea fără să privească în urma ei. Se părea că nu bănuia a fi urmărită pas cu pas. Aşa cum nici locotenentului Davidescu nu-i trecea prin gând că, la rândul său, era urmărit. Din gangul unui bloc învecinat, un tânăr zvelt pornise pe urmele lui.

*

Căpitanul Roşca îşi aprinse a treia ţigară din acea zi. Era amiază şi pentru asta nu era nevoie să se uite la ceas. Ştia prea bine că pe la douăsprezece i se făcea întotdeauna foame. Dimineaţă plecase în grabă de la birou şi îşi uitase acolo sandvişurile pregătite de soţie. Acum îşi întocmise un plan şi pentru a-l respecta era nevoit să nu se mişte din apartamentul actriţei.

Locotenentul Davidescu nu dăduse niciun semn de viaţă. Telefonul sunase doar de două ori. Prima dată,

pe la ora unsprezece, un bărbat se interesase de ce Lia Dorna nu se prezentase la repetiţie. Bănuind că e vorba de directorul sau regizorul teatrului muzical, căpitanul Roşca se recomandase drept medicul de serviciu al circumscripţiei sanitare, chemat să constate starea gripală a actriţei. Bineînţeles, nu uitase să adauge că actriţa va fi nevoită să stea în casă cel puţin trei zile, iar, dacă starea ei se va înrăutăţi, o va transporta la spital. Pretextă apoi că tocmai o examina pe pacientă şi aşează repede receptorul în furcă. Telefonul zbârnâise din nou. La început ezitase să răspundă, apoi, brusc, se decisese să ridice receptorul. Nu auzi decât tonul. Stinse, surprins, ţigara şi o azvârli în scrumieră. Îşi roti privirea prin dormitor. Imediat însă izbucni iar soneria telefonului, care încetă la fel de repede. O nouă greşeală? Sau, mai degrabă, apelul telefonic era un semnal convenţional! Dar cine ar fi trebuit să răspundă chemării? De obicei, la ora aceasta actriţa nu se afla acasă. Cel puţin aşa spusese Catrina. Atunci?... Atunci poate că apelul îi era adresat chiar ei.

Trecură încă vreo câteva minute. Şi deodată răsună din nou soneria telefonului, de data aceasta prelung, neîntrerupt. Ridică receptorul. Tăcere. La celălalt capăt al firului nu se auzea niciun apel, niciun zgomot. Cineva asculta, fără îndoială, aşteptând să i se vorbească, aşa cum făcea şi el. Apoi căpitanul Roşca

auzi declicul uşor al telefonului care chemase şi... tonul.

Aşadar, misterioasa persoană aşezase receptorul în furcă. Deci nu se înşelase! Cineva a chemat prin două semnale convenţionale. Neprimind răspunsul aşteptat, a sunat pentru a treia oară, încercând să afle ce s-a întâmplat. Dar de ce nu vorbise? Cine era persoana care telefonase şi cine ar fi trebuit să-i răspundă?

*

Catrina Dornescu mergea liniştită, fără grabă, ca şi cum ar fi fost într-o plimbare duminicală. Ninsoarea se transformase în lapoviţă şi lapoviţa într-o ploaie măruntă, rece şi pătrunzătoare. Locotenentul reţinea, din cele spuse la interogatoriu, că locuinţa Catrinei se afla situată la o depărtare de trei staţii de autobuz faţă de casa actriţei. De aceea deveni mai circumspect când femeia, depăşind această distanţă, îşi continuă mersul prin ploaie, în direcţia bulevardului central al oraşului. „Parcă spunea că nu se simte bine! Încotro se duce, când firesc ar fi fost să se întoarcă acasă?" se întrebă locotenentul Davidescu, dar nu mai avu timp să-şi răspundă; simţea că cineva se află în spatele său, că este urmărit. Verifică imediat. Dar nimeni nu-şi făcu apariţia. Nu era cazul să stea mult pe loc, deoarece risca să o piardă din vedere pe bătrână. Îşi reluă drumul tocmai la timp. Catrina intrase într-un bufet lacto-vegetarian. Se grăbi să o ajungă din urmă.

*

Încă de dimineaţă colonelul de securitate Andrei Manea decisese ca maiorul Dan Tomescu şi locotenentul Anton Mareş să se ocupe de dosarul de la Institutul de cercetări energetice. Hotărârea era întemeiată pe faptul că această echipă rezolvase cu succes şi alte dosare care intraseră în atenţia spionajului economic.

Ca de obicei, colonelul expuse în faţa colaboratorilor săi principalele coordonate ale dosarului, aşa cum rezultau din cercetările şi informaţiile de până atunci.

În Institutul de cercetări energetice se experimentase de câteva zile o nouă formulă a proceselor electrice în materie vitroasă. Descoperirile inginerului George Munteanu privind procesele tehnologice pentru sticlele fotosensibile, sticlele luminiscente şi laserii din sticlă erau fundamentul unei lucrări de mare importanţă economică pentru ţara noastră. Toată lucrarea se efectua în cel mai strict secret; la desăvârşirea ei participa un număr extrem de restrâns de cercetători. Dar iată că, pe neaşteptate, se interceptase un mesaj codificat. Descifrarea lui a fost o adevărată surpriză, întrucât conţinea o bună parte din rezultatele noilor experimentări secrete de la Institutul de cercetări energetice.

Cum e şi firesc, primele cercetări ale maiorului Dan

Tomescu se îndreptară către persoanele care se ocupau direct de experimentarea noii formule a proceselor electrice în materie vitroasă.

Aşezat la biroul din camera de lucru, maiorul revedea scurtele sale însemnări asupra celor trei persoane care alcătuiau echipa de cercetători. În aparenţă, niciuna dintre ele nu prezenta motive pentru a fi suspectată. Inginerul George Munteanu, şeful lucrărilor, era un om în etate, necăsătorit, savant de renume internaţional, autorul unor importante studii, articole şi referate ştiinţifice. Avea aproape treizeci de ani de activitate laborioasă şi devotată pe tărâmul ştiinţei. Inginerul Vicenţiu Daleş, principalul său colaborator, căsătorit, deşi cel mai tânăr membru al echipei, dovedise o pricepere profesională desăvârşită, ca şi laboranta Anca Rodan, asistenta celor doi ingineri.

Acestea erau primele date pe care le avea. Atât şi nimic mai mult. Fără îndoială, trebuia să afle urgent cât mai multe lucruri despre cei trei. Şi pentru aceasta calea cea mai eficientă, după părerea sa, nu putea fi decât urmărirea activităţii lor.

*

Din informaţiile primite, locotenentul Mareş ştia că laboranta Anca Rodan nu lucra la institut decât până la orele trei după-amiază. Cam pe la două şi jumătate el se afla cu maşina la locul de parcare al institutului.

Cerul se acoperise de nori plumburii şi lumina zilei se estompase într-atât, încât aveai impresia că din clipă în clipă se va lăsa noaptea.

Puţin după ora trei o femeie înaltă, uscăţivă, cu părul oxigenat şi cu un mers mărunt şi repede, îşi făcu apariţia pe poarta institutului. Era îmbrăcată cu un palton violet, croit impecabil; în picioare avea cizme albe, lungi, până aproape de genunchi, iar pe cap purta o basma fină de mătase albă cu picouri violete.

Pentru câteva momente Mareş tresări fără voia lui şi simţi că inima îi bate mai puternic. Laboranta Anca Rodan se oprise în poarta institutului şi-şi îndreptase privirile spre el, făcându-i un semn prietenesc cu mâna. Se recunoscură imediat. Fuseseră colegi de liceu, într-un oraş de provincie.

Neaşteptata reîntâlnire, tocmai în aceste împrejurări, putea să aibă urmări destul de puţin plăcute, dar acum Mareş nu mai avea posibilitatea să dea îndărăt.

— Ce mai faci, dragă Toni? Nu te-am văzut de atâta timp...

Mareş îşi reveni imediat din surpriză. Arborând un surâs binevoitor, deschise portiera maşinii şi o invită lângă el.

Anca Rodan acceptă bucuroasă invitaţia. Se aşează pe canapeaua din dreapta lui Mareş şi îşi netezi şuviţele blonde, de-a lungul tâmplei.

— Dacă nu sunt indiscretă, aşteptai pe cineva de la noi, de la institut?

Mareş îşi stăpâni cu greu râsul, gândindu-se ce figură ar fi făcut fosta lui colegă de liceu dacă i-ar fi mărturisit adevărul.

— Nu. Am avut treabă prin împrejurimi.

— Eşti de mult în Bucureşti?

— Da. De vreo trei ani.

— Automobilul e al tău?

— Da, răspunse el fără ezitare. Şi acum sunt la dispoziţia ta! Dacă nu ai nimic împotrivă, te-aş invita să iei masa cu mine.

— N-am să te refuz, deşi ar trebui ca eu să mă revanşez pentru generozitatea pe care mi-ai arătat-o cândva.

— Să lăsăm deocamdată amintirile.

— Chiar dacă sunt plăcute? surâse Anca. Ascultă Toni, adăugă ea după câteva clipe de tăcere. Cunosc un restaurant admirabil, foarte aproape de aici. Şi, ca să nu avem discuţii, ne plătim fiecare consumaţia.

— Bine. De acord.

Mareş ambală motorul şi maşina demară lent. Conducea cu atenţie, întrucât circulaţia, la ora aceea, era foarte animată, iar asfaltul era acoperit cu un strat subţire de gheaţă. Maşina putea deci să derapeze în orice moment.

Într-adevăr, restaurantul se afla foarte aproape, aşa că drumul nu dură mai mult de patru-cinci minute. Coborâră din maşină şi, galant, Mareş îi oferi Ancăi Rodan braţul, ţinându-i totodată umbrela, spre a o feri de ploaia care se pornise.

În restaurant era plăcut. Interiorul rustic, cu măsuţe de pai şi taburete tapisate în catifea roşie, avea o notă de familiaritate. Anca alese o măsuţă aşezată lângă fereastră. În vreme ce Mareş cerceta lista de bucate şi o întreba ce ar dori să mănânce, laboranta arunca priviri, aparent distrate, pe fereastră, lăsând impresia că aştepta pe cineva, care, probabil, frecventa acest local.

La început discuţia fu presărată cu tot felul de banalităţi şi cu amintirile din vremea petrecută împreună în şcoală. Când veni vorba de prezent, Mareş răspunse prudent, căutând să nu stârnească vreo bănuială.

— Erai mult mai vorbăreţ în liceu, remarcă Anca Rodan, cu oarecare maliţiozitate.

Locotenentul se mulţumi să răspundă cu un surâs. La un moment dat Anca Rodan, tot uitându-se pe fereastră, tresări, vădit tulburată. Mareş părea încă preocupat cu lista. În realitate examinase cu multă atenţie persoana care acum îşi lăsa paltonul şi pălăria la garderobă. Tocmai îşi punea întrebarea dacă bărbatul în etate, cu un aer atât de distins, era pricina emoţiei

laborantei, când îl zări pe maiorul Dan Tomescu coborând dintr-o maşină. Aşadar, cel care îi saluta acum, pe Anca şi pe el, cu multă politeţe, nu putea fi altul decât inginerul George Munteanu.

— Un fost coleg de liceu, Toni Mareş; tovarăşul inginer George Munteanu, şeful meu de la institut! făcu Anca Rodan prezentările.

— Încântat să vă cunosc, rosti inginerul, dar vocea lui indiferentă exprima parcă tocmai contrariul.

Îi întinse locotenentului o mână viguroasă, cu degete lungi şi subţiri.

— Nu mai puţin, tovarăşe inginer, răspunse Mareş, căutând să pară cât mai degajat cu putinţă. Poftiţi, luaţi loc! îl invită el pe inginerul Munteanu la masa lor.

— Tovarăşul inginer Munteanu nu obişnuieşte să ia masa cu subalternii, izbucni pe neaşteptate, oarecum cu reproş, Anca Rodan.

Inginerul se abţinu să răspundă, prefăcându-se că ia drept o glumă cuvintele şi comportarea laborantei.

— Vă rog să mă iertaţi! Trebuie să plec!

În vreme ce inginerul se îndrepta spre un alt salon al restaurantului, la uşa de la intrare apăru maiorul Tomescu. Îl căută cu privirea pe Mareş şi, când îl descoperi, îi făcu un semn arătându-i că vrea să-i vorbească.

*

Locotenentul Davidescu intră grăbit în bufetul lacto-vegetarian, examinând dintr-o privire interiorul localului. În încăperea îngustă şi destul de întunecoasă se aflau doar câteva măsuţe. La una dintre ele un bătrânel sorbea tacticos dintr-un pahar cu lapte. În spatele tejghelei, un individ solid, îmbrăcat într-un halat alb, probabil responsabilul, moţăia, cu aerul unui om plictisit de tot ceea ce îl înconjoară. De Catrina Dornescu, nici urmă.

Nehotărât, Davidescu se opri în prag. Individul tresări din amorţeală, clipi des din ochii mici şi rotunzi ca nişte mărgele negre şi privi întrebător spre locotenent.

— N-a intrat aici o doamnă în etate? îl întrebă locotenentul pe individul în halat alb.

— Nu.

Davidescu făcu câţiva paşi şi se opri în faţa bătrânelului.

— Nici dumneata n-ai văzut-o?

Însă acesta continua să savureze laptele ca şi cum nimic nu s-ar întâmpla în jurul lui.

— Nu insistaţi, îi explică omul în halat alb, fără să se mişte de după tejghea. Dumnealui e surdo-mut.

Locotenentul îşi aruncă privirile prin local. În spatele tejghelei se afla o altă încăpere, mai strâmtă decât aceea a localului propriu-zis. De-a lungul pereţilor, lăzi

metalice pline cu sticle de lapte, de iaurt şi de suc de fructe.

„Totuşi n-am visat, îşi spuse locotenentul. Catrina a intrat aici. Doar am văzut-o cu ochii mei."

Înciudat, părăsi localul. Se opri, nehotărât, în stradă. Fără să vrea, privi clădirea alăturată bufetului. O reclamă imensă, aninată deasupra intrării principale, anunţa „Teatrul muzical", iar într-o vitrină, pe un afiş, se răsfăţa chipul surâzător al Elizei Dornescu.

Locotenentul caută cu febrilitate o legătură între modestul bufet lacto-vegetarian şi clădirea Teatrului muzical, între ciudata dispariţie a Catrinei Dornescu şi afişul cu reclama Elizei. „Fără îndoială, între toate acestea există ceva, care le uneşte şi le rezolvă totodată, ceva pe care deocamdată nu pot decât să-l intuiesc, foarte vag", îşi spuse şi intră, hotărât, în elegantul hol al teatrului. Un portar înalt, cât o girafă, cu umeri de boxer de categorie grea, îl opri cu un gest autoritar.

— Pe cine căutaţi, vă rog?

O inspiraţie de moment îl făcu pe locotenent să răspundă automat:

— Aş vrea să vorbesc cu Lia Dorna.

Portarul surâse şmechereşte şi îl fixă cu un ochi de expert.

— Sunteţi nou pe aici, nu-i aşa?

— Da! recunoscu Davidescu.

— Azi e luni, e relache, adică liber, explică portarul, afişând o competenţă exagerată. Apoi îl studie pe locotenent cu atenţie, ca şi cum din această examinare ar fi reuşit să afle absolut totul despre omul care se afla în faţa lui. Ştiţi, aş putea, explică el, după ce socoti că s-a lămurit de ajuns cu cine are de-a face, să vă ajut... dacă vă interesează... problema.

Subliniase ostentativ ultimele cuvinte şi acum aştepta, cu un zâmbet satisfăcut, răspunsul.

„Interesant! îşi spuse Davidescu. Văd că este necesar să abordez şi această pistă. Cu atât mai mult, cu cât omul e dispus să-mi facă unele confidenţe."

Întinse mâna portarului, răspunzând zâmbetului şmecheresc cu o mână binevoitoare.

— Sunt omul dumitale. Şi n-o să fie pe degeaba.

Portarul clipi din ochi, înţelegător.

— Ştiţi, mie îmi cade repede fisa. Am priceput imediat că sunteţi un gentelman.

Davidescu se apropie de el şi îl fixă cu o privire insistentă.

— Crezi că am vreo şansă?

— Depinde! răspunse omul, enigmatic.

— Înţelegi ce vreau să spun, nu?

— Păi! exclamă celălalt şi făcu un gest care putea să însemne orice.

— Mă interesează domnişoara Lia Dorna...

— Bănuiam, deşi nu v-am văzut niciodată pe aici...

„Are memorie individul”, îşi spuse Davidescu.

— Tocmai pentru că sunt nou... vreau să merg la sigur, înţelegi? continuă el cu voce tare.

— Păi!...

Şi iarăşi urmă gestul acela care putea foarte bine să fie şi un tic.

— Aş vrea să aflu cât mai multe.

— Despre cine?

— Despre domnişoara Lia, se înţelege!

— Dacă ştiu, vă spun. Eu sunt om cinstit. Nu vă duc cu preşul.

— Foarte bine. E măritată?

— Ţţţ!

— Îi plac florile?

— Oho!

— Are mulţi admiratori?

— Mulţi, dar numai trei e serioşi. Pe cuvântul meu! Ascultaţi ce vă spun, că nu vă mint.

— De unde ştii dumneata? Eşti sigur?

— Păi!

— Ce vrei să spui?

— Lumea vorbeşte, trăncăneşte, ştiţi cum e la teatru. Eu am urechi bune, dar ochi şi mai şi! Şi, pe urmă, v-am mai spus-o: îmi cade repede fisa.

— Deci ai putea să-mi spui şi mie cine sunt

admiratorii?

Portarul avu o ezitare, pe care Davidescu o sesiză numaidecât. De aceea îi strecură în palmă o hârtie de douăzeci şi cinci de lei.

— Eu sunt mormânt! Da' fiindcă-mi sunteţi simpatic, am să vă spun.

— Poţi să contezi pe discreţia mea. Să nu-ţi faci vreo grijă din pricina asta.

— Unul dintre ei e domn' doctor.

— Care doctor?

— De la policlinică: Bănescu. E ăl mai bătrân, dar o iubeşte foc! Ceva ce nu s-a mai pomenit! Şi gelos... mamă, mamă!

— Nu mai spune!

— Omul e burlac. N-are nevastă, n-are copii. Are dreptu', aşa-i?

— Te cred.

— Şi de bani, ce să mai vorbim? Odată, la o premieră, i-a luat domnişoarei uite-aşa un buchet, din alea... cum le zice?... Aşa, mari, albe, care n-au miros, da' e scumpe.

— Cale?

— Păi!

— Şi ceilalţi?

— E mai tineri, dar focoşi. D'apăi şi domnişoara tare mai e frumoasă! Pe pictor, dacă vă duceţi des la teatru,

nu se poate să nu-l ghiciţi.

— Cunosc mai mulţi pictori. E scenograf?

— Cum adică?

— Lucrează decoruri în teatre?

— Aşa, aşa! Asta-i zice Aliman. Are nume frumos Remus Aliman. Şi-i căsătorit. Da' nevastă-sa e cam aşa – mă iertaţi –, într-o ureche. Dom' doctor ştie de el...

— Şi ce zice?

— Păi! Ce să zică? Odată a ieşit cu scântei. S-au certat rău de tot în culise, era să se şi bată. Mie mi-a spus Mimi, o fată din balet, care vede şi aude tot.

— Ia uite! Şi al treilea?

— Ei, ăsta-i mai nou. Şi să vă spun şi un alt secret. De el nu ştiu decât eu, nici măcar doamna Catrina n-a aflat!

Davidescu era cât pe-aci să scoată un strigăt de bucurie. Se abţinu cu greu. Portarul îi părea acum un fel de comoară pe care numai el avusese norocul s-o găsească.

— Cine-i doamna Catrina?

— Mătuşa domnişoarei! Dar parcă i-ar fi mamă, aşa se ţine de capu' ei. Da' de ăsta mai tânăr nu ştie, v-o spun precis. N-a fost decât de trei ori pe-aici şi atunci, salon.

— Nu ştii cum îl cheamă, cine e?

— Aici e aici! V-am spus, e persoană discretă.

— Deci altceva nu poţi să-mi mai spui?

— Să fie al naibii care ştie mai multe!

— Bine, îţi mulţumesc şi pentru atât! Măcar să ştiu cu cine am de-a face.

— Păi! În mine puteţi avea încredere. Îmi sunteţi simpatic şi pace. De cum v-am văzut! declară solemn portarul.

— Aş vrea să fii foarte discret.

— Se-nţelege!

— Ne vom revedea în curând.

— Poftiţi! Poftiţi! O să fiţi totdeauna binevenit pe la noi, rosti portarul, ploconindu-se exagerat şi grăbindu-se să-i deschidă uşa. Şi nu uitaţi, adăugă el, că lunea nu o găsiţi aicea pe domnişoara! Da' şi mâine dacă veniţi, eu vă servesc, să n-aveţi grijă!

— Poate îmi faci rost de adresa de acasă a domnişoarei, îl încercă Davidescu. O să fie bine pentru amândoi, înţelegi? şi locotenentul ieşi în stradă mai înainte ca portarul să-i dea un răspuns.

Curând năvăli în holul teatrului un tânăr cu înfăţişare de sportiv.

— Nea Costache! izbucni el. Cine era individul şi ce vroia?

Portarul încercă să-i explice ceva, dar îşi aminti de hârtia de douăzeci şi cinci de lei din buzunar. Aşa că renunţă şi simulă imediat nedumerirea. Tânărul nu se lăsă însă amăgit atât de uşor. Se vede treaba că îşi

cunoştea bine omul. Aşa că insistă, având totodată grijă să-i strecoare în palmă o mică „atenţie”. Acest ultim argument înmuie pe dată rigiditatea bravului portar.

— Să fiu al dracului, dacă vă mint, maestre! Azi l-am văzut pentru prima oară. M-a întrebat de domnişoara!

— De Lia?!

— Da. Aşa cum vă spun.

— Ce vroia să ştie?

— Vrute şi nevrute! Da’ şi eu, vă rog să mă credeţi, am fost mormânt!

— Şi altceva...?

— Eh, ba una, ba alta. Ce flori îi plac domnişoarei, pe unde locuieşte...

— A întrebat şi asta?

— Păi! Da’ parcă eu i-am spus ceva?

— Ascultă-mă, nea Costache, aicea nu-i lucru curat!

— Aoleu! Ce vorbe mai e şi astea, maestre?

— În urmă cu o oră am plecat de la atelier, înţelegi?

— Da!

— M-am repezit până la domnişoara acasă. Îmi era dor să o văd.

— Păi!

— Cum ajung, o zăresc în uşa apartamentului pe doamna Catrina. Abia atunci mi-am adus aminte că domnişoara avea azi imprimare la radio. Nu doream să o întâlnesc pe doamna Catrina. De aceea am lăsat-o să

plece. În vreme ce ea cobora scara, eu m-am ascuns după unul din stâlpii de pe palier. Înţelegi, nea Costache?

— Înţeleg, murmură portarul, îngândurat.

— Abia de-acum încolo începe ciudăţenia. Pe cine crezi că l-am zărit apoi ieşind din apartament?

— Mie-mi cade repede fisa, bodogăni încruntat portarul, dar, vedeţi, acum nu-mi vine în minte cam cine putea să fie...

— Individul cu care ai stat dumneata de vorbă adineauri, izbucni tânărul.

— Cum!? se miră nea Costache. Nu se poate!

— Ba... uite că se poate!

— Păi... Îmi cerea adresa domnişoarei...

— Ai văzut?

— Nu mai înţeleg nimic, recunoscu portarul.

— Nici eu. L-am urmărit, pas cu pas! Nici nu ştiu de ce... Aşa am ajuns până la bufetul de alături.

— A fost şi acolo?

— Mda! Apoi l-am văzut intrând aici. Acum, când am aflat ce a discutat cu dumneata, îmi dau seama că te-a minţit. Cu ce scop? Cine e individul ăsta şi ce vrea? Lia nu mi-a vorbit niciodată despre el! Sfârşi, trecându-şi mâna prin păr, cu un gest nervos.

— Aţi întrebat alături, la bufet?

Tânărul tresări. Cum de nu-i dăduse prin minte aşa

ceva? Fireşte, era o idee bună să-l întrebe pe responsabilul bufetului lacto-vegetarian dacă nu cumva ştie ce căuta individul acela, îl văzuse prin geamul vitrinei, discutând cu aprindere. Plecă în grabă spre bufet.

— Bună ziua, maestre, cu ce vă pot servi? îl întâmpină Octav Budan, responsabilul.

Tânărul îi explică ceea ce dorea.

— Cred că era de la miliţie, îi răspunse Budan. Se interesa de doamna Catrina.

Remus Aliman dădu să se aşeze imediat pe primul scaun ce-l găsi în cale. Un fior rece îi străbătu trupul şi inima parcă îi încetă să mai bată.

*

Inginerul Vicenţiu Daleş ieşi din laborator şi se îndreptă cu paşi hotărâţi spre telefonul public, care se afla tocmai la capătul culoarului. Deschise uşa cabinei, asigurându-se mai întâi că nu era nimeni prin apropiere. Când ridică receptorul avu o uşoară ezitare. Formă totuşi numărul şi aşteptă emoţionat. Nimeni nu răspunse la celălalt capăt al firului. Inginerul se uită la ceas. Era ora nouă. Aseară ea îl rugase să-i telefoneze la această oră. Atunci ce se întâmpla? De ce nu-i răspundea? Închise şi formă iar numărul. Poate că adineauri, din cauza emoţiei, greşise. Urmară o aşteptare chinuitoare, acelaşi apel monoton şi din nou

niciun răspuns. Deci nu greşise. Ieşi abătut din cabină şi reintră în laborator. Ceilalţi doi colegi erau atât de absorbiţi de ceea ce făceau, încât probabil că nici nu observaseră absenţa lui. Îşi reluă lucrul, fără niciun chef. Gândul îi era numai la ea. „Oare de ce nu mi-a răspuns la telefon?" Vicenţiu tresări. Inginerul George Munteanu se aşezase alături de el, pe un scaun, privindu-l întrebător, cu o undă de îngrijorare părintească în glas:

— Ce se întâmplă cu dumneata? De câteva zile parcă nu mai ai acelaşi entuziasm cu care ne obişnuiseşi. Te rog să nu mă înţelegi greşit. Nu vreau să mă amestec în viaţa dumitale. Acest lucru, fără îndoială, te priveşte. Dar nici nu pot rămâne nepăsător dacă ţi s-a întâmplat ceva neplăcut...

Vicenţiu nu răspunse. Privea în gol, parcă ar fi zărit ceva deosebit de interesant într-un punct nedefinit. Fără să se lase impresionat de tăcerea celuilalt, inginerul Munteanu aprinse o ţigară. Urmări o vreme rotocoalele alb-cenuşii, apoi îi vorbi din nou tânărului, îngândurat:

— Dragul meu, n-aş vrea să ne împotmolim tocmai acum, când suntem atât de aproape de firul cercetărilor noastre. Îţi dai seama că dacă ne concentrăm toate forţele, întreaga atenţie, în trei zile putem termina. De altfel, am comunicat acest lucru şi directorului

institutului, aşa că va trebui să faci un efort să-ţi învingi neliniştile sau oboseala. Apoi va veni odihna binemeritată...

Abia acum Vicenţiu îşi reveni. Părea că se trezeşte dintr-un vis.

— Vă rog să mă iertaţi! Într-adevăr, nu mă simt prea bine. Dar vă promit că am să fac totul ca lucrarea să se sfârşească la termenul dorit.

Inginerul Munteanu îl bătu prieteneşte cu palma pe umăr şi se îndepărtă, clătinând capul ca şi cum ar fi spus: „Ah, tinerii ăştia!

*

Astă-vară, într-una din seri, fascinat de chipul Liei Dorna, care te îndemna, din cadrul afişului, să intri la spectacolul teatrului muzical, Vicenţiu se hotărâse să cumpere bilete. Soţia însă, obosită şi ocupată cu pregătirile pentru apropiatul concediu, îl rugase să meargă singur la spectacol. La sfârşitul reprezentaţiei, a cărei vedetă fusese desigur Lia Dorna, actriţa îi dăruise lui bucheţelul de flori cu care obişnuia să-şi răsfeţe publicul seară de seară. Tulburat, o aşteptase apoi la ieşirea din teatru. Nu spera să îl recunoască. Vroia doar s-o mai vadă o dată pe aceea care îi dăruise o clipă atât de fericită. Vicenţiu era un om sobru, devotat soţiei. Dar ceea ce se petrecuse cu el atunci purta aripa visului înflăcărat de o noapte.

Lia ieşise însoţită de un bărbat în etate, care îi vorbea aprins, de parcă i-ar fi reproşat un lucru foarte grav. Târziu, când ajunsese acasă, Vicenţiu constatase că pierduse pe drum bucheţelul de flori...

Curând, plecase la mare cu soţia. Acolo, pe nisipul fierbinte al plajei, Lia Dorna se stinse, încetul cu încetul, din amintirea lui.

În septembrie, cum s-a întors din concediu, Vicenţiu a fost chemat de urgenţă la institut. Inginerul George Munteanu se pregătea să experimenteze o nouă formulă a proceselor electrice în materie vitroasă. Propunerea inginerului fusese aprobată de conducerea institutului şi se trecuse îndată la executarea ei.

Într-o după-amiază însă Vicenţiu întâlni din nou chipul Liei Dorna pe unul din afişele ce anunţau deschiderea stagiunii de toamnă. Cu o îndrăzneală care l-a mirat şi pe el, a intrat în teatru şi i-a vorbit portarului de Lia. A doua oară, la fel. A treia oară neînduplecatul cerber al Teatrului muzical i-a sugerat ceva la care Vicenţiu nu se gândise niciodată – să-i telefoneze actriţei.

A fost, după câte-şi amintea, cea mai nefericită convorbire telefonică din viaţa lui. Cel puţin, aşa o considera el. Paradoxal, Lia Dorna, departe de a se amuza, a apreciat că în sfârşit întâlnise pe cineva care îi făcea doar nevinovate declaraţii sentimentale. Într-o

după-amiază de octombrie, Lia l-a rugat să o însoţească.

— Aş vrea să mergem împreună într-un loc liniştit, unde să fim numai noi doi.

— Crezi că există aşa ceva?

— Cunosc un asemenea loc!

Totul s-a petrecut ca într-un vis. Au coborât din tren într-o gară mică, înconjurată de brazi bătrâni, uriaşi, aşezaţi acolo parcă de când lumea. Înserarea cuprindea întinderile nemărginite. Au pornit, pe o potecă întortocheată, către o căsuţă care avea în faţă o grădină plină de crizanteme. Au deschis poarta, legată cu lanţ de gardul împletit din răchită, şi au urcat treptele din marginea pridvorului. I-a întâmpinat o adiere de levănţică proaspătă. Mâini harnice pregătiseră totul şi apoi se făcuseră nevăzute.

— Aici e locul meu tainic, murmurase, Lia. Eşti primul bărbat caro pătrunde în oaza aceasta de linişte şi fericire.

Vicenţiu a aruncat vreascuri în gura sobei şi s-a aşezat în preajma Liei, ca un copil în faţa bradului împodobit cu dulciuri şi jucării. Jarul din sobă îi lumina. Tăcut şi timid, a prins mâinile Liei în mâinile lui.

Când s-au întors în gara mică, trenul tocmai venea din noaptea de vis să-i ducă înapoi pe pământ.

Vicenţiu şi-a reluat lucrările cu un avânt nemaipomenit, dar pe Lia nu a mai întâlnit-o. Zadarnic o căutase între timp la telefon. Pe la teatru nu mai trecuse. Aceasta fusese dorinţa ei. Totuşi aseară se hotărâse să-i facă o vizită acasă. Aflase de la teatru că Lia nu avea spectacol.

A sunat la uşa apartamentului. O dată, de două ori. Într-un târziu i-a deschis chiar ea. Avea cearcăne la ochi, o privire pierdută, absentă. Nu mai recunoştea aproape nimic din femeia aceea care împărţea zâmbete şi bucheţele de flori în spectacolele de la teatru. Erau ca doi străini, ca doi oameni veniţi din lumi diferite, care nu au a-şi spune nimic, absolut nimic.

Din apartament răzbăteau vag sunetele unei melodii triste, ca şi sufletul lui Vicenţiu. Acolo, înăuntru, intuise că nu se mai afla parfumul vrăjit al levănţicăi proaspete sau intimitatea caldă a căsuţei dereticate de mâini harnice şi nevăzute. A şoptit câteva scuze de circumstanţă şi a dat să plece. Lia i-a astupat buzele cu palma-i mică, într-un gest trist, dar nu lipsit de tandreţe.

— Telefonează-mi mâine dimineaţă, la ora nouă. Te rog, te rog mult!

Apoi a dispărut, închizând uşa în urma ei, lăsându-l descumpănit şi nefericit.

Toate aceste, imagini îi treceau acum prin faţa

ochilor, ca într-un film al cărui sfârşit nu îl poţi afla niciodată.

Vorbele inginerului Munteanu îi răsunau permanent în urechi. Da. Trebuia, mai presus de orice, să isprăvească lucrarea cât mai curând, cât mai repede cu putinţă. Era fixat şi un termen: trei zile.

Se apucase cu patimă de lucru. Poate pentru că asta îi era firea, poate ca să o uite pe Lia. Nici nu şi-a dat seama cât de repede a trecut timpul. Era ora cinci când constată că rămăsese singur în laborator. George Munteanu şi Anca Rodan plecaseră probabil la ora obişnuită. Strânse lucrurile, încuie uşa cu grijă şi coborî scările, fredonând un cântec, aşa cum nu mai făcuse de multă vreme. Când ieşi pe poarta institutului, o umbră se desprinse din întuneric, urmărindu-l îndeaproape.

Inconştient, paşii îl purtară spre apartamentul Liei, steaua care luminase pentru o singură dată dar strălucitor, calea vieţii lui.

*

— Nu mai mănânci?

Anca Rodan tresări, speriată şi buimacă, de parcă s-ar fi deşteptat chiar atunci dintr-un somn plin de coşmare. Fără îndoială, întrebarea îi era adresată ei. Se lăsase furată de gânduri şi amintirile se derulaseră cu repeziciune, izbucnind de sub vălul uitării...

În vară îşi petrecuse concediul de odihnă la Mamaia.

Parcă simţea şi acum pe trup nisipul fierbinte. Locuise într-un hotel admirabil, aşezat chiar pe marginea falezei. În zori, soarele o îmbia să iasă pe plajă. Seara, luna aurie se răsfăţa în părul ei, la fel ca în oglinda întunecată a mării.

Obişnuia să mănânce la restaurant. În seara când pe uşă a apărut inginerul Munteanu se afla la o masă ceva mai retrasă, singură. Inginerul o cunoştea destul de vag. Anca susţinea însă deseori faţă de colegele ei că-l admiră foarte mult pe inginerul George Munteanu, care o cucerise – spunea ea – nu numai prin fizicul său plăcut, ci mai ales prin calităţile sale intelectuale.

Întâmplarea făcuse ca inginerul să fie repartizat la acelaşi hotel, într-o cameră de la parter, tocmai pe coridorul unde se afla şi camera ei. În astfel de ocazii prieteniile se leagă mult mai uşor şi, cum compania Ancăi nu îi displăcea, George devenise însoţitorul ei permanent.

Au fost zile şi nopţi de neuitat... Până în momentul când George şi-a schimbat complet atitudinea.

Cu o seară înainte, Anca îi propusese ca la întoarcerea acasă să facă şi ea parte din echipa ce avea să se ocupe de acea lucrare specială, despre care auzise vorbindu-se la institut cu câteva zile înainte de-a pleca în concediu. Susţinea că activitatea ei de laborator îl poate ajuta mult în noile încercări, însă inginerul

Munteanu era convins că Anca Rodan vroia să-i fie cât mai aproape. Simţea că femeia se îndrăgostise cu adevărat de el şi poate că acest lucru nu-i convenea.

La început George Munteanu s-a scuzat pentru absenţele sale, invocând diferite motive. După puţin timp a dispărut cu totul de lângă Anca, fără a-i da vreo explicaţie.

În acel concediu l-a mai văzut doar o singură dată, în gară la Constanţa, în ziua când şi ea aştepta pe peron sosirea trenului care urma să o ducă la Bucureşti.

— Anca, te rog să mă ierţi! M-am purtat grosolan cu tine, aşa cum nu-mi este în obicei.

Ea surâse blând, căutând să-l facă să înţeleagă că nu e nicidecum supărată pe el.

— Vom avea timp suficient să fim împreună, când ne vom revedea la institut, spuse ea. Nu am uitat promisiunea pe care mi-ai făcut-o...

— Ce promisiune?! tresărise George, vădit tulburat.

— Că voi face parte din echipa ce se va ocupa de noua ta descoperire!

— A, da, desigur! Nici eu n-am uitat!

Anca îl privi insistent, cu multă curiozitate. George i se părea schimbat. Parcă fusese mai plin de viaţă, mai exuberant la începutul concediului. Sau poate că se înşela, pentru că nu-l mai vedea cu aceiaşi ochi de când se îndepărtase de ea...

— Să ştii, Anca, n-am să uit niciodată primele zile ale acestei vacanţe. Zilele petrecute împreună cu tine...

Mulţimea începea să se agite pe peron. Se zărea, în apropiere, silueta locomotivei Diesel, remorcând după ea un şir nesfârşit de vagoane. George îi sărutase respectuos mâna, apoi, în aglomeraţia gălăgioasă şi multicoloră, se rătăciră unul de altul.

S-au reîntâlnit la institut şi George s-a ţinut de cuvânt. Anca Rodan fusese imediat inclusă, împreună cu inginerul Vicenţiu Daleş, în echipa care avea să experimenteze noi formule aplicabile într-o lucrare de mare valoare economică.

Dimineţile începuseră să treacă repede, datorită satisfacţiilor pe care i le ofereau noile cercetări. După-amiezile erau însă cenuşii, iar nopţile triste, învăluite în singurătate. George Munteanu lua regulat dejunul în acest restaurant, însă n-o invitase niciodată la masa sa, nu îi mai adresase niciun cuvânt încurajator sau o mângâiere... Chiar şi acum o evitase...

— Toni, te rog să mă scuzi! spuse ea într-un târziu.

— De ce?

— Nu sunt o parteneră prea agreabilă.

— Dă-mi voie să te contrazic...

— Nu, nu, ştiu eu ce spun. M-am lăsat copleşită de unele amintiri, uitând că mă aflu în compania ta.

— Te rog să mă crezi că nici n-am băgat de seamă...

„absenţa” ta!

— Eşti drăguţ, ca întotdeauna. Aşa cum te cunoşteam din liceu. Eu nu ştiu ce am astăzi. Sunt nervoasă, distrată...

— Poate obosită? Munceşti mult, îmi închipui!

— Munca nu mă oboseşte. În schimb, gândurile...

— Nu te mai lăsa furată de ele.

— Am să încerc, deşi, drept să-ţi spun, acest lucru nu mi-a reuşit niciodată.

— Poate te tulbură ceva. O durere, o suferinţă...

— Cam aşa. Eşti un bun psiholog, Toni! şi un surâs i se ivi pe buze.

Încet, încet Anca începea să-şi revină.

— Adevărul e... că sunt foarte singură.

— Singurătatea aduce cu ea, într-adevăr, stări nervoase, depresiune...

— E groaznică!

Urmă o tăcere prelungă, pe care fiecare dintre ei, fără să-şi mărturisească, şi-o dorea. Anca simţea nevoia de a-i împărtăşi lui Mareş toată durerea pe care o adunase în sufletul ei de când George Munteanu se îndepărtase de ea. Locotenentul, la rândul lui, deşi presimţea că Anca e pe punctul de a-i face unele confidenţe, din care, poate, ar fi aflat lucruri importante, căuta o soluţie rapidă spre a lua legătura cu maiorul Dan Tomescu. Tot Anca îl scoase din încurcătură.

— Te rog să mă ierţi câte va minute. Vreau să dau un telefon.

— Poftim!

Cabinele telefoanelor publice se aflau spre intrarea restaurantului. Când Anca se făcu nevăzută, fără să mai stea pe gânduri, Mareş se ridică de la masă şi străbătu salonul, îndreptându-se spre celelalte încăperi, acolo unde se aflau inginerul Munteanu şi maiorul Tomescu. Inginerul avea un aer distrat şi părea absent la tot ce se petrecea în jurul său.

Când Mareş ajunse în dreptul său, maiorul împinse cu cotul, ca din greşeală, un pachet de ţigări Snagov[1], care căzu de pe masă. Locotenentul îl ridică şi i-l restitui politicos maiorului, nu înainte de a citi însă însemnarea de pe cutioara de carton. Apoi se întoarse grăbit la masa sa. Anca nu revenise încă.

*

Locotenentul Davidescu îşi rememora în gând discuţia cu portarul de la teatrul muzical. Deşi o pierduse din vedere pe Catrina Dornescu, avea acum trei piste noi: pictorul scenograf Aliman, doctorul Bănescu şi un tânăr necunoscut.

Se uită la ceas. Urmărirea Catrinei durase aproape o oră. Desigur, căpitanul Roşca aştepta nerăbdător.

---

[1] Celebră marcă de ţigări din anii comunismului, alături de Carpaţi şi Mărăşeşti.

Numai că nu avea ce să-i transmită. Trebuia să încerce să afle ceva de la unul dintre cei trei bărbaţi atât de apropiaţi de Eliza Dornescu. Încotro să-şi îndrepte paşii? Se hotărî să-l viziteze mai întâi pe doctorul Bănescu. Policlinica era în apropiere.

N-a aşteptat prea mult. Pe o banchetă stăteau două femei, probabil gospodine de prin cartier, şi un bătrân. În mai puţin de o jumătate de oră, în sala de aşteptare nu mai venise nimeni după el. „Cu atât mai bine, îşi spuse Davidescu. Vom putea discuta în linişte."

Ciocăni discret în uşă şi intră în cabinet.

Doctorul Radu Bănescu era un om interesant. Înalt, bine legat, cu umerii laţi, dar suplu. Faţa bronzată era încadrată, în ciuda anilor, de un păr negru, uşor albit pe la tâmple, iar o meşă complet albă îi dădea o notă de distincţie. Când îl văzu, se ridică de pe fotoliul din faţa biroului de lucru, venindu-i în întâmpinare.

— Dumneavoastră cum vă numiţi?

— Locotenentul Davidescu.

— Poftiţi, luaţi loc!

Doctorul nu părea surprins. Nici măcar nu-i ceru legitimaţia. Îl invită să ia loc şi se aşeză şi el pe fotoliu aşteptând. Se hotărî să vorbească el cel dintâi, anticipând o uşoară reţinere din partea locotenentului.

— N-am impresia că sunteţi bolnav. Dimpotrivă...

— Aveţi dreptate, recunoscu Davidescu. Ceea ce mă

aduce la dumneavoastră e altceva decât o consultaţie medicală. Aş dori să-mi răspundeţi la unele întrebări...

— Deci un interogatoriu?! se miră el abia acum.

— Oarecum.

— Sunt învinuit de ceva? Am încălcat vreo regulă de circulaţie? Nu-mi amintesc!

— Nu sunt de la Direcţia circulaţiei!

Doctorul Bănescu încreţi uşor fruntea şi încetă să mai surâdă. Cu un gest maşinal scoase portţigaretul din buzunarul halatului, oferindu-i şi lui Davidescu, dar acesta refuză politicos. Îl examina cu atenţie pe doctor şi observă un uşor tremur al mâinii în care ţinea bricheta.

— Domnule doctor, în primul rând am să fac apel la cunoştinţele dumneavoastră profesionale.

— Vă stau la dispoziţie!

— O femeie a fost găsită într-o stare de paralizie şi inconştienţă totală. Aţi mai avut de-a face cu astfel de cazuri? Ce-a putut produce, după părerea dumneavoastră, o astfel de stare?

— Mă iertaţi, dar am să vă răspund şi eu tot printr-o întrebare: medicul legist n-a fost la faţa locului?

— Ba da. Nu cunosc încă rezultatul. Până atunci însă tare aş dori să aflu şi părerea dumneavoastră.

Doctorul Bănescu se ridică de pe fotoliu şi, după ce făcu câţiva paşi prin cameră, se rezemă de sobă.

Urmărea distrat, pe fereastră, ploaia măruntă de afară.

— Totuşi nu înţeleg! izbucni la un moment dat. În această situaţie ar fi trebuit să discutaţi mai curând cu un medic psihiatru. De obicei aceste traumatisme au loc în urma unor şocuri...

— A unei violenţe, vreţi sa spuneţi?

— Tot ce-i posibil.

— Dar a unei spaime?

— Şi mai probabil. Dar nu-i neapărat nevoie să fie rezultatul unui factor exterior, adăugă doctorul.

— Continuaţi! Mi se pare interesant ceea ce spuneţi.

— Mă rog, e o ipoteză mai mult sau mai puţin plauzibilă. Sunt traumatisme psihice cauzate şi de factori interiori...

— Nu vreţi să fiţi mai explicit?

— Mă refer la influenţa nefastă a unor stupefiante asupra organismului uman. Dintr-o revistă cunosc cazuri similare cu cel descris de dumneavoastră.

— Interesant!

— Da. Consumul excesiv de droguri duce foarte repede la paralizie generală şi chiar la amnezie totală.

— Într-adevăr, ceea ce-mi spuneţi se aseamănă cu cazul pe care vi l-am amintit. Dar altceva n-ar mai putea provoca această stare?

— Nu cunosc, nu-mi dau seama... Repet, nu cred că aţi făcut o alegere prea fericită adresându-vă mie

pentru a vă lămuri într-o asemenea problemă. Cred că medicul specialist e cel mai în măsură să vă dea o explicaţie.

Davidescu se ridică de pe scaun. Se opri în dreptul ferestrei, lăsând să se scurgă câteva clipe de tăcere.

— Vă mărturisesc că nu am vrut să fac o confruntare de opinii atunci când v-am cerut părerea în cazul pe care îl anchetez...

— Atunci... nu vă înţeleg.

— Domnule doctor, o cunoaşteţi pe Eliza Dornescu, mai precis pe actriţa Lia Dorna?

— De ce mă întrebaţi?

— Ea este subiectul anchetei mele.

Răspunsul locotenentului avu efectul unui trăsnet căzut din senin. Faţa doctorului deveni brusc palidă, în vreme ce cu mâinile căuta un punct de sprijin cât mai apropiat. Trase fotoliul lângă el, se aşează încetişor şi nu reuşi decât să repete:

— Ce vreţi să spuneţi? Ce vreţi să spuneţi?!?

În acel moment doctorul Radu Bănescu nu mai era bărbatul sigur de sine, care îl întâmpinase pe Davidescu în urmă cu un sfert de oră.

— Acum înţelegeţi de ce m-am adresat dumneavoastră?

— Nu. Nu se poate! protestă cu vehemenţă doctorul. Eliza nu ar fi fost în stare de aşa ceva.

— De ce anume?

— Eliza nu consuma stupefiante! E o prostie! Iertaţi-mă, adăugă el imediat, dându-şi seama că a mers prea departe. Mi-am ieşit din fire. Spuneţi-mi că nu e adevărat... Vă implor, liniştiţi-mă!

— Din păcate, Eliza Dornescu se află într-o situaţie foarte grea. Am să vă rog să vă liniştiţi. Înţeleg, vă e greu, dar e în interesul nostru şi, bineînţeles, şi în al dumneavoastră să lămurim lucrurile.

Doctorul Bănescu încerca, evident, să-şi înfrângă desperarea ce-l cuprinsese. Aprinse o nouă ţigară, oftă adânc, îşi prinse capul între palme şi-l întrebă pe locotenent, cu o voce răguşită, emoţionată, frântă de durere:

— Când s-a întâmplat nenorocirea?

— Încă nu pot să vă spun cu exactitate. În schimb, dumneavoastră îmi puteţi spune cu precizie când aţi văzut-o ultima oară...

— Ieri.

— La ce oră?

— I-am făcut o vizită între orele şapte şi nouă seara.

— Nu avea spectacol? Ieri a fost duminică.

— Sala era ocupată de un teatru din provincie.

— De unde ştiţi?

— De la ea.

— Ar putea confirma cineva afirmaţia pe care aţi

făcut-o adineauri cu privire la orele pe care le-aţi petrecut împreună?

— Cu alte cuvinte, îmi cereţi un alibi?

— Dacă-l aveţi.

— Doar nu bănuiţi că...

— Tovarăşe doctor, eu nu bănuiesc pe nimeni, dar sunt dator să cercetez pe toţi cei care o cunosc îndeaproape pe Eliza Dornescu.

— Ei bine, nu am martori. Doar dacă...

— Dacă...

— Nu, dar e imposibil să mă fi văzut.

— Cine anume?

— Pe la ora opt a sunat cineva la uşa de la intrare. Eliza s-a dus să deschidă.

— Nu aţi văzut pe nimeni?

— Nu. Am auzit o voce de bărbat. Radioul era deschis. Muzica acoperea vocile. De altfel discuţia a durat foarte puţin. Două-trei minute. Când s-a întors în cameră, Eliza mi-a spus că cineva greşise adresa. Totuşi...

— Totuşi...

— Cred că nu spunea adevărul. Era tulburată. Neobişnuit de tulburată. O cunosc foarte bine...

— De când?

— Am să vă povestesc totul, absolut totul, tovarăşe locotenent. Vă rog să credeţi în sinceritatea spuselor

mele: sunt un om căruia nu-i place să ocolească adevărul. Am întâlnit-o pe Eliza în urmă cu zece ani. Abia absolvise conservatorul. Era frumoasă şi talentată, calităţi pe care le-a păstrat până astăzi. Fusese repartizată la un teatru oarecare şi, bineînţeles, ca la orice început de drum, apărea în roluri episodice. Din păcate, Eliza, o fată atât de înzestrată, nu avea şi o constituţie fizică robustă. Într-o iarnă a fost nevoită să joace într-o sală friguroasă, dintr-un orăşel de provincie. Piesa avea cinci acte. Rolul ei consta doar în câteva replici, cam câte una în fiecare act, dar de la primul sunet de gong şi până la ultima cădere a cortinei trebuia să fie permanent în scenă. Cum acţiunea se desfăşura în plină vară, pe malul mării, costumaţia era destul de sumară. După spectacol, când s-a reîntors la hotel, a leşinat. Colega ei de cameră a plecat imediat în căutarea unui medic. Din întâmplare mă aflam în holul hotelului. În acea zi luasem parte la o consfătuire cu cadrele medicale din localitate. Tocmai mă pregăteam să plec la gară. Când am auzit despre ce-i vorba, am lăsat valizele la portar şi am urcat în camera bolnavei. Leşinul se datora febrei ridicate, iar diagnosticul nu era greu de precizat: pneumonie. După primele intervenţii am chemat salvarea şi am transportat-o la Bucureşti. Distanţa nu era mare: aproximativ şaptezeci de kilometri. A urmat o săptămână de coşmar, o

săptămână în care am luptat să o salvez şi, în cele din urmă, am reuşit. Am redat-o vieţii iar după o lungă convalescenţă am readus-o şi pe scena teatrului... Cred că nu trebuie să vă mai spun cât de nebuneşte mă îndrăgostisem de ea; aveam impresia că la rândul meu, sunt iubit. Din nefericire, atunci când am cerut-o în căsătorie, mi-am dat seama că Eliza avea pentru mine doar un sentiment de recunoştinţă... În zece ani Eliza a ajuns steaua teatrului muzical. Vocea ei, temperamentul, frumuseţea au cucerit mii şi mii de spectatori. Câţi bărbaţi n-au aclamat-o, câţi n-au adorat-o şi câţi nu şi-au dorit-o? Numai că Eliza nu şi-a încredinţat inima nimănui. Vi se pare ciudat, nu-i aşa? Şi totuşi să ştiţi că aceasta e realitatea. V-o spun eu, care am trăit în preajma ei atâţia ani de zile, eu, valetul ei devotat, omul care a iubit-o şi o va iubi până la moarte, deşi acum ştiu că nu mai pot avea niciun fel de speranţă... Iată de ce o cunosc foarte bine pe Eliza şi de ce am afirmat adineauri cu atâta convingere că aseară am văzut-o, pentru prima oară, tulburată. Dacă şocul pe care l-a suferit i-a fost cauzat de bărbatul care a sunat la ora opt? Căutaţi-l, găsiţi-l, tovarăşe locotenent! S-ar putea să fie singurul în măsură să poată descifra enigma nenorocirii Elizei...

— Dumneavoastră nu aveţi nicio bănuială?

Răspunsul fusese scurt şi neaşteptat:

— Nu.

— Poate ştiţi ceva despre unul dintre bărbaţii care s-au aflat mai des în apropierea actriţei. De exemplu, pictorul Remus Aliman...

— Văd că sunteţi bine informat, dar vă înşelaţi.

— Sunteţi sigur?

— Da. Eliza l-a respins, e adevărat. Eu însumi am venit deseori în conflict cu acest individ, cerându-i să înceteze cu insistenţele lui supărătoare.

— Atunci bănuielile s-ar putea răsfrânge asupra lui... Poate e vorba de o răzbunare...

— Nicidecum! Aliman o iubeşte pe Eliza poate tot atât de mult cât o iubesc eu. N-ar fi în stare să-i facă nici cel mai mic rău.

— Un alt bărbat îndrăgostit de actriţă nu cunoaşteţi?

— Nu cunosc decât pe pictor şi nu cred să mă înşel.

— Dar despre Catrina Dornescu ce părere aveţi?

— I-a fost de un real folos Elizei. Cu mulţi ani în urmă, Catrina era o mare actriţă de revistă...

— Aseară doamna Catrina se afla la nepoata ei?

— Nu cred. Duminica, după câte ştiu, nu se întâlneau niciodată.

— Vă mulţumesc, tovarăşe doctor, pentru tot ce mi-aţi povestit.

Locotenentul se ridică de pe fotoliu.

— De fapt au fost mai mult nişte destăinuiri intime.

Mi-aş permite să vă întreb şi eu ceva?

— Poftiţi!

— O pot vizita pe Eliza la spital, unde probabil că se află acum?

— Deocamdată nu. Poate mai târziu. Am să vă înştiinţez.

În pragul uşii locotenentul se întoarse către doctor.

— Am uitat să vă întreb dacă aveţi şi dumneavoastră o cheie de la apartamentul Elizei Dornescu?

Doctorul surâse cu amărăciune.

— Da. Dacă doriţi, v-o pot pune la dispoziţie.

— Nu. Puteţi s-o păstraţi.

Plecând de la policlinică, locotenentul Davidescu se hotărî să-l caute pe pictorul scenograf Remus Aliman. În drum spre teatru intră în prima cabină telefonică, pentru a lua legătura cu căpitanul Roşca.

*

Anca Rodan se reîntoarse la masa lui Mareş exact în clipa când inginerul Munteanu îşi făcu apariţia pe uşă, îndreptându-se spre garderobă. Urma să treacă iar pe lângă masa unde se aflau locotenentul şi laboranta.

— Domnule inginer!

Mareş se ridică de la masă, ieşindu-i în întâmpinare.

— Sper că o să-mi faceţi plăcerea ca, împreună cu doamna Rodan, să fiţi în această după-amiază invitatul meu.

George Munteanu ezită să răspundă, oarecum încurcat de propunere. Intervenţia Ancăi îl salvă însă.

— Tocmai aveam de gând să vă fac şi eu o propunere asemănătoare, spuse ea. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş dori să facem o plimbare cu maşina. Ce părere aveţi?

— Pe vremea asta? bombăni înciudat inginerul. Şi apoi nu uita că avem de lucru!

— În orice caz, în după-amiaza şi seara asta, nu. Cel puţin aşa e obiceiul.

— Ştii prea bine că avem de isprăvit experienţele. Dacă va fi nevoie vom sta şi noaptea!

— Bine, se ambiţionă laboranta, dar în noaptea asta, nu! Vreau să sărbătoresc revederea cu Toni Mareş.

— Îmi pare foarte rău, dar nu vă pot însoţi, domnule Mareş. Dacă doriţi, peste trei zile sunteţi invitatul meu...

— Sau dumneavoastră al meu! îi răspunse locotenentul nemulţumit că refuzul inginerului îi dejucase planurile.

— Aşa îl ştiu, încăpăţânat, murmură Anca Rodan cu ciudă, privind în urma inginerului, care se îndrepta grăbit spre garderobă. Vezi, Toni, cât sunt de singură? Nici cel puţin nu s-a scuzat faţă de mine! Dacă şi omul acesta, alături de care lucrez zi de zi, îmi refuză o bucurie, ce să mai spun de alţii?

— Bucuria nu ţi-o pot refuza însă eu! se grăbi Mareş

să intervină. Prin urmare, o să-mi faci plăcerea să ne plimbăm cu maşina, nu-i aşa?

— Eşti drăguţ ca întotdeauna. Dar acum, crede-mă, nu mai am niciun chef.

— Oricum, te conduc acasă.

Când ajunseră în stradă, maşina inginerului Munteanu demara cu viteză spre centrul oraşului.

*

Oricâtă răbdare ar fi avut căpitanul Roşca, aşteptarea începuse să-i apară fără rost, chinuitoare. Ideea de a reconstitui o zi din viaţa actriţei îi lăsase la început impresia unei soluţii care ar fi putut să aducă roade neaşteptate, dar acum, după ce trecuseră destule ore şi nu se întâmplase nimic deosebit, îi părea rău că nu acţionase după metodele obişnuite.

Poate că apelurile telefonice semnificau ceva, dar până acum nu putuse desluşi nimic. Locotenentul Davidescu telefonase, comunicându-i că o pierduse din vedere pe Catrina Dornescu. Asta îl întunecase şi mai mult pe Roşca, deşi colaboratorul său susţinea că se afla pe alte urme promiţătoare.

Nici de la spital nu avea veşti satisfăcătoare. Doctorul Antoniu îl anunţase că starea actriţei se înrăutăţise, iar consultul celorlalţi medici dăduse rezultate contradictorii. Nu se stabilise încă un diagnostic precis şi în consecinţă nu se putea aplica un tratament

corespunzător.

Toate aceste lucruri le raportase maiorului Tomescu. Apoi îi ceruse telefonic permisiunea să continue cercetările. Începuse să studieze din nou, de astă dată cu mai multă atenţie, apartamentul. Deodată Roşca se opri brusc. I se păruse sau cineva sunase cu adevărat la intrare? Ascultă încordat, apropiindu-se încet de uşă. Soneria se auzi din nou.

„Într-adevăr, nu m-am înşelat! îşi spuse Roşca. Dar cine să fie? Oare s-a reîntors Catrina?"

În sfârşit, deschise uşa. La vederea lui, un bărbat tânăr surâse încurcat, mimând o reală surpriză.

— Mă scuzaţi! Cred că am greşit apartamentul! se scuză tânărul, încercând să bată în retragere.

— Un moment! rosti Roşca, oprindu-l printr-un gest. Pe cine căutaţi?

Căpitanul îl examină cu multă atenţie. La rândul lui, Daleş îl privea curios pe Roşca, neştiind cine putea să fie şi ce căuta în apartamentul Elizei. Întrucât Daleş continua să tacă, Roşca îşi pierdu răbdarea şi i se adresă din nou, de data asta pe un ton ceva mai răstit:

— V-am întrebat pe cine căutaţi?

— Credeam... credeam că... În sfârşit, îmi dau seama că am greşit, îngăimă Daleş şi plecă repede.

Căpitanul Roşca fu surprins de plecarea neaşteptată a tânărului, care coborî val-vârtej scările.

Pe Vicenţiu Daleş îl cuprinsese deodată o spaimă vecină cu nebunia. O maşină se opri chiar în dreptul lui. La început nu-i veni să-şi creadă ochilor. La volanul elegantei limuzine se afla omul pe care s-ar fi aşteptat cel mai puţin să-l întâlnească într-o asemenea împrejurare: inginerul George Munteanu. Nu era însă momentul potrivit şi nici timpul să-şi mai pună întrebări, de aceea se repezi către maşină. Recunoscându-l, inginerul îi deschise portiera. Îl privi uimit, neînţelegând starea de surescitare a colaboratorului său.

— Vă rog, nu opriţi motorul, porniţi cât mai repede, tovarăşe inginer! îl imploră Daleş.

Fără să-l întrebe nimic, inginerul, ambreie şi maşina demară imediat. Căpitanul Roşca ajunse în stradă cu câteva momente mai târziu.

— Să trăiţi, tovarăşe căpitan, auzi o voce în semiîntunericul străzii.

Când se apropie îl recunoscu imediat pe locotenentul Anton Mareş.

*

Recapitulând rapoartele prezentate de subalterni, colonelul Adrian Manea încerca să sintetizeze concluziile. Aşadar, cazul Eliza Dornescu se interferase cu cazul de spionaj de la institut... Desigur, lucrurile nu erau încă tocmai clare, dar fire evidente duceau la

această concluzie. Echipa maiorului Tomescu acţionase simultan pe trei planuri, izbutind să tragă primele jaloane în terenul atât de încâlcit şi lipsit de date concrete. Aprinse o ţigară şi răsfoi, pe îndelete, însemnările subalternilor. Mai întâi parcurse raportul maiorului Tomescu asupra inginerului Munteanu: „E un om cu acţiuni precise, calculate. Totuşi la restaurant a avut o stare de nelinişte. Poate că acest lucru se datora unei situaţii neprevăzute, contrară aşteptărilor lui. Când a luat masa a stat izolat, frământat, fumând aproape ţigară de la ţigară. Continuând urmărirea, am constatat cu surprindere că George Munteanu se îndrepta cu maşina spre zona în care acţiona locotenentul Mareş. Acesta îmi raportase prin radio că, de la serviciu, inginerul Vicenţiu Daleş nu pornise spre casă. Oare cei doi ingineri aveau stabilită o întâlnire? Aparent bănuielile mele s-au adeverit. Munteanu a oprit maşina în faţa blocului unde se află chiar locuinţa actriţei Eliza Dornescu. Au trecut vreo cinci minute de aşteptare încordată. Locotenentul Mareş întrerupsese legătura, iar Munteanu nu schiţa niciun gest. Stătea la volanul maşinii şi fuma nervos o ţigară. Deodată l-am zărit pe inginerul Daleş ieşind în fugă din bloc. Era agitat, surescitat şi privea cu disperare în toate părţile. A intrat repede în maşina lui Munteanu. Au dispărut împreună în cea mai mare viteză. Am ordonat

continuarea urmăririi celor doi, în vreme ce eu i-am întâlnit pe căpitanul Roşca şi pe locotenentul Mareş."

Colonelul Manea sorbi o înghiţitură din cafeaua rece. Reciti notiţele. Plecase de la descoperirea şi lichidarea rapidă a celor care divulgaseră unor agenţi de peste graniţă formulele secrete experimentate, de inginerul Munteanu şi colaboratorii săi. Şi iată că, deodată, prin Daleş şi Munteanu, firele acţiunii se întâlniseră într-un anumit punct cu „cazul Eliza Dornescu". Era posibil să existe o legătură între „cazul Eliza Dornescu" şi „dosarul cu noua formulă privind procesele electrice în materia vitroasă". Dar care-s firele ce leagă experimentele inginerilor Munteanu şi Daleş de situaţia actriţei? Cercul suspecţilor se lărgea, deoarece acum, în afara celor ce experimentau noua formulă chimică, cu evidente aplicaţii practice în economie, se adăugau Eliza şi Catrina Dornescu, Remus Aliman şi Radu Bănescu. Cercetările duceau la concluzia că Eliza Dornescu suferise un şoc psihologic, un traumatism psihic. „Dar cine anume i-l provocase şi în ce scop?" Iată întrebarea la care nu se putea da încă un răspuns categoric! Dacă era vorba de un atentat generat de gelozie, bănuielile se puteau îndrepta către pictorul Aliman, doctorul Bănescu şi inginerul Daleş. Doar ultimul dintre ei fusese surprins la uşa apartamentului Elizei Dornescu. Acesta nu numai că devenea suspectul

principal al dramei petrecute în apartamentul actriţei, dar şi puntea de legătură între un caz şi celălalt.

Presupunând deci că Daleş procurase, treptat, agenţilor străini unele faze ale lucrării speciale de la institut, se putea explica şi pentru ce anume a atentat la viaţa actriţei: teama de a nu fi divulgat organelor de securitate de către aceasta. Nu se ştia însă în ce măsură era implicata Eliza Dornescu în acţiunea de spionaj.

Colonelul Adrian Manea se adânci în gânduri, căutând soluţii şi căi de rezolvare. Din când în când privea pe fereastră, încercând să străbată noaptea întunecată de noiembrie.

Capitolul II
Încă 24 de ore

A doua zi, dimineaţă, maiorul Dan Tomescu se trezi mai devreme ca de obicei. Se gândi imediat la faptul că numărul bănuiţilor se mărise. Oricare din cei trei specialişti de la institut putea fi în legătură cu unul din cei implicaţi în „cazul Eliza Dornescu". Sau numai Daleş. Sau poate niciunul... Din păcate, Eliza era paralizată, în stare de amnezie şi de la ea nu se putea afla nimic. Apelase deja la un medic specialist, pe care îl şi pusese în legătură cu doctorul Antoniu, pentru a afla dacă starea actriţei era determinată de vreun drog.

Lăsase un om de pază în apartamentul Elizei Dornescu peste noapte, deşi era aproape sigur că nimeni nu-l va mai vizita. I se raportase că nu se întâmplase nimic deosebit.

Îi telefonă lui Davidescu şi acesta îi confirmă că pictorul Aliman – care dispăruse de la atelier mai înainte ca locotenentul să-i ia interogatoriul – n-a mai apărut. Soţia pictorului declarase că acesta nu se întorsese noaptea trecută acasă şi nici nu dăduse vreun semn de viaţă. Adăugase că era pentru prima oară când se întâmpla aşa ceva.

Ajungând la birou, maiorul Tomescu înţelese că toată noaptea colonelul Manea nu se clintise de acolo: faimoasa sa scrumieră era plină cu resturile a trei pachete de ţigări.

Afişând un surâs care încerca zadarnic să acopere oboseala, colonelul îi întinse nişte foi de hârtie, pe care se aflau scrise părerile sale. Apoi, tot surâzător, îl rugă să verifice ipotezele pe care le-a formulat, bineînţeles, dacă era de acord cu ele.

La puţin timp după aceasta, maiorul Tomescu îşi chemă subalternii şi stabili un plan de acţiune, respectând întocmai indicaţiile colonelului.

*

„Ce s-a întâmplat cu Lia?" Întrebarea răscolea cu insistenţă gândurile, din ce în ce mai alarmate şi mai

confuze, ale inginerului Daleş. Aproape că nu mai putea să continue cercetările, deşi ştia bine că lucrarea trebuia să fie isprăvită în cel mai scurt timp. Gânduri şi întrebări fără răspuns, care vin şi pleacă, şi iar revin, ca apa ce se răsuceşte neputincioasă, veşnic strâmtorată de stânci, în vârtej!

Îi revin în minte bărbatul necunoscut din apartamentul Liei, fuga lui disperată, pe scări, întâlnirea neaşteptată – ca într-un film bine regizat – cu inginerul Munteanu, care l-a ajutat să scape de toate întrebările ce-i măcinau întreaga fiinţă. Apoi, goana maşinii prin noapte, pe asfaltul umed şi alunecos. Ce l-a determinat pe inginerul Munteanu să facă acest gest? O fi vrut să-l îndepărteze, cât mai mult şi mai repede, de locul nefericirii sale, să-i potolească spaima zugrăvită pe chip? Într-un târziu inginerul Munteanu oprise maşina, răsuflase greu şi în liniştea nefirească nu se mai auzise o vreme decât zumzetul ştergătoarelor de pe parbriz. Ajunsese acasă la Daleş. În semn de recunoştinţă şi înţelegere, şi-au strâns mâinile, fără cuvinte, fără niciun fel de explicaţii.

A deschis încet uşa de la intrare. Peste tot, lumină. Şi căldură... Maria, soţia lui, citea o carte. Răsuflase uşurat. Dar noaptea gândurile negre i-au împânzit visele şi spaima i-a tulburat liniştea. Şi până în zori l-a tulburat aceeaşi întrebare obsedantă, fără răspuns: „Ce

s-a întâmplat cu Lia?”

*

— Cine e această Catrina Dornescu? Ce ştim despre ea? îl întrebă Dan Tomescu pe locotenentul Mareş.

— Nu cunoaştem prea multe, tovarăşe maior. Vreţi să o chemăm şi să-i luăm un nou interogatoriu?

— Nu. Mai întâi mă interesează cât mai multe amănunte din viaţa ei. De aceasta te vei ocupa tu. Sper să aflăm lucruri interesante. O să te duci la Biblioteca Academiei imediat.

— La Biblioteca Academiei?

— Da. Vei răsfoi colecţiile vechi de ziare din vremea când Catrina Dornescu era steaua teatrului de revistă.

— Nu prea văd legătura cu ceea ce urmărim noi...

— Mareş, e un fir aproape invizibil, ştiu, dar dacă vom cunoaşte biografia Catrinei, s-ar putea ca acest fir să capete consistenţă.

— Am înţeles, tovarăşe maior. Să ştiţi, adăugă surâzător Mareş, dacă din toată povestea asta iese un volum reuşit, mă duc cu el la editură să-l public.

— Bine! Poate n-o să uiţi şi o să-mi dai şi mie o carte cu autograf. Şi acum, la treabă! În ceea ce mă priveşte, doresc să refac itinerarul locotenentului Davidescu din dimineaţa trecută. La amiază ne revedem cu toţii. Deocamdată, Munteanu, Daleş şi Anca Rodan lucrează în incinta institutului şi, dacă vreunuia din ei i se face

chef de plimbare, am avut grijă să le asigur însoţitori...

*

Dan Tomescu opri maşina în apropierea teatrului muzical şi intră în barul lacto-vegetarian.

— Bună dimineaţa! Văd că nu prea aveţi muşterii la ora asta! se adresă el individului care moţăia după tejghea, dar acesta nu-i răspunse decât cu un mormăit nedesluşit. Ce gustare aţi putea să-mi pregătiţi? continuă Tomescu, fără să se sinchisească de faptul că individul, ignorând cele mai elementare reguli comerciale, nu se grăbea să-şi servească clientul.

— Încă n-am primit marfa, se hotărî acesta să-i explice.

— Aşa? Aşa carevasăzică? lungi intenţionat cuvintele maiorul, căutând să cuprindă cu privirea cât mai mult spaţiu din local.

„Aici a dispărut într-un chip misterios Catrina. Oare nu s-a înşelat locotenentul Davidescu?"

Din câte îşi putea da seama, localul nu oferea posibilitatea unei ascunzători. De altfel, Davidescu menţionase în însemnările sale că a cercetat peste tot, chiar şi încăperea strâmtă din spatele tejghelei, ascunsă de o draperie, şi că nu găsise acolo decât nişte lăzi metalice de ambalaj. Altă ieşire nu mai exista.

„Aşadar, Catrina Dornescu trece prin zid!" îşi spuse maiorul.

Îl salută pe responsabil şi ieşi în stradă. Clădirea vecină era a teatrului muzical. Privind cu atenţie, maiorul îşi dădu seama că ceva tot îi scăpase din vedere lui Davidescu. Între cele două clădiri, ascunsă după o colonadă enormă, se afla o intrare discretă, pe care o descopereai numai la o examinare atentă.

Maiorul împinse uşa masivă, cu resort metalic, şi se trezi în faţa unor trepte de marmoră acoperite în întregime cu un covor albastru, pufos, care estompa de minune orice zgomot.

Coborî scara în spirală şi ajunse pe un palier. În dreapta se afla o mică garderobă, iar în faţă, o uşă de stejar. Încercă să o deschidă, însă fără succes. Pe uşă se afla prinsă o firmă din placaj lustruit, pe care cineva zugrăvise o dansatoare şi scrisese alături, cu litere de-o şchioapă, „Intim-bar – deschis de la orele 20 la 2."

„Deci e posibil ca aici să se fi ascuns Catrina Dornescu în cazul când a văzut că e urmărită." „În orice caz, îşi răspunse Dan Tomescu, voi vizita şi eu acest local, care, după firmă şi după intrarea discretă promite să fie nu numai intim, dar şi interesant... Acum următorul drum am să-l fac la teatru.

Cu un simplu salut maiorul Tomescu trecu mai departe, către birourile administraţiei, spre stupefacţia portarului, obişnuit să-şi vămuiască clienţii.

Directorul teatrului, un bun amic de-al său, îl invită

să ia loc şi-i oferi o ţigară. Părea foarte dispus să stea de vorbă, dar pentru maiorul Tomescu timpul era preţios. Aşa că – încercând să stăvilească dorinţa directorului – îi explică scopul vizitei sale, rugându-l să păstreze o discreţie desăvârşită asupra celor discutate.

Directorul nu ştia însă nimic din ceea ce i se întâmplase actriţei. Aşadar, altcineva se interesase în ajun la telefon, în convorbirea cu Roşca, despre actriţa Lia Dorna. În orice caz, un om dinafara teatrului, deoarece aici se ştia că actriţa îşi luase un concediu medical.

— Sâmbătă dimineaţa, când se repeta noul spectacol, Lia Dorna a venit la mine în birou şi mi-a spus că nu se simte bine. Cum premiera urmează să aibă loc mâine seară, am preferat să suspend ultimele pregătiri şi s-o trimit la medic. La prânz s-a întors cu un certificat medical prin care i se interzicea orice activitate timp de trei zile, adică duminică, luni şi marţi. De abia mâine ar urma să se prezinte la teatru. Şi acum îmi spui că Lia e paralizată... Ce mă fac, dragul meu? Gândeşte-te că biletele pentru premieră şi pe următoarele şase zile, sunt vândute până la ultimul loc. În definitiv, nu înţeleg ce legătură poate să aibă accidentul Liei Dorna cu tine?

— Asta nu te interesează deocamdată...

— Să ştii că Lia e o femeie cinstită, pe care n-o cred

capabilă de vreo mârşăvie.

— În orice caz e mai bine să nu te grăbeşti să pui mâna în foc, pentru că sunt oameni pe care nu-i cunoaştem niciodată. Tu o judeci din punct de vedere profesional, ca actriţă, şi nu mă îndoiesc de capacitatea ei. Dar în rest ce ştii despre Eliza Dornescu?

Maiorul Dan Tomescu îşi părăsi grăbit prietenul, nemulţumit de puţinele lucruri pe care le aflase. Se întoarse la birou, unde aştepta rezultatul analizelor efectuate de către specialistul trimis să se consulte cu doctorul Antoniu.

Într-un raport scurt, acesta îi comunica faptul că reuşise să descopere ce anume a determinat starea specială a actriţei. Maiorul citi şi reciti raportul cu înfrigurare, dar şi cu mulţumire, deoarece bănuielile lui se confirmau.

„Analizând amănunţit – scria specialistul –, am constatat pe lângă urma de cafea şi o cantitate infimă dintr-o otravă foarte puternică, de provenienţă străină, al cărui efect constă în amnezie şi paralizie totală, vreme de trei-patru zile, după care se produce decesul. Cu aproximaţie, accidentul – încercarea de sinucidere sau crima, pentru că eu nu pot defini ceea ce s-a întâmplat – s-a petrecut alaltăieri, duminică, între orele opt şi douăsprezece noaptea, după cum a precizat şi doctorul Antoniu.

Antidotul nu îl avem în ţară, dar într-un timp relativ scurt ne va sosi şi sper că vom putea interveni la vreme pentru salvarea vieţii victimei.”

Acum maiorul respiră mai uşurat.

Plecă spre policlinică şi procedă exact ca locotenentul Davidescu, adică aşteptă la rând, ca orice pacient. Când intră în cabinet constată cu surprindere că înfăţişarea doctorului nu mai corespundea descrierii locotenentului Davidescu; parcă îmbătrânise peste noapte. „Oare o iubeşte atât de mult pe Eliza? se întrebă maiorul, în vreme ce-l studia cu atenţie. Pare foarte afectat de când a aflat despre starea gravă a actriţei.”

— Tovarăşe doctor, o să mă iertaţi pentru că vă întrerup din activitatea dumneavoastră.

Doctorul avea o înfăţişare obosită. Îl privi trist.

— Aţi venit tot pentru povestea aceea?

— Da.

— Am declarat tot ceea ce ştiu.

— Sunt convins. Cred în sinceritatea dumneavoastră, dar poate vă mai amintiţi unele amănunte care ne-ar fi extrem de folositoare. E posibil ca din momentul când aţi aflat neplăcuta veste şi până acum să fi reflectat asupra unor situaţii peste care atunci, în momentele de durere ce v-au cuprins, aţi trecut sau pur şi simplu le-aţi uitat.

— Când ştiu că viaţa ei este în pericol, nu mă mai pot gândi la nimic altceva. Aş vrea s-o văd. Asta-i tot ce doresc acum.

— Încă nu e momentul. Dar îndată ce va fi posibil...

— Pentru ce? Pentru ce nu mă lăsaţi s-o văd? îşi ieşi din fire doctorul Bănescu. Vreau s-o văd! Măcar o dată s-o mai văd vie.

Doctorul rămase tăcut vreme îndelungată, crispat, strângând neputincios pumnii, cu ochii închişi, aplecat peste biroul său, ca un om sfârşit, pentru care viaţa fără fiinţa iubită nu mai are niciun rost.

Într-un târziu îşi reveni, aprinse o ţigară, după ce îi oferise mai întâi maiorului. Acesta refuzase politicos şi continua să-l privească.

— Vă rog să-mi iertaţi ieşirea de adineauri, dar nu-mi mai pot stăpâni nervii. Ce doriţi să mai aflaţi de la mine?

— Tovarăşe doctor, dacă insist, este pentru că vreau să descopăr o urmă cât de mică... Lucrurile sunt mult mai complicate decât par la prima vedere. Nu mă gândesc la faptul că şi dumneavoastră aţi putea fi bănuit...

— Dar cum credeţi că eu, care o iubesc nebuneşte pe Lia, aş fi în stare să-i produc un rău cât de mic?...

— Aţi recunoscut că duminică între orele şapte şi nouă seara vă aflaţi în apartamentul Elizei Dornescu,

nu-i aşa?

— Întocmai. Acesta-i adevărul adevărat!

— De asemenea, aţi declarat că actriţa era acasă, deoarece în acea duminică nu avea spectacol.

— Lia mi-a spus acest lucru încă de sâmbătă, la prânz.

— Ştiaţi că în realitate ea îşi luase un concediu medical de trei zile?

— Nu mi-a spus. Am observat că nu era în apele ei, dar nu m-am gândit că ar putea fi bolnavă.

— V-aţi dus acasă la ea invitat de actriţă?

— Mai întotdeauna duminica o petreceam împreună. Fie că mergeam la prânz la vreun restaurant, fie că o vizitam acasă, în orice caz era ziua în care de obicei ne întâlneam. Nu lăsam să treacă o duminică fără să ne vedem.

— S-a întâmplat ceva deosebit în ultima duminică petrecută împreună?

— Ştiind că Lia e liberă toată ziua, i-am propus să ne plimbăm dimineaţa în afara oraşului.

— Aveţi maşină?

— Da.

— Şi cum a răspuns invitaţiei dumneavoastră?

— Spre surprinderea mea a refuzat. Nu mi-a dat niciun fel de explicaţie...

— S-a mai întâmplat şi altă dată?

— Nu-mi amintesc. Tocmai de asta am fost surprins.

— Sunteţi gelos?

— Mărturisesc că da. Acesta-i adevărul. Există un anume Remus Aliman, pictor decorator. De când a cunoscut-o se ţine scai după ea, deşi e căsătorit.

— Şi actriţa a răspuns acestei pasiuni?

— Nu. Adică nu cred. Tot ceea ce vă pot spune e că într-o bună zi am dat peste pictor în cabina ei. Sunt cam iute la mânie şi, deşi am pretenţia că-s bine crescut, m-am repezit la el, l-am luat de guler şi l-am dat pe uşă afară.

— Ce-a spus Eliza?

— Mi-a reproşat că sunt violent şi exagerat de gelos. Trebuie însă să mă înţelegeţi...

— Vă înţeleg! Acum aş vrea să vă pun câteva întrebări mai delicate.

— Am să încerc să vă răspund.

— Mai existau şi alţi bărbaţi în viaţa Elizei Dornescu?

— Nu, tovarăşe maior. Categoric nu! Această întrebare mi-a pus-o de altfel şi tovarăşul locotenent.

— Cunoaşteţi un inginer pe nume Daleş?

— N-am auzit niciodată de el, răspunse doctorul, fără ezitare.

— Îmi puteţi preciza cum aţi petrecut duminică seara în apartamentul Elizei?

— Bineînţeles. Am discutat despre noi, despre

proiectele noastre de viitor. Am ascultat muzică la radio. Cam atât...

— Aţi declarat locotenentului Davidescu că pe la opt un bărbat a sunat la uşă. Nu ştiţi cine era?

— Nu. Dar m-a intrigat faptul că Lia s-a întors în cameră foarte tulburată. Cât am stat împreună după aceea a fost neliniştită, agitată. Credeam că din cauza oboselii. V-am mai spus, nu mă gândeam că ar putea fi bolnavă, n-am ştiut şi nici nu mi-am dat seama.

— Poate că nici nu era...

— Poate. Cred că vizita acelui bărbat i-a dat un şoc psihic. Se plimba prin cameră, fumând ţigară după ţigară.

— Fuma?

— Rar. Când era nervoasă sau extenuată de efort. Pretindea că ţigara o linişteşte. Avea obiceiul să poarte cu ea o tabacheră de argint, dăruită de un admirator. O purta mai mult în chip de talisman, ştiţi cum sunt unii actori, un pic superstiţioşi.

— Obişnuia să consume cafea?

— Da. Destul de des. Eu o rugam să nu mai bea atâta, dar avea o adevărată slăbiciune pentru asta.

— Şi dumneavoastră?

— Normal. Una-două pe zi.

— În seara aceea aţi băut?

— Da. După vizita individului acela Lia a preparat

două cafele.

— N-aţi văzut, s-a spart vreo ceaşcă?...

— Nu. Poate după plecarea mea. În orice caz, îmi amintesc bine, ceştile de cafea, ca şi farfurioarele pentru gustări, au rămas pe măsuţa din dormitor, până când am ieşit din apartament.

— Vă mulţumesc, pentru toate amănuntele pe care mi le-aţi dat!

Maiorul Tomescu se înclină uşor şi părăsi cabinetul.

*

Tânărul înalt, cu părul blond-roşcat, fuma nervos, ţigară de la ţigară, urmărind pe fereastra camerei picăturile de ploaie dese, cernute ca prin sită, ce se prelingeau pe pietrişul din faţa pridvorului, spre grădina înţesată de crizanteme.

Oare cât va mai sta ascuns aici? Cât va mai tremura până şi la zgomotul ce-l fac obloanele zgâlţâite de vânt sau la trosnetul scândurilor sub greutatea propriilor săi paşi?

A petrecut o zi şi o noapte înspăimântătoare în camera asta cu miros de levănţică, ce îi pătrunde în nări, în pori, obsedant, până la saturaţie... E nedormit, zgribulit de frig şi de teamă.

Pentru ce a fugit? De ce s-a ascuns aici?...

N-ar fi trebuit să fugă. Poate că ar fi fost mai bine să se fi dus la miliţie, să fi explicat că nu e vinovat, să fi

povestit totul... Numai că Ioana, soţia lui, ar fi aflat lucruri pe care nu trebuia să le ştie niciodată. Ar fi făcut în mod sigur o nouă criză, poate fatală. Ioana avea un sindrom astenic depresiv. În ultima vreme se simţea tot mai rău. Acum, desigur, intrase în panică... Totuşi aici era greu să fie găsit. Îşi luase o serie de măsuri de precauţie. Nu făcuse focul în sobă, ca să nu se vadă fumul ieşind din coş. Oricine ar trece prin apropiere ar crede că locuinţa e părăsită. De altfel i se spusese că totul nu va dura mai mult de trei-patru zile şi că apoi se va putea întoarce acasă. Aprinse încă o ţigară. A câta pe ziua de azi? Trebuia să fie aproape de amiază. Stomacul îl chinuia. În bucătăria de alături erau destule provizii, dar simţea că nu se putea atinge de nimic...

Şi ploaia asta măruntă, obsedantă, monotonă, care nu mai înceta!

*

Soţia pictorului Remus Aliman întredeschise uşa, privind oarecum speriată către bărbatul înalt şi vânjos care îi surâdea cu atâta amabilitate.

— Doamna Aliman?

— Da, domnule.

— Sunt maiorul Dan Tomescu.

— Poftiţi, vă aşteptam! şi îl invită să ia loc pe canapeaua din hol.

Locuinţa soţilor Aliman era intimă şi atrăgătoare. Din

hol, o scară interioară de stejar, ducea către o cameră spaţioasă – dormitorul şi atelierul pictorului. La parter, în dreapta şi în stânga, un alt dormitor şi o sufragerie, despărţită de hol prin perdele grele de catifea albastră. Se vedea cât de colo că soţii Aliman aveau o predilecţie pentru această culoare. Pereţii, mobila, covoarele, vazele, toate erau albastre.

— Doriţi o cafea?

— Nu, mulţumesc, doamnă, sunteţi amabilă, dar nu obişnuiesc la ora aceasta.

— Ştiţi, eu v-am chemat... Soţul meu n-a venit astă-noapte acasă. Trebuie să mă ajutaţi să-l găsesc. Vă implor!

— Vă rog să fiţi liniştită. Aveţi încredere în noi.

Maiorul îşi dădu seama de starea femeii şi nu speră să afle mare lucru de la ea. Era agitată şi nervoasă; nu-şi găsea locul. Chipul îi era palid, cu trăsături regulate, dar aspre; părea o imagine vie a portretelor zugrăvite de Modigliani. Ochii îi erau lipsiţi de expresie, cenuşii şi încercănaţi. Mâinile lungi, cu degete scurte, căutau cu febrilitate să-şi facă de lucru; îndepărtau o scamă imaginară de pe un fotoliu, mutau o vază dintr-un loc într-altul, răsuceau inconştient în jurul gâtului un lănţişor de aur. Apoi, alte gesturi febrile, cu acelaşi neastâmpăr, şi jocul acesta absurd se prelungea, fără speranţa de a se sfârşi.

„O să fie cam greu, dacă nu imposibil, să pot discuta cu ea”, gândi maiorul.

— Domnule ofiţer, rupse femeia pe neaşteptate tăcerea. Unde se află soţul meu? Nu cumva s-a sinucis? Sau poate că a fugit?

Se ridică de pe fotoliu, ignorând în acele momente prezenţa maiorului în cameră.

— Nu trebuia să-mi facă una ca asta! Nu trebuia! scânci ea, ca un copil, oprindu-se în faţa şemineului din marmură şi fier forjat, aşezat sub scara interioară.

Deşi uneori frazele nu aveau nicio legătură între ele, ea continua să vorbească, mărturisindu-şi dorinţele şi durerile.

— Sunt tânără! Sunt încă tânără! Mi-a spus că-s frumoasă, că am un profil de efigie, grecească. Dar el ştia bine că nu suntem potriviţi, că nu suntem făcuţi unul pentru altul. Şi, atunci, de ce? De ce m-a adus aici, unde-i totul albastru, atât de albastru? Când eram copil, părinţii îmi îndeplineau toate gusturile. Ce bine-i să fii copil! Şi tânăr. Tinereţii nu i se poate refuza nimic. De ce am venit în casa asta albastră? Aici totul mi-e străin şi vrăjmaş. N-am linişte. El spune că sunt încă frumoasă. Atunci de ce-a fugit de mine? Unde s-a ascuns? Sau poate că e bolnav... Dar dacă e cu ea? Poate că acum sunt împreună. Oare e atât de frumoasă? Şi eu am fost tânără, frumoasă. Şi încă mai sunt tânără. Dar

aici totul e albastru, albastru...

Ioana Aliman se prăbuşi în faţa şemineului, plângând în hohote înăbuşite. Fără îndoială, era bolnavă de nervi.

Ce putea alege maiorul Tomescu din spovedania unei femei care părea să-şi fi pierdut raţiunea? Şi totuşi câteva cuvinte i-au reţinut atenţia. Ioana Aliman se plângea de o rivală. O femeie mai frumoasă şi mai tânără decât ea. Fără îndoială că era vorba de Eliza Dornescu. Aşadar, soţia pictorului o cunoştea pe actriţă. Dar ce anume ştia despre ea?

Se apropie de Ioana, îi sprijini braţul şi o aşează uşor pe canapea.

— Doamnă, liniştiţi-vă! Doriţi un pahar cu apă?

Femeia deschise ochii. Îl privi lung, mirată, ca şi cum abia atunci l-ar fi văzut pentru întâia oară.

— Cine eşti dumneata? Cum ai pătruns în casa mea?

— Sunt maiorul Tomescu. Am venit la chemarea dumneavoastră. Vă amintiţi?

— Iertaţi-mă! Doream să-mi aduceţi soţul...

— Asta e şi dorinţa noastră. Aş vrea să ne ajutaţi.

— Eu? Cum să vă ajut eu?

— Cine-l cunoaşte mai bine pe Remus Aliman decât soţia lui? Vorbeaţi despre o femeie frumoasă...

— Am spus eu asta?

— Da! O cunoaşteţi pe Eliza Dornescu?

— Cum? Şi dumitale ţi se pare că e mai frumoasă decât mine? se repezi femeia, furioasă.

— Nu, nu, nu! căută să o liniştească maiorul.

— Toţi bărbaţii sunteţi la fel. Vi se pare că altă femeie e mai frumoasă, mai bună şi mai deşteaptă decât soţiile voastre... De ce îmi aminteşti de Eliza? Şi Remus îmi amintea toată ziua de ea!

— Vreau să aflu unele lucruri în legătură cu Eliza Dornescu. Poate vom reuşi să descoperim unde se află soţul dumneavoastră.

— Eliza?... Eliza e moartă!...

Pentru o clipă, maiorul Tomescu rămase stupefiat.

— Cine v-a spus acest lucru?

— Cum cine? Chiar soţul meu.

— Când?!

— Mi-a telefonat. Ieri dimineaţă. Mi-a spus: „Ştii Ioana, ea e moartă. De-acum înainte o să te linişteşti. Eliza Dornescu nu mai există."

— De unde cunoştea el acest lucru?

— Nu ştiu.

— Nu v-a spus?

— Nu. Dar dacă totul e o minciună? Dacă sunt acum împreună?

— E imposibil.

— De unde ştii dumneata?

— Vă rog să mă credeţi pe cuvânt. Mai mult nu vă

pot spune, dar sunt sigur că Eliza Dornescu şi soţul dumneavoastră nu sunt împreună.

— Atunci ce s-a întâmplat cu Remus? De ce n-a venit acasă? înţelegeţi, domnule maior, o iubea! Veniţi, veniţi vă rog cu mine în camera soţului meu! şi Ioana se repezi pe scara interioară.

El o urmă imediat. Fără îndoială, Remus Aliman se arăta un pictor deosebit de talentat. Pereţii erau acoperiţi în întregime de tablouri sau schiţe pentru decoruri de teatru, unele mai frumoase ca altele, rod al unei imaginaţii fecunde. Tablourile erau pictate cu o paletă coloristică foarte vie şi variată, deşi, bineînţeles, predomina culoarea albastră.

Ceea ce atrăgea atenţia de la prima vedere era faptul că majoritatea tablourilor reprezentau aceeaşi femeie. Ţăranca culegând rodul bogat al viţei de pe arac, muncitoarea aplecată cu dragoste asupra strungului, femeia revoluţionară de la 1848, purtând cu mândrie tricolorul în fruntea maselor, zecile de portrete, toate, toate erau... Eliza Dornescu.

— Vedeţi? murmură înfiorată Ioana. O iubea, o iubeşte, o va iubi întotdeauna. Chiar dacă a murit, ea va trăi mereu. Îmi vine să dau foc, să ard tot...

— Nu veţi face una ca asta.

— Aveţi dreptate! La ce bun? Chiar dacă aş preface tablourile în scrum şi cenuşă, ea va rămâne mai departe

în inima lui. Şi inimii nu poţi să-i dai foc...

Rămaseră amândoi nemişcaţi, fiecare cu gândurile lui.

— Doamnă...

Maiorul Tomescu îndrăzni cel dintâi să tulbure tăcerea. O strigă uşor, de câteva ori, până ce femeia se hotărî să-i răspundă.

— Ce vreţi să mă mai întrebaţi? V-am spus tot ce ştiu şi mai ales tot ce mă doare: Durerea unei femei mult mai în vârstă decât bărbatul ei...

— Doamnă, nici dumneavoastră nu puteţi să vă daţi foc inimii. Vă promit că voi face totul pentru a-l găsi pe soţul dumneavoastră.

— Văd că eu nu am reuşit să vă ajut cu nimic, cu absolut nimic.

— Vă înşelaţi. Am aflat un lucru deosebit de preţios. Nici nu vă puteţi imagina cât de mult valorează acest lucru pentru mine.

*

— Tovarăşe maior, până acum nu s-a întâmplat nimic deosebit în sectorul meu! îl întâmpină Davidescu de cum ajunse în apartamentul actriţei.

— Nici măcar un telefon?

— Absolut nimic. Linişte deplină.

Maiorul se uită la ceas.

— Ar fi trebuit să sosească. Nu i s-a comunicat ora?

— Ba da.

— Ce au raportat oamenii care au urmărit-o?

— Situaţia e neschimbată. De ieri de la prânz nu s-a mişcat din casă.

Dan Tomescu se opri în faţa dulapului cu îmbrăcămintea actriţei. Deschise larg uşile şi fluieră uşor, în semn de mirare.

— Ia priveşte, Davidescule! Ai numărat, din curiozitate, poşetele Elizei Dornescu?

— Nu! Dar, într-adevăr, sunt cam multe.

— Ai zice că are o slăbiciune deosebită pentru ele. Uite, îţi spun eu câte sunt; douăzeci şi patru.

— Formidabil! exclamă, cu uimire sinceră, Davidescu. Dar cum de le-aţi numărat atât de repede?

— Pe mine nu mă miră numărul poşetelor. Altceva mi se pare ciudat!

— Ce anume?

— Că nu am găsit, nicăieri, o tabacheră de argint.

— Mă iertaţi, nu vă înţeleg!

— O tabacheră de argint, dăruită de un admirator. Am aflat asta de la doctorul Bănescu.

— Eliza Dornescu fuma?!?

— Uneori. Avea însă o tabacheră pe care o considera drept talisman. Nu se despărţea de ea niciodată. Şi totuşi...

— Tabachera a dispărut?

— Exact! Şi aş da orice să ştiu în mâinile cui se află acum...

Davidescu ar fi dorit să ştie de ce îl interesa pe maior atât de mult tabachera de argint a Elizei, dar soneria de la intrare le întrerupse conversaţia. Locotenentul se grăbi să deschidă uşa. Era Catrina Dornescu.

— Poftiţi, luaţi loc, doamnă! o îmbie maiorul, observând uimirea şi nehotărârea bătrânei. Vă aşteptam, reluă el, după ce Catrina se aşează pe un fotoliu. Desigur, sunteţi mirată de prezenţa mea. Nu mă cunoaşteţi şi aş putea spune că nici eu nu vă cunosc pe dumneavoastră...

Volubilitatea maiorului Tomescu părea s-o indispună pe Catrina. Nu scotea niciun cuvânt. Davidescu se retrăsese cu discreţie.

— V-am invitat, doamnă, pentru a vă spune că nepoata dumneavoastră este victima unei gelozii din partea unui amic de-al ei. N-am avut încotro şi a trebuit să vă invit din nou aici. Ştiu că vă e neplăcut să revedeţi locul acesta şi să vă reamintiţi nişte lucruri care v-au îngrozit. Dar, vă repet, sunt obligat. Vom încheia un proces-verbal şi cu asta am terminat „cazul Eliza Dornescu”.

Catrina se uită nedumerită la maior.

— Ce vreţi să spuneţi? Ce-i cu Eliza?

Maiorul Tomescu nu-i răspunse. Se prefăcea că

priveşte pe fereastră.

— Eliza a fost otrăvită.

— Otrăvită?! De cine?

— Asta am vrea să ştim şi noi. Trei oameni pot fi bănuiţi, dacă nu cumva vinovatul se ascunde în umbră. Până una-alta, împotriva unuia dintre ei avem o probă evidentă: fuga. Dar îl vom găsi.

— Despre cine vorbiţi?

— Cred că aţi auzit de pictorul Remus Aliman.

Catrina nu răspunse numaidecât. Pe faţa ei se întipări surpriza.

— Da. Venea câteodată pe aici.

— Când l-aţi văzut ultima oară?

— O, e destul de multişor de atunci! Dar... Îl credeţi capabil să săvârşească o asemenea crimă? Şi pentru ce-ar fi făcut-o?

Maiorul remarcă faptul că bătrâna devenise dintr-o dată mai vorbăreaţă.

— V-am spus: din gelozie. Dumneavoastră aveţi vreo altă bănuială?

— Eu nu cred că e vorba de o crimă.

— Atunci?

— Nu ştiu. Aţi spus că Eliza a fost otrăvită. Dar dacă s-a otrăvit?

— E rândul meu să vă întreb: Pentru ce ar fi făcut-o? O actriţă în plină glorie, admirată, tânără, cu un viitor

de invidiat...

— Poate dintr-o deziluzie sentimentală. Deşi nu pot să cred că ar fi fost capabilă să... Nu, nu! O cunosc prea bine.

— De furt nu poate fi vorba!

— Desigur. Nu lipseşte nimic din casă. Am declarat şi domnului căpitan Roşca.

— Deci obiectele preţioase, banii sunt la locul lor. Poate că totuşi lipseşte ceva...

— Ce anume?

— Un obiect la care Eliza Dornescu ţinea foarte mult...

— Nu înţeleg! Eliza nu avea pasiunea obiectelor. Şi, în definitiv, dacă aţi stabilit că e vorba de o crimă pasională, nu văd de ce trebuia să dispară neapărat ceva din casa asta?

— Cunoaşteţi faptul că nepoata dumneavoastră purta în poşetă, permanent, o tabacheră de argint?

— Da. Era un dar primit de la un admirator de-al ei.

— Tabachera a dispărut. Nu cumva ştiţi ce s-a întâmplat cu ea?

O clipă, numai o clipă, privirile lor se întâlniră. Răspunsul ei fu neaşteptat:

— Tabachera Elizei e la mine.

Dan Tomescu rămase câteva momente descumpănit. Catrina îşi deschise poşeta neagră, mare, aproape cât o

servietă, şi scoase dinăuntru tabachera, pe care o întinse maiorului. Poftiţi, vă rog, să vă serviţi! Sau poate nu fumaţi?

Îşi aprinseră amândoi câte o ţigară. Fumul se înălţă alburiu către tavan.

— V-aş ruga să-mi predaţi tabachera, îi ceru maiorul, privind-o insistent pe bătrână.

— Cu plăcere. Dacă vă face trebuinţă...

— Peste câteva zile v-o restitui.

Acum Dan Tomescu ar fi dorit să rămână singur. Un gând îi trecea prin minte: dorea să revadă paginile primului interogatoriu luat de căpitanul Roşca.

*

— Copii! Nu mai avem mult şi suntem gata! exclamă, satisfăcut, inginerul George Munteanu.

Anca şi Vicenţiu tresăriră. Preocupaţi de cercetările pe care le efectuau, nu auziseră când inginerul intrase în laborator.

— Iată formula care ne mai lipsea, rosti el, emoţionat de importanţa momentului. Vom isprăvi la timp lucrarea! şi flutură o hârtie cu zeci sau poate chiar sute de însemnări. Aproape nu-mi vine să cred cât de simplă era formula finală. Nu ne rămâne decât să efectuăm probele, dar aş propune să luăm o pauză înaintea ultimului asalt. Ce părere aveţi?

Explozia de bucurie a inginerului Munteanu nu

părea să-i entuziasmeze prea mult pe colaboratorii săi.

— Tocmai vroiam să dau un telefon, se scuză Anca.

Se ridică de pe scaun şi părăsi încăperea, cu mersul ei caracteristic, demn şi mândru. George Munteanu privi în urma ei, până ce Anca închise uşa, apoi se întoarse spre asistent, care, lăsând lucrul deoparte, îşi cuprinsese tâmpla între palme; părea total absent de la cele ce se petreceau în jurul lui.

— Dragul meu, iartă-mă că îndrăznesc să-ţi tulbur gândurile. Sunt îngrijorat de starea în care te afli. Aseară m-am abţinut să-ţi pun vreo întrebare, deşi cred că între noi tăcerile nu-şi au rostul. Să nu mă iei drept un indiscret, ci numai prietenul care în dorinţa de-a te ajuta îţi întinde o mână sinceră şi e dispus să te asculte şi să te sfătuiască.

Vicenţiu continua să tacă. Îl stima pe George Munteanu, îl considera un mare savant, un om de ştiinţă capabil să realizeze invenţii deosebit de importante, chiar mai importante decât noua formulă a proceselor electrice în materie vitroasă.

Îl preţuia şi ca prieten. Ieri seară poate că îl salvase de la un dezastru. Dar din momentul acela, al întâlnirii lor neaşteptate, îl cuprinseseră în mod ciudat unele îndoieli. În definitiv de ce se afla George Munteanu în apropierea locuinţei Elizei? O cunoştea? Îl urmărise? Cum de apăruse tocmai atunci? Pentru, ce nu-l

întrebase absolut nimic? Ştia de legătura dintre el şi Lia? Erau atâtea întrebări cărora nu le putea găsi niciun răspuns, dar mai ales îl enerva această coincidenţă bizară. Totul îi apărea haotic. Nu reuşea să-şi ordoneze ideile într-o înlănţuire logică. În schimb, instinctiv, simţea un fel de îndepărtare neaşteptată faţă de George Munteanu.

Poate de aceea acum, la toate insistenţele acestuia, nu găsise puterea să răspundă şi se refugiase într-o tăcere absolută.

*

— Spune-mi Mareş, întrebă pe neaşteptate maiorul Dan Tomescu, după un scurt răgaz, ai mai aflat ce va în legătură cu laboranta?

— Ne-am mai întâlnit o dată, la o cofetărie. Ştiţi, profit cât mai mult de pe urma faptului că am fost colegi de liceu şi că ea păstrează cele mai bune amintiri despre mine. Chiar îmi caută prietenia şi, aflându-se într-o stare de depresiune psihică, prezenţa mea o linişteşte. Mai mult decât atât: pretinde că simte nevoia să-şi destăinuiască amărăciunile unui om care i-a dovedit, în trecut, multă înţelegere.

— Şi acel om eşti tu?

— Da. Am aflat astfel, destul de uşor, multe amănunte din viaţa intimă a Ancăi Rodan.

— Sunt fapte care ar putea să ne intereseze?

— Cred că da. Spre exemplu, laboranta şi inginerul Munteanu s-au cunoscut astă-vară, la Mamaia. La început relaţiile dintre ei erau mult mai apropiate decât într-o simplă camaraderie. Pe neaşteptate, inginerul s-a îndepărtat de Anca, ba chiar a dispărut de lângă ea, ca şi cum n-ar mai fi locuit amândoi în aceeaşi staţiune, în acelaşi hotel...

— Probabil a apărut o altă femeie...

— Chiar aşa!

— Nici nu-i greu de presupus. Inginerul, deşi e la o vârstă destul de înaintată, păstrează o vioiciune şi un aer de cuceritor simpatic, uşor de remarcat de la prima vedere. Spune-mi, cunoşti cumva şi numele femeii care i-a luat locul Ancăi Rodan?

— Da! După întoarcerea în Bucureşti Anca a aflat, nu ştiu de unde, că inginerul Munteanu a fost văzut pe litoral cu o femeie frumoasă. Perechea aceasta, atât de interesantă şi admirată, apărea de dimineaţă şi până seara în staţiunea Saturn. Abia atunci şi-a explicat Anca Rodan dispariţia inginerului din viaţa ei intimă.

— Bine, dar tot nu mi-ai spus numele femeii...

Mareş râse, bucurându-se dinainte de efectul pe care-l va produce numele ce urma să-l rostească.

— Poate chiar actriţa Lia Dorna, adică Eliza Dornescu.

— Eliza Dornescu îl cunoştea pe inginerul George

Munteanu? murmură Dan Tomescu.

Se întoarse cu spatele către Mareş, apropiindu-se gânditor de fereastră. Într-un târziu se adresă locotenentului:

— Aparent sunt patru oameni care ar fi avut un interes oarecare – să zicem, gelozia – pentru a o suprima pe actriţă: inginerul Munteanu, inginerul Daleş, pictorul Aliman şi doctorul Bănescu. Ce ştim despre fiecare în parte? Inginerul Munteanu: o cunoaşte la mare, probabil că-i face curte, dar nu mai apare în viaţa actriţei la reîntoarcerea în Capitală. Pictorul: e îndrăgostit de Eliza. Acest lucru este confirmat de doctor, de Catrina, de portarul de la teatru şi chiar şi de soţia pictorului. Doctorul Bănescu este, se pare, cel mai serios pretendent. E burlac, a salvat-o de la moarte în urmă cu ani de zile, o iubeşte cu pasiune, dar e şi cel mai gelos, cel mai irascibil dintre ei. Despre tânărul inginer Vicenţiu Daleş nu ştim decât că a apărut în viaţa Elizei Dornescu, dar nu am aflat încă adevăratele lui sentimente pentru actriţă. Cât despre Eliza, în afara faptului că îi acorda multă atenţie şi prietenie doctorului Bănescu, nu cunoaştem ce sentimente nutrea faţă de ceilalţi trei. Acum, dragă Mareş, iată şi întrebarea: Care dintre cei patru era interesat să atenteze la viaţa actriţei?

— Dacă excludem ipoteza unei crime din gelozie,

rămân doar doi: inginerii Munteanu şi Daleş.

— Perfect! Să analizăm deci o ipoteză. Să presupunem că Eliza Dornescu e agent de spionaj, în vreme ce inginerul Munteanu e inventatorul lucrării care-i preocupă pe spioni. Ce interes ar avea să-şi vândă invenţia prin actriţă? De ce n-ar face-o singur, direct?

— Pentru că în ultimul timp n-a avut ocazia să plece în străinătate.

— În schimb, actriţa a efectuat cel puţin un turneu pe an peste hotare.

— Exact! mai departe putem presupune că la un moment dat se iveşte o neînţelegere între ei şi atunci inginerul caută să o lichideze.

— Nu e rea logica ta, Mareş, dar ce se întâmplă cu restul lucrării, cu partea finală a descoperirii? Dacă Eliza Dornescu constituia legătura dintre inginer şi spionii din afară, dacă ea transmitea mesajele, cine o va face acum, tocmai în momentul cel mai important, când lucrarea e aproape terminata?

— Poate că, direct, chiar inginerul. Aflându-se la sfârşitul lucrării, nu mai are nevoie de intermediar şi îl exclude.

— Dacă presupunerile tale sunt întemeiate, logic ar fi să-l împiedicăm pe inginerul Munteanu să transmită partea finală a lucrării şi, în consecinţă, agentul

dinafară să nu aibă posibilitatea să-şi execute misiunea. Dar pe baza căror dovezi putem face treaba asta? Cine l-a văzut în preajma Elizei Dornescu astă-vară la mare? Anca Rodan nu ţi-a divulgat niciun nume. Şi, chiar dacă o va face, constituie acest fapt o acuzaţie? Desigur că nu! Arestarea inginerului, să zicem, şi nu numai a lui, ci şi a celorlalţi doi colaboratori, o putem face sub un pretext oarecare. Dar atunci cine mai termină lucrarea? Riscăm, e adevărat, dar – lăsându-i pe toţi bănuiţii să-şi vadă de treabă mai departe – e aproape imposibil ca adevăratul vinovat să nu încerce să-şi ducă până la capăt acţiunea. Şi de ce nu am presupune că există chiar mai mulţi implicaţi? îl uiţi pe Daleş, pe Anca Rodan?

— Bineînţeles că şi ei ar putea fi bănuiţi.

— Din informaţiile culese de locotenentul Davidescu, tânărul inginer a cunoscut-o pe actriţă înaintea lui Munteanu. Mai mult decât atât, astă-vară a fost şi el la mare.

— Împreună cu soţia, nu uitaţi!

— Asta nu are nicio importanţă. Nu ştim dacă au fost înţeleşi dinainte, dar e posibil şi aşa ceva.

— Desigur.

— Nu e exclusă nici ipoteza că Munteanu şi Daleş au lucrat împreună!

— Întâlnirea lor de aseară, în faţa casei Elizei

Dornescu, confirmă parţial această ipoteză.

— Da! Există însă o întrebare. Ce căutau amândoi aici? Dacă ei sunt autorii tentativei criminale, sau chiar numai unul dintre ei, de ce au revenit după săvârşirea infracţiunii? Nu le era teamă că vor fi prinşi? Oare sunt atât de naivi ca să nu-şi închipuie că locuinţa va fi supravegheată?

— Poate căutau ceva.

— Ce anume?

— Un corp delict. Chiar dumneavoastră aţi constatat lipsa unui obiect.

— Te referi la tabachera asta? Prezintă ea vreo importanţă deosebită? Vezi bine că nu poartă nicio inscripţie, nicio monogramă, nici cel mai mic indiciu. Cine i-a dăruit-o actriţei? De ce se afla la mătuşa ei? Iată întrebări la care n-am răspuns încă. Un lucru ar merita, cred eu, să fie aflat: de ce ţinea actriţa la tabachera asta în mod deosebit?

— Probabil că persoana care i-a dăruit-o îi era foarte apropiată.

— Te referi la doctorul Bănescu? Ce l-ar fi împiedicat să declare că el i-a cumpărat-o?

— Încâlcită afacere! exclamă Mareş.

Maiorul Tomescu surâse.

— Cel puţin, tu ai o misiune mai plăcută... Fiindcă veni vorba. Ce ai aranjat pentru după-amiază cu Anca

Rodan?

— Cred că iar mă plimbă pe la croitoreasă şi prin magazine.

— Ce-ar fi să-i propui să mergeţi astă-seară la un bar?

— La bar?!

— De ce nu? Dansaţi, vă mai destindeţi puţin şi... poate că întâlniţi şi ceva lume cunoscută.

— Am înţeles, tovarăşe maior. Mergem şi la bar, dar la care anume?

— Îmi place de tine, Mareş, că înţelegi foarte repede despre ce e vorba. „Intim-bar" se află chiar în clădirea teatrului muzical. Cum merge cu „biografia" Catrinei Dornescu? adăugă el după o scurtă tăcere.

— Până în prânz v-o aduc, tovarăşe maior. Sunt sigur că ne va clarifica multe lucruri.

*

Femeia deschise uşa şi privi mirată spre bărbatul din faţa ei. Nu-l cunoştea. Nu-l mai văzuse niciodată.

— Sărut mâinile, doamnă. Sunteţi soţia pictorului Aliman?

Ea răspunse doar printr-o uşoară înclinare a capului şi un suspin făcu să-i tresalte pentru o clipă pieptul.

— Soţul dumneavoastră e acasă?

— Nu, domnule.

Încercă să închidă uşa, dar nu izbuti. Bărbatul îşi proptise piciorul în deschizătură.

— Ce doriţi? întrebă Ioana Aliman, înspăimântată.

— Să stau puţin de vorbă cu dumneavoastră.

— Nu vă cunosc. Cine sunteţi?

— Un vechi prieten al lui Remus. Un coleg de liceu. N-aveţi cum să mă cunoaşteţi.

— Vă rog să reveniţi când va fi soţul meu acasă.

Fără să înţeleagă prea bine de ce, simţea că o cuprinsese frica. O indispunea bărbatul mătăhălos, cu ochelari fumurii acoperindu-i jumătate din faţă, şi mai ales o neliniştise gestul lui, prin care o împiedicase să închidă uşa.

— Nu, doamnă! insistă necunoscutul. Doresc să vă vorbesc. Dar nu aici! şi o împinse cu un gest hotărât.

Luată prin surprindere, Ioana făcu câţiva paşi îndărăt, fără să opună nici cea mai mică rezistenţă. Necunoscutul răsuci cheia în broască, apoi o strecură într-unul din buzunarele impermeabilului cu care era îmbrăcat.

— Să nu vă fie teamă! Nu vi se va întâmpla nimic. Dar cu o condiţie! adăugă el. Vă veţi aşeza cuminte pe acest fotoliu. Să staţi liniştită! Dacă încercaţi să strigaţi sau să telefonaţi, îmi voi schimba atitudinea.

Ioana se aşează ca hipnotizată în fotoliu. Simţea că nu poate să se opună şi, chiar dacă ar fi făcut-o, îşi dădea seama că ar fi fost zadarnic. Individul era puternic şi părea decis să-şi ducă la împlinire, cu orice preţ, ceea ce

îşi propusese.

— Vă e rău? o întrebă el.

— Nu! veni răspunsul mecanic.

— V-am spus totuşi să nu vă fie teamă. Am să vă aduc un pahar cu apă.

Străbătu holul, admirând mobilierul.

— Unde e baia?

— Acolo!

Ioana ridicase braţul, fără vlagă, indicând necunoscutului uşa care dădea spre baie. În treacăt, acesta luă un pahar de pe o măsuţă şi dispăru în baie, lăsând uşa întredeschisă. Îl auzi cum deschide robinetul. Pentru câteva momente era deci singură. Privi cu desperare în jurul ei. Telefonul se afla la câţiva paşi, dar nu reuşea să se ridice. Parcă îi turnase cineva plumb în picioare. Necunoscutul se întoarse în cameră. Se opri în faţa ei şi îi întinse paharul. Ioana încercă să-i vorbească, să-i spună ceva, dar nu reuşi. Simţea cum îi zvâcneşte cu putere inima. Deodată ceva, ca un vârtej, îi răscoli fulgerător mintea. O ameţeală tulburătoare. I se părea că necunoscutul se îndepărtează de ea, din ce în ce mai mult şi mai repede, până ce se transformă într-un punct mic, cât flacăra unei brichete. Apoi luminiţa aceea dispăru brusc; o învălui o negură cumplită, înspăimântătoare, sumbră.

Ioana Aliman întinse mâinile în gol, câteva clipe, apoi

se lăsă moale, fără viaţă, pe speteaza fotoliului, cu bărbia proptită în piept. Leşinase.

Necunoscutul înjură zdravăn. La aşa ceva nu se aşteptase. Se aplecă şi îi pălmui obrajii. Ioana nu se trezi. Bărbatul părea furios şi mai ales încurcat. Îşi dădea seama că femeia nu era decât leşinată, dar nu-i convenea situaţia. Mai încercă de câteva ori şi nu se potoli decât atunci când Ioana deschise ochii.

— Ce s-a întâmplat? murmură ea, încercând să-şi aducă aminte cine era bărbatul care îi oferea un pahar cu apă.

Nu apucă să-şi răspundă la întrebările ce o chinuiau. Bău, inconştientă, câteva înghiţituri. Necunoscutul o ajută să se ridice. Făcu câţiva paşi prin cameră. Simţea că-şi revine. Totuşi un fior îi străbătu corpul. Apoi, încă unul. Frisoanele se înmulţiră. Se sprijini de măsuţa telefonului. Ridică involuntar receptorul, căutând să-şi amintească numărul de telefon al miliţiei. Auzi în receptor tonul, dar nu mai izbuti să formeze numărul dorit. Se prăbuşi brusc pe parchet, târând după ea, în cădere, telefonul.

Necunoscutul îşi scoase tacticos ochelarii fumurii, pe care îi vârî în buzunar, alături de cheia de la intrare, şi îşi puse în mâini o pereche de mănuşi subţiri. Se apucă de treabă, cu repeziciune, fără să mai arunce vreo privire spre femeia care zăcea pe parchet.

*

— Cred că am făcut o treabă bună, izbucni Mareş, surâzător, când intră în biroul maiorului. Noroc că ştiu să stenografiez, adăugă el şi răspândi pe masă câteva zeci de foi de hârtie.

— Într-adevăr, te-ai ţinut de cuvânt. Am impresia că ai reuşit să scrii romanul pe care mi l-ai promis.

Maiorul Tomescu răsfoi cu mult interes însemnările, apoi rosti:

— Cred că e momentul să ascultăm biografia Catrinei Dornescu. Aşadar, Mareş, te ascultăm!

Îi invită pe căpitanul Roşca şi pe locotenentul Davidescu să ia loc pe scaune.

— Cu aproape patruzeci de ani în urmă, fotografia Catrinei Dornescu apăruse pe neaşteptate în ziare – începu Mareş lectura însemnărilor sale. Cronicarii teatrali se întreceau în a prezice tinerei actriţe o carieră promiţătoare. Dar, spre surprinderea tuturor, Catrina refuzase contractele deosebit de avantajoase în ţară, atrasă de faima teatrului liric din Viena. Într-o frumoasă seară de mai avusese loc premiera spectacolului muzical care avea în fruntea distribuţiei pe Katy Dorn. Fusese ceva nemaipomenit. Vienezii o aplaudaseră la sfârşitul spectacolului minute în şir. Ovaţiile nu mai conteneau. Pe firmamentul teatrului de revistă apăruse o nouă stea strălucitoare: Katy Dorn.

Ziarele bucureştene menţionaseră şi ele, la loc de cinste, evenimentul. Doar Katy Dorn nu era alta decât Catrina Dornescu, fiica plaiurilor dâmboviţene. Câteva turnee în alte părţi ale lumii îi măriseră faima, îi adăugaseră noi lauri la cununa de aur a gloriei. Revenise la Viena după alte succese tot atât de răsunătoare. Apoi o nouă ştire împânzi ziarele: Katy Dorn urma să se mărite cu un român. Un tânăr student sărac, al cărui nume era păstrat de actriţă în cel mai desăvârşit secret. Toate stăruinţele ziariştilor pentru a descoperi cine era fericitul fuseseră zadarnice. Nu numai numele, dar şi persoana tânărului erau învăluite în mister. Poate că până la urmă ziariştii ar fi dezlegat, cu iscusinţa lor profesională, taina aceasta, care interesa lumea, atât de avidă după noutăţi senzaţionale, dacă o altă ştire, sinistră, nu şi-ar fi făcut loc în coloanele ziarelor: trupele fasciste invadaseră Austria. Nori negri acopereau cerut Europei. Căsătoria lui Katy Dorn nu mai interesa pe nimeni. Vreme îndelungată ziarele nu mai scriseseră niciun rând despre actriţă.

Locotenentul Mareş făcuse un rezumat uşor romanţat al însemnărilor sale, aşa cum îi plăcea de altfel întotdeauna să-şi prezinte rapoartele. Maiorul Tomescu şi ceilalţi ofiţeri îi urmăriseră cu interes povestirea. Desigur, nu-i fusese uşor să se descurce în maldărul de ziare al bibliotecii. Totuşi o făcuse cu

pricepere şi entuziasm. Acum însă urma finalul, pe care totdeauna, conform unui vechi obicei, Mareş îl lăsa în „suspense”. Odată îndeplinit şi acest „ritual”, locotenentul continuă relatarea:

— Răsfoisem ziar după ziar, dar nimic! Între 1938 şi 1944, Catrina-Katy dispăruse din viaţa teatrală, ca şi cum abandonase scena pentru totdeauna. Într-un săptămânal de critică teatrală şi cinematografică, care apăruse doar în vreo cinci numere, se publicase o notiţă a unui reporter oarecare. Am să v-o reproduc exact:

„Joi seara, aflându-mă la «Melody-Garden», am fost martorul unei surprize, care a încântat pe toţi cei prezenţi. La un moment dat, patronul acestui binecunoscut şi apreciat local de distracţii al lumii mondene bucureştene ne-a atras atenţia că la una dintre mese se află o celebră vedetă a teatrului muzical din anii premergători războiului: Katy Dorn. Vă imaginaţi efectul cuvintelor sale! Majoritatea celor de faţă auziseră despre această strălucită ambasadoare a teatrului românesc, dar poate că nu o văzuseră niciodată, întrucât cariera de aur a actriţei se desfăşurase exclusiv în străinătate.

La solicitările insistente ale publicului, Katy Dorn, acompaniată de orchestră, a cântat două din melodiile ei de succes, la modă cu ani în urmă.

Solicitându-i un scurt interviu, actriţa a refuzat să-mi

destăinuie proiectele sale de viitor. Am aflat însă de la distinsul patron al localului că domnia-sa intenţionează să o relanseze pe Katy Dorn pe una din marile scene bucureştene. Voi reveni că amănunte într-unul din numerele viitoare." Aici se termină articolul, aici se sfârşesc şi însemnările mele, încheie Mareş, aşteptând observaţiile maiorului Tomescu.

— Probabil că reporterul n-a mai revenit întrucât revista nu a mai apărut, nu-i aşa?

— Exact, tovarăşe maior. Nici o altă publicaţie n-a mai semnalat, existenţa persoanei care ne interesează. Şi să ştiţi că am cercetat amănunţit toate publicaţiile vremii!

*

La ora trei după-amiază, bucuros că descoperise formula finală, inginerul Munteanu schimbă desfăşurarea programului. El îngădui colaboratorilor săi doar două ore pentru masă şi îi rugă să revină la institut pentru efectuarea probelor de laborator.

*

Maiorul Tomescu şi echipa lui se pregăteau pentru acţiunile de după-amiază. Niciunul dintre ei nu avea chef de mâncare.

— La ora cinci am întâlnire cu Anca Rodan, îşi aminti subit Mareş.

— Iar eu trebuie să-mi iau în primire omul, surâse

Davidescu, amintindu-şi de inginerul Daleş.

— George Munteanu va fi urmărit de căpitanul Roşca, decise maiorul, gândindu-se că el trebuia să fie liber, ca să poată acţiona în orice moment oriunde va fi nevoie. Ascultase cu atenţie comunicările transmise prin radio: Catrina Dornescu a stat toată dimineaţa în casă, cu excepţia intervalului de timp în care se deplasase la apartamentul Elizei, la chemarea lui. Doctorul Bănescu nu s-a clintit de la policlinică. Inginerii şi laboranta au terminat lucrul şi se pregăteau de plecare. Numai despre pictorul Remus Aliman nicio ştire.

Dan Tomescu reţinuse părerea colonelului Manea, după care găsirea pictorului ar însemna dezlegarea multor taine. Parcă îl îndemna ceva să mai treacă o dată pe la casa lui Aliman. Îi părea rău că nu-i solicitase soţiei pictorului îngăduinţa de-a cerceta în amănunţime locuinţa. Poate că ar fi reuşit să descopere un indiciu, oricât de mic, care să-l conducă la locul unde s-a ascuns Aliman. Dar dacă pictorul nu mai e în viaţă? Dacă a fost suprimat pentru că ştia prea multe? Curios părea faptul că Aliman îi vorbise soţiei lui de „moartea?" Elizei Dornescu. De unde cunoştea el acest lucru? Categoric, pictorul era amestecat, direct sau indirect, în această acţiune de spionaj. Dar dacă Ioana Aliman ştia mai multe decât îi mărturisise? Dacă era şi ea un pion

în această afacere? Atunci n-ar fi exclus ca şi viaţa ei să fie în pericol. Instinctiv, maiorul Tomescu formă numărul de telefon al familiei Aliman. Dar în receptor se auzi doar sunetul caracteristic unui telefon deranjat. Încercă de câteva ori, cu acelaşi rezultat. De la „deranjamente" i se comunică, după verificare, acelaşi lucru: telefonul este deranjat.

„Oare unde să fie Ioana Aliman? se întrebă maiorul, neliniştit. Ce-ar fi să trec pe acolo?"

*

Opri maşina pe o stradă apropiată. Restul distanţei îl parcurse pe jos. Nori negri împânziseră cerul şi pe neaşteptate se dezlănţui o ploaie deasă, cu stropi mari şi reci, care ameninţau să se transforme în lapoviţă.

Se opri, oarecum nehotărât, în faţa uşii de la intrare. Apăsă pe butonul soneriei. Din casă, niciun răspuns. Mai sună o dată, insistent. Apoi încă de câteva ori. Se întoarse la maşină. Îşi propuse să trimită neapărat pe cineva care să supravegheze atât casa, cât şi pe Ioana Aliman.

În acel moment primi comunicarea prin radio: Catrina ieşise în oraş şi se îndrepta în direcţia Teatrului muzical.

*

Anca Rodan îl aşteptase pe Mareş în apropierea institutului, la locul stabilit pentru întâlnire.

Locotenentul fusese punctual. Spre dezamăgirea lui, Anca îl înştiinţase că va trebui să lucreze în laborator până mai târziu. Plimbarea cu maşina trebuia amânată.

— Îmi promiţi? o întrebă Mareş.

— Ce?

— Că la ora zece seara, dacă vei termina lucrul şi nu vei fi prea obosită, ai să mă însoţeşti.

— Unde anume?

— Într-un local unde ne vom distra de minune, spuse Mareş cu gândul la propunerea maiorului Tomescu de a face o vizită discretului „Intim-club”.

— Bine! Dacă nu voi fi prea obosită...

Din prevedere Mareş nu-şi părăsi postul de observaţie. Peste drum de institut se afla un „Expres”, unde putea servi o cafea fierbinte. Când intră, la una din măsuţe, îl zări pe locotenentul Davidescu. Se aşează alături şi – prefăcându-se absorbit de lectura unui ziar – urmări cu atenţie pe fereastra localului ce se petrecea afară. Ştia că acelaşi lucru îl făcea şi colegul lui. Ploaia se înteţise. De-abia trecuse de ora patru, dar se şi lăsase întunericul. Lumina lămpilor de neon străbătea cu greu prin perdeaua de apă. Totuşi de aici, de la fereastra unde se instalaseră, se putea zări, destul de bine, poarta institutului. După despărţirea de fostul ei coleg de liceu Anca Rodan se întorsese în laborator. Prezenţa lui Davidescu în apropierea institutului îi indica lui Mareş

că şi inginerul Daleş se afla înăuntru. Înseamnă că Anca şi Vicenţiu au renunţat să prânzească. Numai inginerul Munteanu a plecat să mănânce.

*

„Catrina Dornescu îşi continuă drumul; a intrat în bufetul lacto-vegetarian de lângă Teatrul muzical”, i se comunică maiorului Tomescu. Nu peste multă vreme Catrina „iese din bufet cu o sacoşă plină cu borcane de iaurt”. Aşadar, povestea de care se temea maiorul nu s-a mai repetat.

— Unde se duce bătrâna? întrebă maiorul.

— Mai mult ca sigur că acasă!

Maiorul e nedumerit: pentru ce Catrina a ieşit după cumpărături tocmai pe ploaia asta torenţială? Era absolut necesar?!

*

„Inginerul Munteanu a părăsit restaurantul. Nu a luat legătura cu nicio persoană. Cât a stat în restaurant, a mâncat, a răsfoit apoi un ziar şi atâta tot.”

Ploaia se înteţeşte. Plouă torenţial, ca în mijlocul verii, fenomen rar pentru o zi de noiembrie. Şuvoaiele de apă spală grăbite trotuarele.

Maiorul Tomescu aprinde o ţigară şi cere legătura cu postul plasat în faţa casei pictorului Aliman.

— Raportaţi care e situaţia!

— Neschimbată!

— Nu a venit nimeni?

— Absolut nimeni.

— S-a aprins vreo lumină în casă?

— Niciuna, tovarăşe maior.

— Aţi verificat cu stricteţe?

— De trei ori am înconjurat clădirea. Niciun semn de viaţă. Locuinţa pare pustie.

— Trebuie să facem o vizită la domiciliul familiei Aliman!

— Am înţeles!

Maiorul Tomescu obţine imediat legătura cu procurorul de serviciu. Situaţia din casa lui Aliman i se pare stranie. Oare a dispărut şi soţia pictorului? La telefon, mereu acelaşi semnal: „deranjat”.

*

„Între timp doctorul Bănescu a plecat cu maşina sa de la policlinică, oprind în faţa imobilului unde locuieşte Catrina Dornescu.”

— Bătrâna a ajuns acasă? întrebă maiorul.

— Încă nu.

— Dar doctorul?

— Nu a coborât din maşină.

*

Inginerul George Munteanu creează momente de stupefacţie: „A oprit maşina chiar în apropierea sediului Ministerului de Interne. Şi-a aprins o ţigară.

Nu lasă impresia că ar aştepta pe cineva. Mai degrabă pare că se gândeşte."

*

„Bănescu s-a întâlnit cu Catrina. Bătrâna a fost vădit surprinsă când a dat ochii cu doctorul. Acesta a invitat-o în maşină, dar ea a refuzat şi amândoi au intrat în casă."

Minutele se scurg repede şi de nicăieri nu intervine vreo ştire menită să clarifice, cât de cât, presupunerile şi întrebările, să risipească îndoielile, să destrame încordarea.

Maşina maiorului Tomescu se îndreaptă către locuinţa soţilor Aliman. Ploaia a mai slăbit. În schimb, s-a înteţit frigul.

Însoţit de doi subalterni, maiorul încearcă din nou, fără succes, soneria. Sunetul ei răzbate dinăuntru, distinct, în gol, fără răspuns. În baza ordinului procuraturii se forţează uşa. Maiorul pătrunde în interiorul casei, pe care o vizitase chiar în aceeaşi dimineaţă. Înăuntru e întuneric. Lanternele sfredelesc în beznă şi în lumina lor se conturează trupul unei femei, întins pe parchet, cu faţa în jos, cu o mână crispată pe receptorul telefonului căzut alături.

*

Doctorul Bănescu fixează îngândurat un punct nedefinit de pe tavanul garsonierei Catrinei Dornescu.

Abia stinge o ţigară şi aprinde alta.

— Eram dator să vă fac această vizită, înţelegeţi? se adresează el Catrinei, fără s-o privească. Am impresia că-mi ascundeţi ceva. Dacă e aşa... ar fi groaznic, adaugă doctorul după o pauză.

Bătrâna îl priveşte cu surâsul ei ironic şi compătimitor.

— Nu înţeleg. Eu... ce să-ţi ascund dumitale?

— Tocmai asta e că nu ştiu ce mi se ascunde, dar am aşa, un fel de presimţire, că ceva nu e în regulă...

— Ce-ar putea fi mai mult decât ştim cu toţii?

— Dumneavoastră sunteţi sigură că Eliza mai e în viaţă?

De data aceasta Bănescu o priveşte pe Catrina drept în ochi, sfredelind-o cu privirea sa întunecată.

— Cei care conduc ancheta m-au asigurat că trăieşte. Şi asta mi-e suficient.

— Dar putem fi siguri că lucrurile stau chiar aşa? Ce s-a întâmplat cu Eliza? Nu ştim absolut nimic. Iar eu, ca medic, aflând de simptomele Elizei, sunt nu numai alarmat, dar chiar îngrozit!

Doctorul se ridică greoi de pe scaun. Calcă apăsat, cu mâinile la spate, măsurând camera în lung şi în lat. La un moment dat se opreşte să-şi mai aprindă o ţigară. Profitând de pauză, întinde acuzator braţul spre bătrână, căreia surâsul i-a îngheţat pe buze.

— Ştiţi ce am făcut aseară?

Vocea doctorului e de-a dreptul tunătoare. Parcă ar fi un procuror, rostindu-şi concluziile în faţa completului de judecată.

— Ştiţi ce am făcut aseară? repetă el, aproape mecanic, făcând-o pe Catrina să tresară. Un fior de spaimă îi străbate corpul fiindcă Bănescu, aşa cum e în momentul de faţă – dezlănţuit, agresiv –, pare capabil să dărâme tot ce se află în jurul lui. Mă ascultaţi?

— Da! murmură Catrina. Bineînţeles că te ascult.

— Am răsfoit toate tratatele de medicină din biblioteca mea. Am căutat să aflu, cât mai repede posibil, ce i s-a întâmplat Elizei. Ei bine, vă imaginaţi la ce concluzie am ajuns?

Ochii doctorului Bănescu parcă ard, ca ai unui bolnav cuprins de friguri. Catrina nu-i mai poate suporta privirea agresivă şi răscolitoare, de aceea se preface că e preocupată să aranjeze o broderie de pe masă. Totuşi îl întreabă, poate din politeţe, poate din teamă:

— La ce concluzie ai ajuns, doctore?

— Nepoata dumneavoastră a fost otrăvită.

Câteva minute în cameră domneşte o tăcere apăsătoare. Catrina nu mai poate rosti niciun cuvânt. Doctorul Bănescu are acum o privire fixă, stranie.

— Cine dracu a putut face o asemenea mârşăvie? urlă el, în vreme ce pumnul, greu ca o măciucă, se abate cu

furie nestăpânită peste masă, făcând-o să tremure din toate încheieturile. Cine?

Întrebarea rămâne fără răspuns. Catrina pare descumpănită şi înfricoşată.

— Vrei să-ţi fac o cafea? Poate te mai linişteşti.

— Nu. Vă mulţumesc. Nu-mi trebuie nimic. Ascultaţi, doamnă, se repede el, înconjurând masa şi apropiindu-se de fotoliul pe care stă ghemuită, ca un arici, bătrâna. Eu n-am să mă las până nu aflu ce s-a întâmplat, după plecarea mea, în apartamentul Elizei. Ştiţi, duminică am fost la ea, între şapte şi nouă seara, ca de obicei. Eliza era neliniştită. Bănuia sau presimţea ceva. Dar ce anume? Nu mi-a spus nimic. Sunt convins că dacă-mi spunea de ce-i neliniştită nu se întâmpla nimic, iar eu l-aş fi strâns de gât pe criminal cu mâinile mele. Cine a avut interesul să scape de ea? Cine a atentat la viaţa ei... şi de ce? O femeie atât de frumoasă, atât de bună, nu putea să aibă duşmani. E la mijloc o taină pe care eu n-o cunosc. Însă ceea ce ştiu cu siguranţă acum e faptul că Eliza a fost otrăvită cu o otravă care produce amnezia, paralizia şi, în cele din urmă, moartea.

Catrina îl priveşte îngrozită.

— Moartea? murmură ea, ca hipnotizată. Simte că nu se mai poate stăpâni. Imaginea Elizei îi revine obsedantă, exact ca atunci când a descoperit-o pe

parchet. O cuprinde un tremur nervos şi izbucneşte într-un plâns fără lacrimi, un hohot înăbuşit, spasmodic, în vreme ce buzele ei nu mai contenesc să repete fără încetare „Moartea, moartea, moartea...”

*

Inginerul George Munteanu opreşte ştergătoarele parbrizului nu numai pentru că ploaia a încetat, dar şi pentru că ţăcănitul lor monoton şi uniform îl enervează, nu-i dă posibilitatea să gândească asupra celor ce are de făcut. Dar parcă nici acum, când a scăpat de această obsesie, nu-i vine vreo idee. Aproape că nu-şi dă seama cât timp a trecut de când se află acolo. În sfârşit, mai mult din instinct decât din raţiune, se hotărăşte să se întoarcă la institut.

Parchează maşina la locul obişnuit, răspunde la salutul portarului şi străbate cu paşi rari, apăsaţi, aleea care duce spre laborator.

Anca Rodan şi Vicenţiu Daleş lucrează cu febrilitate la ultimele probe. Aproape că nici nu l-au observat când a intrat înăuntru. Tuşind discret, le atrage atenţia. Cei doi îl privesc curioşi, puţin nedumeriţi.

— Ce s-a întâmplat? îi întreabă George Munteanu. Ceva nu-i în regulă?

— Întocmai! exclamă Anca, vădit tulburată. Am impresia că...

— Îndrăzneşte! o încurajează George Munteanu, cu

blândeţe.

— Finalul lucrării e greşit formulat. Altfel nu-mi explic...

— Tu ce părere ai, Vicenţiu?

Inginerul Daleş confirmă tacit, printr-o uşoară înclinare a capului, părerea laborantei.

— Am încercat mai multe probe, dar fără niciun rezultat.

— Nu înţeleg de ce, interveni Vicenţiu. Cred că pe undeva s-a strecurat o greşeală.

— Asta înseamnă că va trebui să verific din nou finalul lucrării, răspunde, liniştit şi zâmbitor, inginerul Munteanu.

Anca şi Vicenţiu schimbă între ei o privire semnificativă, pe furiş. Li se pare, pe bună dreptate, complet nefirească atitudinea lui. De ce-i atât de calm tocmai când momentul cel mai important al lucrării a fost ratat?!

— Vă puteţi duce acasă! conchide George Munteanu. Eu mai rămân să fac verificările necesare, să revăd calculele. Mâine dimineaţă vom relua experienţele. Să vedem unde-i eroarea...

— Eu cred că ar fi bine să rămânem lângă dumneavoastră, intervine Anca.

— Nu, mulţumesc, nu e nevoie. Lăsaţi-mă să verific singur...

Zâmbetul pe care-l afişează pare enigmatic pentru cei doi colaboratori, care totuşi se hotărăsc să părăsească institutul.

*

Ioana Aliman a fost transportată de urgenţă la spital. Maiorul Tomescu studiază cu atenţie încăperile, în vreme ce colaboratorii săi cercetează posibilitatea existenţei unor urme sau indicii cât de vagi. Agresorul, dacă a existat vreunul, se pare că a lucrat perfect. N-a lăsat nicio urmă. Cineva emite ipoteza unei sinucideri. Ioana suferă de astenie avansată. Maiorul Tomescu nu ţine seama de această presupunere. El cunoaşte prea bine stilul agresorului: Ioana Aliman se găseşte în aceeaşi situaţie cu Eliza Dornescu. Oare aceasta cunoştea mai multe lucruri decât i-a mărturisit lui? Deţinea vreun obiect sau o informaţie deosebit de preţioasă pentru adversar?

Ceea ce-l intriga pe maior era faptul că absolut toţi bănuiţii se aflau, la ora presupusei agresiuni, sub control. Niciunul dintre ei n-a scăpat vreun moment de sub urmărire: Catrina, doctorul Bănescu, inginerii Munteanu şi Daleş, Anca Rodan. Doar pictorul Aliman rămânea... Adică tocmai el să fie agresorul? Dar dacă Remus Aliman e autorul ambelor agresiuni, cine e complicele lui din institut, omul care îi furnizează datele lucrării secrete conduse de inginerul Munteanu?

Vrând, nevrând, acest complice va trebui să-l întâlnească pe pictor, pentru a-i procura ultimele formule. Numai dacă nu cumva şi pictorul Remus Aliman a avut aceeaşi soartă cu a soţiei sale şi a actriţei!

Deocamdată maiorul Tomescu se hotărăşte să-i facă o vizită directorului institutului, pentru a se interesa de mersul lucrărilor. Mesajul cifrat al spionilor, captat de posturile de recepţie, era clar: „Miercuri seara, la ora douăzeci şi două, vom fi în posesia întregului material."

Şi era marţi, ora optsprezece...

*

În drum Vicenţiu Daleş se opreşte la cafeneaua mică, intimă şi cochetă, din apropierea locuinţei. Aşa procedează ori de câte ori doreşte să se gândească nestingherit. Acesta e locul lui favorit. Ca de obicei, cere barmanului o cafea mare şi un coniac mic. Stă la o măsuţă cât mai retrasă şi e fericit că gândul îi poate zbura departe, cât mai departe... Revede un chip drag, un bucheţel de flori, apoi o potecă întortocheată, urcând, prin spatele unei grădini mici, către o căsuţă de basm... Simte în nări mirosul de levănţică proaspătă, în vreme ce pe dinaintea ochilor flăcări jucăuşe dansează în gura sobei. Parcă aude trosnind vreascurile, parcă le vede transformându-se în jar scânteietor, apoi prinde în mâinile lui zdravene mâini mici, delicate, şi le mângâie

în neştire, până când totul se învăluie într-o ceaţă cenuşie şi opacă...

Vicenţiu Daleş achită consumaţia şi părăseşte cafeneaua abătut, cu mâinile în buzunare, cu gulerul paltonului ridicat şi cu pălăria lăsată pe frunte. Merge, drumeţ singuratic, prin ploaia transformată acum în lapoviţă, cu obrajii şfichiuiţi de răutăcioasele ace de gheaţă. Şi gândurile îi ajung iar la căsuţa din capătul potecii întortocheate, obsesie fără de scăpare, şi nu ştie nici el de ce simte îndemnul de a merge acolo cât mai repede cu putinţă. Poate că Lia îl aşteaptă, dornică să-i explice ce s-a întâmplat sau poate că vor sta în linişte, fără nicio explicaţie care să tulbure tăcerea fericitei lor regăsiri. Oricum, mâine, imediat ce se va termina lucrarea, va pleca într-acolo, fiindcă presimţirea nu-l poate înşela: Lia îl aşteaptă.

Când deschide uşa, acasă, lumina îi risipeşte brutal visurile. Într-un colţ al dormitorului, soţia croşetează un pulover şi ascultă transportată transmisia unui concert simfonic. Aproape că nici nu-şi dă seama de prezenţa lui.

*

Telefonul sună prelung. Ofiţerul de serviciu ridică imediat receptorul.

— Cu maiorul Tomescu, vă rog.

Vocea de la capătul firului e a unei femei agitate.

— Maiorul Tomescu nu e aici. Cine îl caută?

O ezitare, apoi, în loc de răspuns, o întrebare:

— Când îl pot găsi?

— Nu ştim, doamnă. Vă rog să reveniţi.

— E ceva foarte urgent.

— Spuneţi-mi mie şi îi voi transmite cât mai curând cu putinţă.

— Nu, nu pot. E ceva personal. Nu cumva ştiţi unde-l pot găsi?

Răspunsul negativ al ofiţerului o nemulţumeşte pe femeie, care închide receptorul, fără nici o altă explicaţie.

*

Maiorul Tomescu stă de vorbă cu directorul institutului, un bărbat tânăr, volubil, plin de amabilitate şi bunăvoinţă.

— Conform înţelegerii cu tovarăşul colonel Manea, am alertat sfârşitul lucrării, pretextând că aşa s-au primit dispoziţii din partea ministerului.

— Şi care e rezultatul?

— Chiar adineauri am vorbit cu inginerul Munteanu. Spre surprinderea mea, spunea că s-ar putea să nu isprăvească lucrarea. Spun spre surprinderea mea, întrucât alta a fost atitudinea lui de ieri, când mi-a promis că mâine la ora trei ne vom prezenta cu toată lucrarea gata la minister. Pe de altă parte, la ora

prânzului inginerul Daleş mi-a mărturisit că lucrarea e aproape terminată. Inginerul Munteanu le prezentase rezultatul ultimei experienţe, deci finalul lucrării, susţinând că totul e în perfectă regulă. Mai târziu, efectuându-se probele de laborator, rezultatul a fost negativ. Nu ştiu ce să mai cred!

— Consideraţi că inginerul Munteanu întârzie finalul lucrării în mod intenţionat?

— Pentru ce ar face-o?

— Depinde ce rol joacă el în toată afacerea asta.

— Ce-i de făcut? Vă pot fi de folos cu ceva?

— Da, în cazul când aţi reuşi să-l determinaţi, într-un mod oarecare, să termine totuşi lucrarea în timpul convenit. Înţelegeţi, pentru noi e foarte important ca „mesajul" să fie transmis la ora fixată. Cât despre inginerul Munteanu?... Prelungirea asta inexplicabilă... S-ar putea însă tot atât de bine ca el să nu fie implicat şi în acest caz, dintr-un motiv sau altul, să nu se poată termina lucrarea la vreme. Dacă aşa stau lucrurile, situaţia n-ar mai conveni celor bănuiţi – inginerului Daleş sau laborantei Rodan –, care fără îndoială că trebuie să transmită materialul la ora fixată.

— Vă înţeleg, tovarăşe maior. Dumneavoastră credeţi că unul dintre cei trei salariaţi ai institutului, de altfel singurii care cunosc în amănunţime lucrarea, e în legătură eu spionii?

— Aproape este imposibil să fie altfel.

— Aţi spus „aproape”!

— Niciodată nu trebuie să excludem, măcar în proporţie de unu la sută, şi o altă posibilitate, care însă ar răsturna logica. Dar oricare ar fi situaţia şi oricine ar fi vinovatul, netransmiterea materialului la termenul convenit ar putea să-i alarmeze pe spioni, dacă n-au fost anunţaţi în prealabil. Ei ar lua alte măsuri, ceea ce ne-ar încurca toate planurile. Iată de ce este important ca finalul lucrării să fie isprăvit neapărat mâine, aşa cum s-a stabilit!

— Dar aceasta nu depinde de mine sau de dumneata, ci numai de inginerul Munteanu şi de colaboratorii săi.

— Din păcate, aşa e! Desigur, nu putem forţa inspiraţia unui om în rezolvarea unei invenţii. Ca atare nu ne rămâne altceva de făcut decât să aşteptăm ca lucrurile să se desfăşoare de la sine. Ne veţi informa în permanenţă asupra mersului lucrării. Este absolut necesar să cunoaştem momentul sfârşitului real al ultimei experienţe.

Capitolul III
Ultimele 24 de ore

Razele soarelui se oglindesc timid în ferestrele spitalului. La una dintre ele maiorul Tomescu priveşte

îngândurat spre aleile parcului ce înconjoară imensa clădire albă. Ceea ce-l preocupă pentru moment este salvarea vieţii celor două victime. Starea Elizei se înrăutăţeşte din ce în ce mai mult, după cum afirmă medicii. Ioana Aliman e şi ea în pericol. Antidotul salvator încă nu a sosit. Maiorul îşi întrerupse brusc şirul gândurilor. Pe aleea principală a spitalului îl zăreşte pe Mareş şi se grăbeşte să-i iasă în întâmpinare.

— În sfârşit s-a înseninat, remarcă locotenentul cu buna dispoziţie care nu-l părăseşte niciodată. Sper că toţi norii se vor îndepărta şi în seara aceasta va fi senin şi la propriu şi la figurat, adăugă el, observând mina destul de îngrijorată a maiorului.

— Ştii ce mă frământă pe mine? izbucneşte maiorul. Sunt şase suspecţi în afacerea asta. Ei bine, în intervalul de timp când Ioana Aliman a fost atacată niciunul dintre ei, dar absolut niciunul, nu ar fi putut să acţioneze, întrucât toţi erau puşi sub urmărire.

— Şi atunci cine e autorul atacului asupra Ioanei Aliman? Cine este cea de-a şaptea persoană?

— Ştii, Mareş, un singur fir nu l-am urmărit până acum şi...

Maiorul Tomescu îşi întrerupse explicaţia. Una dintre asistentele medicale se apropia de ei, anunţând că tovarăşul Tomescu este chemat de urgenţă la telefon.

*

Conform înţelegerii prealabile, lucrarea inginerului George Munteanu şi a colaboratorilor săi urma să fie prezentată ministerului într-o şedinţă specială. Dar, pe neaşteptate, inginerul cere o amânare de douăzeci şi patru de ore, întrucât, spunea el, nu a găsit cea mai bună formulă pentru final.

Când George Munteanu se reîntoarce în laborator, îl cheamă în biroul său pe inginerul Daleş, căruia i se adresează pe un ton de reproş:

— Îmi pare rău, prietene, dar m-au surprins neplăcut constatările dumitale de ieri în legătură cu finalul lucrării.

— Nu vă înţeleg! rosti Daleş, privindu-l mirat.

— Ai afirmat că probele de laborator ale formulelor emise de mine nu sunt corespunzătoare.

— E adevărat. Dar nu numai eu am afirmat acest lucru. Şi Anca...

— Dar mai ales dumneata! îl întrerupse, cu o asprime neobişnuită în glas, George Munteanu. Am verificat toată dimineaţa probele de laborator.

— Şi ce aţi constatat?

— Rezultatele au fost excelente.

— Nu se poate!

— Cred că nu mă socoteşti un mincinos! După cum nici eu nu te consider un incapabil. Se întâmplă însă ceva, un lucru pe care nu pot să mi-l explic.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Dragul meu, poate că ai obosit, poate că lucrarea aceasta ţi-a solicitat nervii peste măsură. Am impresia că se întâmplă, de câteva zile, ceva deosebit în viaţa dumitale, ceva care te preocupă mai mult decât descoperirea proceselor electrice în materie „vitroasă! Altfel e inexplicabil cum ai putut să ajungi la asemenea concluzii greşite, şi asta tocmai acum!

Vicenţiu nu răspunse nimic. Înfăţişarea îi era imobilă, părea imaginea unei statui dăltuite în piatră. De-abia într-un târziu se ridică de pe fotoliu şi zâmbi trist.

— Vă rog... să mă iertaţi. Cred că aveţi dreptate.

Inginerul Munteanu se apropie de Vicenţiu, îl bătu prieteneşte pe umăr, aşa cum o făcuse de multe ori, şi îi întinse mâna.

— Să ştii că mâine după-amiază, când mă voi prezenta la minister cu întreaga lucrare pusă la punct, voi raporta cât de preţioasă a fost contribuţia ta. Să uităm amândoi tot ceea ce poate umbri munca depusă de tine şi ajutorul pe care mi l-ai dat până acum.

— Vă mulţumesc, murmură Vicenţiu, mai mult pentru sine, şi strânse emoţionat mâna ce i se întindea.

— Totul e bine când se termină cu bine, acesta e principalul! Am terminat toate experienţele cu câteva ore mai devreme. Acum ascultă sfatul meu! Ai nevoie de odihnă. Nu e prima oară când, ţi-o spun. Poţi pleca

pentru două săptămâni undeva, la munte, într-un loc liniştit. Până atunci se cuvine ca astă-seară să sărbătorim, într-un fel mai deosebit, izbânda noastră. Te rog să nu mă refuzi! Eşti invitatul meu. Ne întâlnim la ora opt în faţa Teatrului muzical.

*

Daleş nu mai avusese timp să răspundă. Probabil că era atât de uimit, încât de-abia când ajunse în laborator îşi dădu seama că locul fixat pentru întâlnire îi era bine cunoscut. Şi tot atunci îşi aminti şi de Lia. Se uită la ceas. Era ora douăsprezece şi jumătate. Îşi îmbrăcă la iuţeală paltonul, îşi puse pe cap pălăria şi ieşi atât de repede pe poarta institutului, încât locotenentul Davidescu, surprins de apariţia sa neaşteptată şi de mersul atât de grăbit, abia avu timp să sară din maşina în care se afla şi să pornească în goană pe urmele lui.

În acest timp, în laborator, Anca Rodan studia cu atenţie reacţia dintr-o eprubetă. Era atât de concentrată, încât nu remarcase plecarea precipitată a lui Daleş şi nici nu auzise când intrase inginerul Munteanu. Tresări, surprinsă de ivirea lui neaşteptată, lângă ea.

— M-aţi speriat! exclamă Anca, roşindu-se în obraji, ca un elev prins la şcoală cu lecţia neînvăţată.

În loc de răspuns George Munteanu îi zâmbi prietenos.

— De azi-dimineaţă lucrez, sperând totuşi că formula

finală nu e greşită, încercă ea o explicaţie, ca un fel de justificare.

Răspunsul inginerului Munteanu veni neaşteptat, sec şi arzător:

— Nu te mai osteni degeaba! Formula era greşită. Ştiam acest lucru încă de când v-am predat-o.

Şi, cum laboranta îl privea uimită şi părea că nu înţelege, adăugă numaidecât:

— Am făcut-o intenţionat.

Din pricina emoţiei Anca Rodan scăpă eprubeta din mână. Conţinutul ei se răspândi, fumegând, pe pardoseală.

— De ce aţi făcut asta, domnule inginer? bolborosi laboranta.

— Poate că nu peste multă vreme am să-ţi explic.

— Cel puţin... aţi reuşit... acum să descoperiţi adevărata formulă?

— Da! surâse enigmatic inginerul. Aseară, după ce voi aţi plecat, n-am făcut altceva decât să o experimentez... singur.

— Nu mai înţeleg nimic, mărturisi Anca. Am impresia ca ne-aţi evitat, pe mine şi pe Vicenţiu, în mod intenţionat.

— Tot ce e posibil.

— Pentru ce?

— Acum nu-ţi pot răspunde. Oricum, lucrarea e

terminată şi se află în sertarul biroului meu, pot să ţi-o arăt, dacă nu crezi. Mâine o voi preda la minister.

— Parcă era vorba s-o predaţi astăzi după-amiază? Este termenul pentru care v-aţi luat angajamentul.

— Am cerut o amânare şi mi s-a aprobat.

— Dar de ce, din moment ce aţi isprăvit lucrarea? Care e raţiunea acestei amânări?

— Sunt întrebări la care, îţi repet, deocamdată sunt nevoit să nu-ţi dau niciun răspuns. În orice caz meritul contribuţiei tale la această lucrare este evident şi voi raporta la minister.

Un timp, în încăpere se aşternu tăcerea.

Pe neaşteptate, mâna inginerului îi cuprinse mâna delicată şi ea crezu că soarele scânteia fierbinte peste crestele înspumate ale valurilor, că nisipul se încinsese şi îi frigea trupul bronzat, exact ca atunci, pe plajă la Mamaia, în zilele acelea fericite, când îşi spuneau pe nume. Apoi în urechi parcă îi răsună şuierul locomotivei electrice şi revăzu peronul înţesat de călători şi trenul cu un şir lung, interminabil, de vagoane, şi pe EL, strângându-i mâna în mâna lui, înfiorat ca şi acum, şi şoptindu-i: „Anca, te rog să mă ierţi! M-am purtat aşa cum nu-mi stă în obicei.” Şi apoi, surâzând ca un adolescent îndrăgostit: „Să ştii. Anca, n-am să uit niciodată primele zile ale acestei vacanţe. Zilele petrecute împreună cu tine.” După aceea, trenul

a pornit, gara parcă s-a îndepărtat, s-a făcut tot mai mică.

— Anca, te rog să-mi faci o plăcere. La ora opt, astă-seară, te aştept în faţa Teatrului muzical. Vom merge împreună într-un local discret. Aş vrea să sărbătorim cum se cuvine victoria noastră.

Anca Rodan avu impresia că visează, că tot ce se petrece nu e decât închipuire, dar mâna aceea prietenoasă, caldă, vie, îi ţinea încă mâna cu gingăşie, cu dragoste. Deci totul e realitate! Vorbele acelea calde, pline de tandreţe, nu au fost nici vis şi nici amăgire. Lucrarea e terminată, el a găsit soluţia finală şi acum nu mai are decât o singură dorinţă: aceea de a sărbători amândoi, împreună, victoria.

*

— Deci, rosti colonelul Adrian Manea, ne apropiem de faza finală a acţiunii spionilor. Locotenentul Davidescu e pe urmele inginerului Daleş?

— Da, tovarăşe colonel. Ceea ce mă surprinde e că de la prânz şi până acum nu a mai dat niciun semn de viaţă.

— Crezi că i s-ar fi putut întâmpla ceva?

— În orice caz e în imposibilitate de a transmite, tovarăşe colonel.

— Oare plecarea precipitată a inginerului Daleş nu poate fi o capcană pentru a ne distrage atenţia?

— Chiar dacă fuga lui Daleş e o diversiune, de un fapt suntem siguri.

— Anume?

— Transmiterea formulei finale se va face tot de aici, din Bucureşti. Şi mai suntem siguri de un lucru: spionii nu au schimbat până acum ora de transmitere a mesajului.

— Nu uita ceea ce ne-a înştiinţat directorul institutului de cercetări.

— Vă referiţi la amânarea cerută de inginerul Munteanu?

— Da. Nu ţi se pare cel puţin ciudată? Din moment ce lucrarea nu e terminată, ce vor avea de transmis spionii?

— Chiar dacă nu ar fi în posesia ultimelor date, tot sunt nevoiţi să ia legătura cu centrul, pentru a-i aduce la cunoştinţă defecţiunea survenită. Bineînţeles, mai există şi posibilitatea ca inginerul să fi găsit soluţia finală şi, din anumite motive, deocamdată numai de el ştiute, să-l fi informat greşit pe directorul institutului.

— M-am gândit şi eu la acest lucru, care ar însemna de fapt o nouă complicaţie a problemei.

— Fireşte. În timpul extrem de scurt pe care l-am avut la dispoziţie – doar şaptezeci şi două de ore – ne-am bazat mai mult pe urmărirea celor suspecţi, operaţiune pe care o consider cea mai eficientă când se

cere operativitate maximă.

— Ai procedat bine. În seara asta vreau să preiau conducerea maşinii care va dirija operaţiunile, dându-ţi posibilitatea să te afli oriunde va fi mai multă nevoie de dumneata.

Pentru maiorul Tomescu propunerea nu constituia o surpriză. Nu era prima oară când colonelul Adrian Manea participa efectiv, în mijlocul oamenilor săi, la o acţiune, îmbărbătându-i prin prezenţa lui, înfruntând alături de ei pericolele ce le stăteau în cale.

*

Trebuia să ai picioare zdravene pentru a nu pierde urma inginerului Daleş. De două ori locotenentul Davidescu crezuse că l-a scăpat şi tot de atâtea ori răsuflase uşurat, zărindu-l din nou înaintea lui.

„Ce l-o fi determinat pe tânărul inginer să părăsească atât de grăbit institutul?" Davidescu nu putea să-şi răspundă la această întrebare. Ultima informaţie pe care o deţinea în legătură cu lucrarea era aceea că inginerul Munteanu ceruse ministerului o amânare de douăzeci şi patru de ore. Dar, dacă nu găsise soluţia finală, părea bizar că principalul său colaborator îl părăsise tocmai acum. Prin toate acţiunile săvârşite inginerul Daleş apărea deosebit de suspect. Legătura lui cu Eliza Dornescu, faptul că era cel mai apropiat colaborator al inginerului Munteanu – deţinând astfel

toate informaţiile în legătură cu lucrarea ce-i interesa pe spioni – măreau doza de suspiciune ce plana asupra lui. Şi acum această goană nebună, care îi făcea şi mai de neînţeles comportarea.

În sfârşit, cei doi ajunseră la Gara de Nord. Inginerul parcurse cu privirea tabloul pe care erau trecute plecările trenurilor, apoi se îndreptă spre casele de bilete. Era atât de grăbit în mişcări, încât Davidescu – pentru a nu-l pierde din vedere – renunţă la orice fel de comunicare cu colegii săi. Trenul pentru care inginerul luase bilet era un personal ce mergea la Predeal şi urma să plece în două minute. Amândoi reuşiră să se urce în ultimul vagon, exact când locomotiva îşi anunţa plecarea printr-un semnal strident.

Daleş era atât de absorbit, de preocupat în tot ceea ce făcea, încât nici nu băgase de seamă prezenţa lui Davidescu în imediata lui apropiere. Locotenentul se hotărâse să rămână cât mai aproape de Daleş, pentru a evita o posibilă surpriză, mai ales că personalul oprea în mai toate staţiile de pe parcurs. Se aşezase pe culoar, în dreptul compartimentului unde luase loc inginerul, având astfel cea mai mare siguranţă că nu-i va scăpa de sub supraveghere. Daleş ocupase un loc lângă fereastră. Astfel trecură două ore de aşteptare, fără să se întâmple nimic deosebit. Dar, când în zare începură să se profileze contururile munţilor acoperiţi de

zăpadă, inginerul Daleş se ridica de pe banchetă, părăsi compartimentul şi se îndreptă spre ieşire. Trenul opri într-o gară mică, ultima înainte de Sinaia. Coborâră doar doi pasageri: Daleş şi locotenentul Davidescu. Inginerul porni pe o cărăruie şerpuită, din spatele gării, fără să se uite în urma lui.

De jur-împrejur, doar pădurea de brazi. Cerul se acoperise, din nou, de nori ameninţători. Locotenentul păstra o oarecare distanţă între el şi inginer, verificându-şi precaut revolverul. În pustietatea aceea era posibilă orice surpriză. Drumul nu dură însă mult. Doar cinci sau şase minute, după care, la o cotitură, se ivi o poiană. La capătul ei, în mijlocul unei grădini înţesate cu tufe de crizanteme, se ridica o căsuţă simplă, dar îngrijită. Daleş se oprise în faţa porţii, parcă neîndrăznind să între.

*

— La telefon maiorul Tomescu. Vă ascult.

— Domnule maior, v-am căutat şi ieri, spuse Catrina Dornescu.

— Dumneavoastră aţi fost?

— Da. Am o comunicare importantă pentru dumneata.

Vocea femeii părea gâtuită de emoţie şi indignare.

— Ce s-a întâmplat?

— Ştiu cine e criminalul care a atentat la viaţa

nepoatei mele.

Pentru un moment, maiorul simţi cum i se taie respiraţia. Încercă să aprindă o ţigară, dar nu reuşi.

— Vă ascult!

— Doctorul Bănescu.

Din nou momente de tensiune, de linişte încordată, de aşteptare prelungită. În sfârşit maiorul izbuti să-şi aprindă ţigara.

— Unde vă aflaţi?

— La mine acasă.

— Sunteţi sigură?

— Da.

Rostise cuvântul fără şovăire, cu ură.

— Aveţi probe?

— Mărturia lui.

— V-a declarat acest lucru?

— Indirect.

— Când s-au petrecut toate acestea?

— Ieri după-amiază. V-am dat telefon imediat, dar nu v-am găsit.

— De ce nu aţi revenit?

Catrina Dornescu răspunse întrebării cu o altă întrebare:

— Credeţi că nepoata mea mai poate fi salvată?

— Doctorii vor face tot ce e posibil.

— Tot nu mă lăsaţi să o văd?

— Nu. Încă nu. Aş vrea să vă rog ceva...

— Aşteptaţi numai un moment, domnule maior. Sună cineva la uşă.

Maiorul Tomescu auzi distinct, în receptor, vocea Catrinei, apoi o exclamaţie de surpriză, câteva cuvinte precipitate, rostite de o voce bărbătească, un strigăt al bătrânei şi... linişte.

— Alo! Alo! Doamna Dornescu, ce s-a întâmplat?

Drept răspuns, un declic şi... tonul. Cineva a aşezat receptorul în furcă. Dar cine? Şi ce s-a petrecut în casa Catrinei Dornescu?

*

Vicenţiu Daleş s-a oprit în faţa porţii şi a rămas acolo vreme îndelungată, depănându-şi în minte imaginile unei zile pe care nu o va putea uita niciodată.

„Da. Sunt un visător. Un romantic incorigibil. Ce m-a atras spre căsuţa aceasta de vis şi dragoste? Poate speranţa că o voi găsi aici pe Lia! La urma-urmei, de ce nu ar fi posibil? Nu spunea ea că e singurul loc unde se simte nemaipomenit de bine? Ultima oară, când am zărit-o, era neliniştită şi cuprinsă de spaimă. Parcă o văd în uşa apartamentului... cum mi-a astupat gura cu mâna ei mică, rugându-mă să-i dau ascultare, să plec şi să revin cu un telefon a doua zi dimineaţă. Am ascultat-o. Dar de atunci nu am mai zărit-o şi eu am trecut prin atâtea întâmplări, nelinişti şi doruri,

speranţe şi gânduri... Poate că în sfârşit o voi găsi. S-a întunecat de-a binelea. A început să plouă mărunt. Dintr-un moment într-altul ploaia se poate transforma în zăpadă. Câtă diferenţă între seara aceea minunată de octombrie şi seara aceasta insipidă de noiembrie! Poate că Lia e acolo, în cameră, întinsă pe patul cu scoarţe aspre şi perne moi... Sau poate că stă dinaintea sobei, privind jocul nostalgic al flăcărilor ce-i împurpurează obrajii... De ce nu se zăreşte nicio mişcare, niciun semn de viaţă? De ce sunt închise obloanele şi niciun fir de fum nu iese pe horn?"

Stropii reci îl trezesc la realitate. Inginerul deschide poarta şi urcă pe potecă, spre casă. I se pare că paşii răsună straniu pe pietrişul spălat de ploaie. A ajuns în cerdac, în faţa uşii. Apasă clanţa în zadar. Uşa e încuiată. Şi totuşi... Parcă a auzit, de dincolo de uşă, ceva. A trosnit scândura podelei sau a fost numai o părere?

— Lia...

A rostit numele încet, mai mult ca o şoaptă, ca o chemare tainică de îndrăgostit, cu teamă să nu-şi trezească din somn iubita.

— Lia!...

De data aceasta a strigat. Cu orice risc. Aici nu are cine să-l audă. Gara e destul de departe, iar cea mai apropiată casă e la mai bine de o jumătate de kilometru.

— Lia!... Sunt eu, Vicenţiu, deschide!

L-a cuprins o furie nestăpânită. Mintea prinde să se învolbureze... „Ce caut eu în pustietatea asta? De ce am venit până aici? Ce m-a îndemnat? Pentru ce am fugit, ca un laş, când necunoscutul acela a deschis uşa apartamentului? Dacă Lia e acum îndărătul uşii, împreună cu el? Poate că-i face semne să tacă sau i-a astupat gura cu mâna ei mică şi catifelată, pentru ca individul să nu-şi trădeze prezenţa. Dar nu spunea tot ea că doar eu, Vicenţiu Daleş, sunt singurul bărbat de pe lumea asta căruia i-a împărtăşit taina căsuţei de vis?"

— Lia! Lia! Lia!

Izbeşte cu pumnii şi cu picioarele în uşă, ca un sălbatic. Nu-şi mai poate stăpâni nervii şi imaginaţia îi otrăveşte sufletul şi mintea. Acum a auzit foarte bine scândurile podelei trosnind sub greutatea unor paşi apăsaţi. „Deci înăuntru e cineva. Sigur, un bărbat. Şi alături de el trebuie să fie ea, ticăloasa, mincinoasa, ipocrita!" Sângele îi congestionează obrajii, vinişoarele de la tâmple s-au arcuit şi peste ochi parcă i s-a aşternut o pânză groasă de ceaţă. Nu mai vede şi nu mai aude nimic. Un singur gând îi tulbură întreaga fiinţă: Lia e acolo, îndărătul uşii acesteia blestemate, cu un bărbat.

Şi deodată cheia se răsuceşte în broască, uşa se deschide brusc, trântită larg de perete, şi un tânăr

blond-roşcat, agitat şi îngrozit, cu un chip straniu, îl priveşte cu înfricoşare şi uimire în acelaşi timp.

— Cine eşti tu? bolboroseşte inginerul Daleş. Şi ce cauţi aici?

Celalalt nu-i răspunde. Pe neaşteptate se repede spre el. Două mâini viguroase, zdravene, îl înşfacă pe Vicenţiu de gât, târându-l înăuntru.

Din cauza întunericului ce domneşte în cameră, dar mai ales a spaimei, inginerul se izbeşte la tâmplă de un stâlp de susţinere şi se prăbuşeşte moale pe podea.

Roşcatul închide la loc uşa şi se reazemă pentru un moment de ea. Îşi ascultă bătăile inimii şi nu ştie ce să mai facă. Aprinde bricheta şi în pâlpâirea scurtă a micuţei flăcări îşi dă seama că individul a leşinat. „Cine naiba o fi?" mormăie el, mai mult ca pentru sine.

De la distanţă, ascuns după un brad gros, parcă bătrân de când lumea, locotenentul Davidescu a fost martorul întregii întâmplări, fără să poată distinge cine era persoana care-l atacase pe Daleş. Când inginerul a dispărut în casă, Davidescu a vrut să se repeadă spre cerdac, să-i vină în ajutor. Şi-a dat însă imediat seama că în această situaţie risca să întâlnească poate mai mulţi adversari. Hotărî să coboare în gară pentru a comunica, la Bucureşti, locul unde se afla. După aceea se va întoarce la casa singuratecă şi misterioasă, însoţit, dacă va fi cu putinţă, de câţiva oameni de nădejde, pe

care spera să-i întâlnească în gară.

Coborând în fugă poteca îngustă şi întortocheată, îşi aruncă o privire pe cadranul ceasului de la mână: era de-abia ora cinci după-amiază, dar se întunecase ca în plină noapte. Ploaia nu mai contenea. Ajunse la şosea. Nu se zărea nici ţipenie de om. La trei-patru sute de metri se desluşeau însă, ca printr-o sită groasă, luminile de neon ale peronului şi clădirea cenuşiu-albăstruie a gării.

*

Maiorul Tomescu alergă până la maşina care îl aştepta în stradă. Reuşi să ajungă în zece minute la locuinţa Catrinei Dornescu. Pe palier erau două uşi. Lumina scării nu funcţiona, aşa că nu îşi putea da seama în întuneric care dintre uşi e cea de la garsoniera Catrinei Dornescu. În grabă uitase lanterna în maşină. Noroc că, fiind fumător, avea bricheta la el. Din nefericire, de pe ambele uşi lipseau cărţile de vizită respective. Dan Tomescu alese la întâmplare una dintre sonerii.

Trecură câteva minute până se auzi târşitul unor paşi pe ciment.

— Cine e acolo? întrebă apoi o femeie.

— Aş vrea să vorbesc cu doamna Dornescu.

Uşa se întredeschise şi în lumina slabă a becului din vestibul apăru o blondă între două vârste.

— Doamna Dornescu locuieşte alături, spuse blonda, aruncându-i priviri galeşe. E vecina mea.

— Mă scuzaţi!

Maiorul salută politicos şi se îndreaptă către cealaltă uşă.

— Încercaţi degeaba, interveni blonda. Doamna nu e acasă.

— De unde ştiţi?

— Să tot fie vreun sfert de ceas de când au ridicat-o cu Salvarea.

Explicaţia căzu ca un trăsnet din senin.

— Poate că vă înşelaţi?...

— Vai, domnule, eu ştiu tot ce se petrece la noi în bloc, ripostă, sincer jignită, femeia. Am văzut cu ochii mei, pe fereastră, că de la mine din garsonieră se zăreşte intrarea din stradă. Au transportat-o pe doamna Dornescu cu targa. Cred că se simţea tare rău.

— Cine era cu ea?

— Cum... cine? Doctorul, şoferul şi încă un bărbat, pesemne vreo rudă de-a dumneaei, că e femeie serioasă.

— Vă mulţumesc, doamnă, şi scuzaţi-mă că v-am deranjat! bătu maiorul în retragere, spre dezamăgirea femeii, care închise brusc uşa şi bombăni înciudată îndărătul ei.

Dan Tomescu rămase singur în întuneric. Într-o

doară încercă clanţa uşii de la garsoniera Catrinei. Surpriză! Uşa se deschise. La flacăra brichetei găsi comutatorul. Săliţa de la intrare era plină de îmbrăcăminte, de geamantane vechi şi de tot felul de obiecte gospodăreşti, toate de-a valma, într-o dezordine surprinzătoare pentru o femeie îngrijită cum e Catrina.

O uşă cu geam mat despărţea săliţa de cele două camere din care era formată garsoniera. Camerele prezentau acelaşi aspect dezolant: un scaun trântit pe podea, o vază de flori spartă, uşa de la şifonier deschisă larg, cu lucrurile dinăuntru răscolite, totul dădea de înţeles că se petrecuseră evenimente deosebite. Se presupunea că bătrâna, luată prin surprindere, s-a opus şi atunci a fost dusă cu forţa. Agresorul sau agresorii au cotrobăit, căutând în grabă un lucru care le era necesar. Dintr-o examinare rapidă, dar atentă, maiorul Tomescu descoperi absenţa uriaşei poşete a Catrinei Dornescu. În acelaşi timp îi păru destul de ciudat aspectul „îngrijit" al dezordinii din cameră. Gândul i se duse imediat la regizarea măiastră a unui spectacol, al cărui decor e astfel întocmit, încât să apară evident spectatorului de la prima vedere. Parcă totul era făcut anume ca primul venit „să priceapă" numaidecât că în garsonieră a avut loc o adevărată dramă, o luptă înverşunată între două sau mai multe persoane.

O tuse voit discretă îi întrerupse gândurile. Blonda era în pragul uşii, rotind ochii mari, speriaţi, prin încăpere.

— Ce înseamnă alta? murmură ea şi se retrase înfricoşată. Am să anunţ miliţia.

— Nu e nevoie! căută să o liniştească Dan Tomescu.

— Atunci ce s-a petrecut aici?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu. Dumitale ce impresie îţi face?

— Parcă s-a dat o bătălie! exclamă femeia, rămânând totuşi cu mâna pe clanţa uşii, gata să bată în retragere la cel mai mic pericol şi continuând să privească speriată în jurul ei, neîncrezătoare şi agitată în acelaşi timp. Dar zău dacă am auzit ceva şi doar eu ştiu tot ce se întâmplă la noi în bloc. De obicei simt şi cea mai mică mişcare. Ştiţi, şi pe dumneavoastră v-am auzit când aţi intrat aici...

Remarca nu trecu neobservată maiorului. „Vasăzică bănuielile mele sunt confirmate, îşi spuse el. Femeia aceasta care vede, aude şi ştie tot ce se petrece în jurul ei nu a auzit absolut nimic înainte de a veni Salvarea să o ridice pe Catrina Dornescu. Ciudat! Foarte ciudat!”

— Urcă cineva pe scări! îl avertiză blonda, întrerupând şirul gândurilor maiorului, şi dispăru numaidecât cu intenţia de a se refugia în camera ei.

Dar în uşa de la intrare se şi ivise un bărbat înalt, care

îi barase, fără să vrea, trecerea. Femeia se lipi înfricoşată de unul din pereţii săliţei. Maiorul Tomescu îi făcu semn bărbatului să o lase să plece şi după ce rămaseră singuri îl interpelă nerăbdător:

— Ce s-a întâmplat, Dragomirescule? Raportează!

Subofiţerul era agitat şi obosit. Urcase în goană scările şi probabil că alergase zdravăn ceva mai înainte, deoarece îşi ştergea transpiraţia de pe frunte cu batista, de parcă afară ar fi fost o zi călduroasă de iulie.

În sfârşit se mai linişti şi începu să povestească:

— Cam cu o jumătate de oră mai înainte, chiar în faţa blocului a oprit o maşină a Salvării. Medicul a intrat înăuntru şi după puţin timp s-a întors, făcându-i semn şoferului să vină şi el cu targa. M-am apropiat de maşină, oarecum intrigat, dar nebănuind, fireşte, ce avea să se întâmple. În stradă au coborât întâi medicul şi şoferul. Transportau pe cineva pe targă, în aşa fel acoperit, încât nu-mi puteam da seama cine era. Imediat după ei şi-a făcut apariţia un bărbat necunoscut, îmbrăcat într-un balonzaid gri închis, cu ochelari mari, fumurii, cu gulerul ridicat şi pălăria trasă pe frunte. În vreme ce medicul şi şoferul erau ocupaţi să aşeze targa în interiorul maşinii, individul cu ochelarii fumurii s-a repezit la volan şi în câteva secunde a pornit maşina, într-o viteză nebună. Totul s-a petrecut atât de fulgerător, încât, trebuie să recunosc,

nici eu nu mi-am dat seama imediat ce s-a întâmplat. Şoferul şi medicul au rămas stupefiaţi în mijlocul străzii. Instinctiv mi-am notat numărul şi am alergat într-un suflet să-mi iau motocicleta şi să urmăresc maşina. Până să pornesc motorul, am pierdut timp preţios. Am reuşit totuşi să-i strig doctorului să vină cu mine, iar şoferului să anunţe cel mai apropiat post de dirijare a circulaţiei, pentru a opri maşina.

Subofiţerul făcu o pauză, respiră adânc şi cercetă cu privirea îngrijorată efectul vorbelor sale. Cum nu reuşi să descifreze ce impresie lăsase toată povestea asta încâlcită, îşi continuă explicaţiile:

— Aveam certitudinea că la mijloc era vorba de ceva în legătură cu femeia pe care o urmăream. Nu mă înşelasem, fiindcă pe drum doctorul mi-a explicat că a fost chemat telefonic de către un bărbat, sub pretextul că o femeie bătrână s-a intoxicat grav şi e pe moarte. Numele femeii: Catrina Dornescu. A găsit-o lungită pe pat, inconştientă, ba chiar i s-a părut că bătrâna nici nu mai respiră. El, doctorul, a vrut să-i facă o injecţie calmantă, dar bărbatul care era de faţă, probabil acelaşi care îl chemase la telefon, a început să vocifereze şi i-a cerut să aducă targa, pentru a o transporta de îndată la spital. Apoi totul a decurs aşa după cum v-am relatat mai înainte. Am căutat să ajung din urmă maşina furată, dar n-a mai fost chip. Între timp şoferul a reuşit

să anunţe Direcţia Circulaţiei şi două patrule-auto au reperat-o în câteva minute. Din păcate, nu au mai găsit şi pasagerii ei. Individul cu ochelarii fumurii a abandonat maşina pe o stradă dosnică şi bineînţeles că a dispărut. Dar nu se ştie ce s-a întâmplat cu bătrâna. S-a făcut şi ea nevăzută sau individul s-a debarasat pe drum de ea? Am lăsat pe tovarăşii de la miliţie să-şi continue cercetările prin împrejurimi, iar eu v-am căutat pentru a vă înştiinţa de cele întâmplate. Mi s-a comunicat că aţi pornit încoace.

Fără îndoială, Dan Tomescu nu putea să-l acuze cu nimic pe subofiţer. Modul în care procedase bărbatul necunoscut fusese nu numai extraordinar de bine studiat şi calculat, dar şi executat cu o repeziciune fulgerătoare, derutantă pentru oricine ar fi fost în locul subofiţerului.

Maiorul Tomescu simţi nevoia să rămână singur pentru a putea să mediteze în linişte asupra măsurilor pe care urma să le ia. Coborî scările şi se refugie în maşină. După aproape un sfert de oră îşi regăsi calmul şi echilibrul, şi un zâmbet de satisfacţie îi lumină faţa. Lupta nu era pierdută! Dimpotrivă.

*

Şeful gării privea fâstâcit legitimaţia pe care i-o prezentase locotenentul Davidescu. Atât de precipitat îi vorbise ofiţerul şi atât de neaşteptată şi uluitoare era

pentru el situaţia relatată.

Dacă nu i-ar fi văzut legitimaţia, ar fi fost tentat să creadă că omul din faţa lui îşi bate joc de el. Prea era ca în romanele de aventuri toată povestea ce i-o înşirase. Cu un sentiment de teamă, îl rugă să-l aştepte puţin şi se repezi într-o cameră alăturată, unde funcţiona telegraful. Pe neaşteptate îi venise o idee: la nicio jumătate de kilometru se afla o mică unitate de pază a viaductelor şi tunelurilor. Avu norocul să-l găsească pe comandantul unităţii şi acesta îi promise că va veni imediat, însoţit de doi oameni. Oarecum mai liniştit, se întoarse în biroul unde-l lăsase pe Davidescu. Locotenentul părea nu numai nerăbdător, dar şi de-a dreptul furios pentru că şeful gării întârzia să priceapă – sau se făcea că nu pricepe! – un fapt deosebit de important: să înştiinţeze la Bucureşti ceea ce se petrecea la căsuţa unde ajunsese urmărindu-l pe Daleş.

Aşa se face că mai trecură încă vreo zece minute de nervi şi încordată aşteptare, pentru Davidescu. Abia după ce comandantul unităţii de pază apăru pe peron însoţit de oamenii săi, şeful gării, cu inima mai uşurată, se decise să dea ascultare dorinţei locotenentului şi acesta obţinu direct, prin centrala automată C.F.R., legătura cu numărul de telefon pe care îl solicitase. Davidescu raportă colonelului Manea situaţia şi primi aprobarea să acţioneze imediat.

Însoţit de cei trei militari, parcurse din nou drumul până la căsuţa unde în urmă cu mai bine de o jumătate de oră se petrecuseră lucrurile acelea ciudate. Ajunseră în preajma grădinii înţesate de flori. Locotenentul le ceru militarilor să se posteze pe una din laturile căsuţei, iar el intră pe poartă şi urcă fără zgomot treptele, până în cerdac, unde se opri, oarecum descumpănit, neştiind cum ar fi mai bine să procedeze. Uşa de la intrare era întredeschisă, iar în casă continua să fie întuneric. Hotărî să acţioneze brusc, prin surprindere, preîntâmpinând astfel o eventuală ripostă. Îşi pregăti lanterna şi revolverul, împinse fulgerător uşa cu piciorul şi dintr-un salt ajunse în interiorul camerei. Înăuntru însă nu se simţea nicio mişcare. Aprinse brusc lanterna şi plimbă repede, vreme de câteva secunde, fasciculul luminos, de-a lungul pereţilor. Nu zări nimic deosebit. De nicăieri, niciun zgomot. Surprinzător, casa părea pustie. Locotenentul găsi numaidecât comutatorul şi o lumină slabă, difuză, se împrăştie în încăpere. Era o cameră aranjată în stil românesc. Deşi totul lăsa să se vadă că fusese locuită, acum părea neprimitoare, rece.

Deodată privirea locotenentului descoperi cu uimire corpul unui bărbat întins pe duşumea într-o poziţie curioasă. Se aplecă imediat asupra lui şi constată că nu era altul decât Daleş. Inginerul respira uşor, deşi cam

neuniform. La tâmpla dreaptă se vedea urma unei lovituri, din cauza căreia probabil că leşinase. Pentru câteva clipe locotenentul îl părăsi pe inginer şi cercetă la iuţeală camera alăturată. Era o mică bucătărie şi pe masă se aflau în dezordine cutii de conserve goale, resturi de salam, biscuiţi şi o scrumieră plină cu mucuri de ţigări. Aşadar, cineva locuise aici. Cineva care, evident, dorise să nu-şi trădeze prezenţa, deoarece nu făcuse focul în sobă şi preferase să consume numai hrană rece. Şi acesta nu fusese, se înţelege, inginerul Daleş.

Locotenentul ieşi în cerdac şi semnaliză cu lanterna celor trei ostaşi. Aceştia îşi făcură imediat apariţia, aducându-i la cunoştinţă că nimeni nu părăsise locuinţa în vreme ce el se afla în interior. O investigaţie în împrejurimi ar fi fost fără şanse mari de reuşită, atât din cauza întunericului, cât şi a numeroaselor posibilităţi de ascunziş pe care le oferea terenul, aşa că se hotărî să renunţe. Îi rugă pe ostaşi să rămână în apropiere pentru orice eventualitate. Asupra inginerului Daleş nu găsi decât lucruri fără însemnătate, printre care şi biletul de tren. Aşadar, pentru Davidescu rămânea învăluit în mister scopul pentru care Daleş se deplasase, cu atâta grabă şi nerăbdare, până aici, tot aşa cum nu se putea lămuri cine fusese persoana care se ascunsese în casă şi

dispăruse în intervalul de timp cât el se aflase în gară.

Îl aşează pe Daleş cu grijă pe pat. Inginerul scoase un geamăt uşor şi întredeschise ochii, speriat şi confuz.

— Cine sunteţi? murmură inginerul, încercând cu greu să se ridice.

— Vă rog să staţi liniştit.

Se părea că Daleş nu-şi revenise, deoarece îl privea încă buimac pe locotenent, parcă neînţelegând nimic din ce se petrecuse cu el până atunci. Nici Davidescu nu insistă, aşteptând liniştit ca inginerul să-şi revină complet.

Vicenţiu Daleş îl studia cu atenţie pe omul din faţa lui. Încet-încet memoria îi revenea şi îşi aminti cum un tânăr cu o barbă roşie ca focul îl trăsese cu forţa în interiorul camerei şi cum se lovise, sau fusese lovit, imediat după ce individul îl silise să între. Îşi roti privirea prin cameră şi constată că în afară de el şi bărbatul acesta, la fel de necunoscut, nu se mai afla nimeni. „Ce se întâmplase oare?" se întreba cu nedumerire.

La fel de nedumerit era şi locotenentul Davidescu. De câteva secunde privirea i se oprise pe o fotografie înrămată, fixată pe perete, între două vase de pământ smălţuite. Şi frumoasa femeie, surâzând fericită, nu era alta decât... Eliza Dornescu! În grabă locotenentul uitase să se intereseze la şeful gării cui îi aparţinea casa,

dar acum înţelese imediat unde se afla. Aşadar, acesta era fără doar şi poate refugiul tainic al actriţei. Câţi dintre cei care roiau în jurul ei îl cunoşteau? Ce căuta inginerul Daleş aici? Hotărî că era cazul să-l scoată pe inginer din muţenia lui. Trebuia să procedeze cu tact, dacă dorea să afle cât mai multe lucruri, dar şi cu repeziciune.

— Cred că aţi putea să-mi răspundeţi acum la întrebări. Dar mai întâi, desigur, am să mă prezint, deşi numele meu nu vă spune probabil nimic: locotenentul Davidescu. Dumneavoastră cine sunteţi?

— Inginerul Vicenţiu Daleş.

— Domnule inginer, vă rog să-mi declaraţi cu toată sinceritatea: ce anume v-a adus până la căsuţa aceasta izolată şi... părăsită, ca să spunem aşa, deoarece acum vreo jumătate de ceas... mai era locuită de cineva.

— Da, într-adevăr, spre surprinderea mea, când am sosit aici, am fost întâmpinat cu ostilitate de un necunoscut. Dar aş vrea să ştiu şi eu pentru ce mă interogaţi? Am comis vreo infracţiune, dorind să-mi vizitez prietena despre care ştiam că vine din când în când să se odihnească în această casă?

— N-aţi comis nicio infracţiune. Numai că doamna Eliza Dornescu, deoarece bănuiesc că despre dânsa e vorba...

— Aşa e.

— A fost victima unui atac...

— Cum?!

— Şi noi îl căutăm pe infractor.

— Aşadar?...

Inginerul Daleş afişa o uimire şi o îngrijorare ce nu păreau simulate. Apoi îşi prinse capul între palme şi începu să plângă. Nu în hohote, ci potolit, cu lacrimi rare, prelingându-se încet de-a lungul obrajilor. După un timp, când îşi reveni, răspunse calm şi precis tuturor întrebărilor.

*

Când maiorul Tomescu se întoarse la sediu şi primi raportul locotenentului Davidescu, un zâmbet de satisfacţie îi lumină faţa: locotenentul nu-şi pierduse vremea zadarnic. Interogatoriul luat inginerului Daleş lămurea multe din punctele neclare până aici. Desigur, mai rămâneau destule, printre care cel mai important i se părea acela al identificării persoanei ce se ascunsese în căsuţa Elizei Dornescu, deşi după părerea sa nu putea fi vorba decât de Remus Aliman. În definitiv, de ce fugise pictorul, căutându-şi un refugiu cât mai ferit de ochii lumii? Ce îl determinase să părăsească oraşul, precipitat, îndată după ce aflase de „moartea" actriţei? Participase sau nu la această crimă? Făcea sau nu făcea parte din grupul de spioni? Maiorul Tomescu era convins că nu peste mult timp va putea să răspundă şi

acestor întrebări, ca şi multor altora, legate unele de altele printr-un dublu fir: cazul Elizei Dornescu şi lucrarea inginerului George Munteanu.

*

Orele şapte seara. O seară de noiembrie rece, umedă, ceţoasă.

Daleş se află în drum spre Bucureşti, însoţit de locotenentul Davidescu. Despre Anca Rodan, George Munteanu şi doctorul Bănescu se ştie că sunt fiecare acasă la ei. Doar Catrina Dornescu şi pictorul Aliman rămân în continuare dispăruţi.

Mai trec treizeci de minute de aşteptare încordată şi apoi, brusc, pe cadranul postului de radiorecepţie se aprinde primul beculeţ. Alarmă! Anca Rodan a ieşit din casă, îndreptându-se spre staţia de autobuz. După un sfert de oră de la plecarea laborantei, şi inginerul Munteanu îşi părăseşte locuinţa, urcându-se în maşina sa. Câteva minute mai târziu opreşte în faţa Teatrului muzical.

— Aşadar, inginerul Daleş a declarat adevărul, constată cu voce tare maiorul Tomescu.

Exact la ora opt Anca Rodan îşi face apariţia în acelaşi loc. Cei doi se întâlnesc şi se salută. Galant, inginerul Munteanu îi sărută mâna colaboratoarei sale şi îi explică probabil că îl aşteaptă şi pe Daleş.

În sfârşit, cu zece minute mai târziu decât era prevăzut îşi face apariţia şi inginerul Daleş. Îşi cere scuze că a întârziat, iar ceilalţi doi se fac că nu observă umflătura de la tâmplă.

— Sunteţi invitaţii mei în această seară! exclamă George Munteanu.

Are o figură radioasă. Colaboratorii săi nu l-au văzut atât de vesel niciodată.

— O victorie trebuie sărbătorită aşa cum se cuvine! Cred că am ales locul cel mai potrivit, pentru ca să ne simţim cu toţii bine.

Îi călăuzeşte către intrarea discretă, în spatele căreia se află scările ce duc până la uşa barului.

Anca şi Vicenţiu lasă impresia că sunt încântaţi, poate şi pentru a răspunde, într-un fel, atenţiei de care se bucură amândoi din partea inginerului Munteanu. Coboară împreună scările, îşi predau paltoanele la garderobă şi intră în sala relativ lipsită de spaţiu, dar cochetă şi cu mult gust aranjată. Un chelner, într-un costum impecabil, îi conduce până la un mic separeu, aşezat lângă ringul de dans.

— E plăcut aici! constată Anca, privind cu atenţie interiorul localului.

— Dacă te simţi bine cu adevărat, nu pot decât să mă felicit pentru alegerea făcută, îi răspunde George Munteanu, în vreme ce cu un semn discret îl invită pe

chelner. Propun să bem şampanie!

Vicenţiu Daleş nu rosteşte niciun cuvânt. E cel mai puţin expansiv dintre ei. Se mulţumeşte să-i privească, surâzând cu politeţe şi amabilitate numai atunci când e cazul. De altfel, doar cu un efort mare de voinţă face faţa situaţiei, deoarece la emoţiile care l-au încercat cumplit în această după-amiază se adaugă şi o serioasă durere de cap, ca urmare a loviturii.

*

Locul ales de inginerul Munteanu pentru strania sărbătorire a unei victorii ipotetice – aşa cum rezulta cel puţin din declaraţiile făcute de el directorului institutului, atunci când ceruse amânarea cu o zi a depunerii lucrării – îi pare ciudat maiorului Tomescu. „Intim-bar”, localul unde a dispărut în urmă cu două zile Catrina Dornescu, e situat la demisolul clădirii care adăposteşte şi Teatrul muzical. Împrejurul lui s-au perindat doctorul Bănescu, pictorul Aliman şi Vicenţiu Daleş, cei trei admiratori ai actriţei. Şi tot aici inginerul Munteanu a hotărât să petreacă împreună cu colaboratorii săi.

— Pentru mine lucrurile sunt din ce în ce mai clare, îi mărturiseşte maiorul locotenentului Mareş. Mai avem doar două enigme de dezlegat. Şi una dintre ele o vom descifra la bufetul lacto-vegetarian. Să mergem!

Când ajung acolo constată că micul local e ferecat cu

lacăt. Pe o hârtie lipită pe uşă cineva scrisese cu litere ca de tipar: „Localul închis. Responsabilul bolnav."

Maiorul telefonează Direcţiei comerciale de care aparţine localul. Din fericire, deşi ora e târzie, găseşte un funcţionar de serviciu, care cu multă amabilitate îi dă numele şi adresa responsabilului. După un sfert de oră, împreună cu însoţitorii pe care şi-i luase, ajunge la locuinţa lui Octav Budan. Opresc maşina în dreptul unei case cufundate în întuneric. Pe uşa de la intrare e prins un cartonaş, ca o carte de vizită, pe care stă scris numele proprietarului: Virgil Zugravu, pensionar.

Unul dintre oamenii care îi însoţesc înconjură casa şi constată că mai există o intrare, separată, cu o scară de serviciu care duce la apartamentul de la etaj. Uşa e încuiată.

Maiorul apasă pe soneria de la intrarea principală. Peste puţin timp se aprinde o lumină şi se aude glasul speriat al unei femei în vârstă:

— Cine e?

— Dan Tomescu...

— Nu vă cunosc. Ce doriţi?

— Aş vrea să stau de vorbă cu proprietarul.

— E bătrân şi bolnav. S-a culcat. Reveniţi, vă rog, mâine dimineaţă.

— Nu vă supăraţi că insist, dar e o situaţie excepţională. Vă rog să mă înţelegeţi. Trebuie să aflu

neapărat anumite lucruri.

— Dacă vă convine, putem discuta şi aşa, răspunde cu încăpăţânare femeia, fără să deschidă uşa.

Maiorul nu are încotro.

— Bine, cum doriţi. Spuneţi-mi, cine locuieşte la etaj?

— Chiriaşul nostru, domnul Budan. Dar acum nu-i acasă.

— Sunteţi sigură?

— Bineînţeles. De câte ori pleacă din Bucureşti îmi lasă cheia de la camera dumnealui.

— De fapt, eu pe acest domn Budan îl caut.

— Pentru ce? Sunteţi vreo rudă de-a lui?

— Nu, doamnă. Îl bănuim de furt, invocă la repezeală maiorul. Suntem de la miliţie!

De dincolo de uşă răzbate o exclamaţie de uimire, urmată de un suspin zgomotos. Aproape imediat femeia le deschide şi îi invită:

— Poftiţi înăuntru!

O bătrânică scundă surâde încurcată şi pare foarte surprinsă de afirmaţiile de adineauri ale maiorului.

— Îl cunoaşteţi bine pe chiriaş?

— Ca să fiu sinceră, nu. S-a mutat la noi abia de trei-patru luni. Până atunci, în camera de sus locuia fratele meu, doctorul Bănescu.

Maiorul reuşeşte să-şi ascundă surpriza.

— De ce a plecat fratele dumneavoastră de aici?

— A primit o garsonieră într-un bloc nou, mai în centru, aproape de policlinică. Şi apoi acolo are în apropiere şi un garaj pentru maşină.

— Cine vi l-a recomandat pe Budan?

— Fratele meu. Dar să nu vă închipuiţi că el îl cunoştea mai bine. I-l recomandase o doamnă, o prietenă de-a lui.

— Cunoaşteţi cumva numele acestei doamne?

— Radu nu mi-a spus cum o cheamă.

— Ce fel de om e acest Budan?

— Mie mi s-a părut tare cumsecade. Şi liniştit.

— Nu primea vizite?

— Absolut niciodată. Cât priveşte chiria, mi-a plătit-o pe un an înainte, din proprie iniţiativă.

— Spuneaţi că v-a lăsat cheia.

— Da.

— Când a plecat?

— Să tot fie vreo două ceasuri. A plecat cu maşina.

— Are maşină personală?

— Da.

— Ce marcă?

— Nu mă pricep la maşini. Ştiu doar că e de culoare verde închis şi e destul de măricică.

— Bănuiţi cumva încotro a plecat?

— Nu mi-a spus nimic şi nici eu n-am fost indiscretă să-l întreb. A sunat la uşă, cum aţi făcut şi

dumneavoastră, şi mi-a spus: „Doamnă Zugravu, eu plec în provincie, că am nişte treabă pe acolo şi, fiindcă nu ştiu când am să mă întorc, poftiţi cheia."

— De ce v-a dat-o?

— A mai plecat de două ori în provincie şi tot aşa a procedat. De altfel acesta a fost singurul lucru pe care i l-am pus în vedere, încă de la început. Bărbatul meu e în vârstă şi e bolnav. Dacă se întâmplă ceva în casa asta, trebuie să mă descurc singură, după puterile mele. S-ar putea să plesnească o ţeavă la instalaţia de apă de la etaj sau mai ştiu eu ce să se întâmple în lipsa chiriaşului. De aceea, când e plecat din Bucureşti cheia stă la mine.

— Sunteţi amabilă să deschideţi, să-mi arunc o privire în cameră?

— Desigur. Numai să-mi pun paltonul pe mine.

Bătrâna se reîntoarce numaidecât. Ocolesc împreună casa şi deschid mai întâi uşa de serviciu. Urcă pe scară, până la etaj, unde se află locuinţa chiriaşului, de fapt o singură cameră şi dependinţele. Când aprind lumina, sora doctorului Bănescu scoate un mic strigăt de surpriză.

— Ce s-a întâmplat, doamnă? întreabă maiorul, care nu-şi dă seama pentru moment ce anume o surprinde pe bătrână.

— Nu vedeţi? A strâns tot. Şi-a luat şi valizele, ca şi

cum ar fi plecat definitiv.

Şi, pentru a-i confirma maiorului Tomescu adevărul spuselor sale, deschide larg uşile şifonierului.

— Într-adevăr, se pare că Octav Budan s-a pregătit pentru un drum mai lung, constată maiorul. Sau poate că s-a mutat.

— Şi nu mi-a spus nimic, se tânguieşte bătrâna.

— Nu trebuie să vă pară rău. Doar v-a plătit chiria cu anticipaţie.

Rostise cuvintele pe un ton glumeţ, dar bătrâna nu sesiză acest lucru. Se mulţumi doar să confirme, oftând cu uşurare:

— Aşa e, tovarăşe maior.

Dar Tomescu înţelege că nu mai are ce căuta aici. Pasărea şi-a părăsit cuibul, poate simţind primejdia, poate cu un scop bine definit. Din prudenţă lăsă pe unul din subofiţeri să păzească în continuare locuinţa, iar el, după ce mulţumi bătrânei, se reîntoarce la maşină, secondat îndeaproape de Mareş şi de ceilalţi. Din cercetările ordonate încă înaintea acestei deplasări aflase că Octav Budan avea un cazier destul de bogat. Săvârşise nişte escrocherii mărunte în tinereţe, rănise grav, în cursul unei încăierări dintr-un local periferic, pe un cetăţean şi avea la activ şi o tentativă de viol. Pentru toate acestea executase câţiva ani de închisoare. Ceea ce îl frapase pe maiorul Tomescu era faptul că

Octav Budan devenise proprietarul unei maşini, pe care i-o adusese o rudă din străinătate, în urmă doar cu trei luni: un Ford-Taunus de culoare verde.

Imediat îl înştiinţă pe colonelul Manea despre noile descoperiri şi îl rugă să comunice tuturor posturilor, precum şi celor de la Direcţia Circulaţiei, pentru identificarea maşinii şi arestarea proprietarului ei.

Era trecut de ora nouă, când maiorul Dan Tomescu îşi făcu apariţia pe uşa barului într-un impecabil costum de seară. Constată cu satisfacţie că niciunul dintre cei trei salariaţi ai institutului de cercetări nu părăsise localul. Păreau bine dispuşi şi chiar Daleş surâdea amuzat de gluma pe care tocmai le-o spunea în acel moment inginerul Munteanu.

*

Tânărul înalt, cu părul blond-roşcat, neras, zgribulit de frig şi chinuit de insomnii şi coşmaruri părăsise casa Elizei Dornescu la puţin timp după ce Vicenţiu Daleş se lovise la cap. Pentru Remus Aliman apariţia inginerului Daleş constituise o surpriză neplăcută. Nu-l cunoştea, nu ştia cine era şi mai ales de ce o căuta pe Lia. Totuşi acest om reuşise să-l răscolească puternic, îşi pusese imediat întrebarea dacă tot ceea ce ştia el despre Lia era adevărat. Recapitulă în minte întâmplările prin care trecuse începând de duminică seara, apoi tot ceea ce i se spusese în legătură cu Lia a doua zi, precum şi

îndemnul de a se ascunde în casa izolată. Constată acum, când judeca lucrurile într-o altă lumină, că sub imperiul fricii luase o hotărâre destul de pripită.

„Ce-ar fi să mă întorc la Bucureşti şi să declar autorităţilor tot ceea ce ştiu, după ce voi verifica în prealabil eu singur care este situaţia reală a Liei? Şi apoi nici nu mai pot rămâne aici, atâta vreme cât ascunzătoarea mi-a fost descoperită. Dintr-un moment într-altul tânărul acesta zănatic îşi va reveni din leşin şi situaţia poate deveni neplăcută pentru mine."

Gândurile îi dădură aripi. Într-o clipă îşi luă scurta îmblănită şi bascul şi ieşi în cerdac. Inspiră adânc. Apoi se îndreptă direct către gară, cu gândul de a lua primul tren spre Bucureşti. Luminile de neon împrăştiau întunericul şi îi dădeau senzaţia că se reîntoarce la viaţă. Pe peron nu se afla nimeni. Consultă la iuţeală panoul cu mersul trenurilor. Peste o oră trecea un accelerat, dar nu avea oprire aici. Exista şi un tren personal, însă numai după două ceasuri.

În semiîntunericul sălii de aşteptare un ţăran moţăia. Pe măsuţa din colţ cineva uitase un ziar. Aliman se aşează pe una din cele patru bănci libere, cât mai aproape de sobă. Căldura îl moleşi, pleoapele grele ca plumbul i se închiseră. Aţipi. Nu vroia să adoarmă şi se lupta cu somnul. Răsfoi alene paginile ziarului de pe măsuţă. Deodată privirea i se opri pe un anunţ, în

mijlocul căruia se află chiar fotografia lui: „Cine poate da relaţii despre persoana din fotografia alăturată, dispărută de la domiciliu, este rugat să se adreseze numaidecât...”

Aşadar era căutat.

În gară tocmai se anunţa sosirea personalului. Ar fi trebuit să se ducă la casa de bilete, dar acum nu mai avea nici putere şi nici curaj. Îl cuprinsese din nou teama. Se simţea ca un animal hăituit. Îi era foame şi sete. Era obosit şi descurajat. De la fereastra sălii de aşteptare privea îndurerat şirul vagoanelor trenului ce pornea spre Bucureşti. Plecase şi singurul pasager, ţăranul care moţăise în sala de aşteptare. Rămăsese singur, mai singur ca niciodată. Ieşise pe peron. Dinspre linii se apropia impiegatul de mişcare. Se grăbea să ajungă înăuntru, la căldură, şi nici nu-l observase pe Aliman. Acesta se îndreptase, nehotărât, către şosea. S-ar fi reîntors în căsuţa de la capătul potecii întortocheate, dar acolo se afla necunoscutul care îl tulburase atâta, nici el nu ştie de ce.

În depărtare se zăreau farurile unei maşini. Se apropia cu repeziciune de el. Aliman, instinctiv, căută să se ascundă, dar era prea târziu. Lumina farurilor spălă şoseaua şi îl cuprinse şi pe el, necruţătoare, orbindu-l. Şoferul frână brusc şi maşina patină câţiva metri, apoi se opri. Omul de la volan deschise portiera

şi îi făcu semn să se apropie.

— Domnule Aliman, pe dumneavoastră vă căutam.

Pictorul răsuflă uşurat când îl recunoscu. Era responsabilul bufetului lacto-vegetarian de lângă teatru, Octav Budan, acelaşi care se oferise să-l aducă aici în urmă cu două zile.

— Ce mai e nou, domnule Budan?

Îşi dădu seama că a pus o întrebare neclară, dar celălalt o înţelese şi se grăbi să-l liniştească:

— Pentru dumneata... lucrurile sunt lămurite. Uciga şul Elizei Dornescu a fost descoperit. Ţi-am spus să ai răbdare că până la urmă totul se va rezolva cu bine. Dar de ce nu m-ai aşteptat în căsuţă, aşa cum ne-am înţeles?

Pictorul îi explică, în câteva cuvinte, ce se întâmplase. Octav Budan scăpă, fără să vrea, o înjurătură. Apoi redeveni amabil cu Aliman.

— Nu-i bine să ne mai ducem acolo!

— Pentru ce? Din moment ce nevinovăţia mea s-a dovedit...

— Spuneai că nu-l cunoşti pe tip?

— Nu l-am văzut niciodată...

— Cine ar putea să fie?

— Asta m-am întrebat şi eu!

— În definitiv, acum nu ne mai interesează. Eu am venit să vă conduc la Bucureşti. Poftiţi în maşină! La

zece şi jumătate trebuie să fiu înapoi...

Pictorul se urcă bucuros lângă Octav Budan, admirând eleganţa maşinii. Deodată îşi aminti că nu ştie numele celui care i-a răpit viaţa Liei. Îl întrebă pe Budan, care rânji dispreţuitor.

— Un nemernic! Doctorul Bănescu.

Pictorul avu impresia că primise o măciucă în cap. Furios, îl apucă de umăr pe omul de lângă el.

— Eşti sigur? strigă el spre Budan, cu disperare.

Surprins, Budan scăpă pentru câteva clipe controlul volanului şi maşina se răsuci pe şosea. Cu greu reuşi să frâneze.

— Ce înseamnă asta? Vrei să ne răsturnăm în prăpastie?

— Iartă-mă! murmură pictorul. Simt că înnebunesc. Criminalul!

— Ar fi cazul să te linişteşti. Acum tot nu mai poţi interveni.

Maşina demară încet, dar sigur. Budan scrută drumul în lumina farurilor. Până la şoseaua principală mai erau doar câteva sute de metri.

— Nu doriţi să beţi ceva cald? O să vă mai întremeze...

Aliman tresări.

— Aţi spus ceva?

— Dacă doriţi, am acolo, în termos, nişte cafea

fierbinte.

— Mulţumesc!

Remus Aliman deşurubă capacul termosului, în vreme ce Budan reduse viteza maşinii pentru ca pictorul să-şi poată turna liniştit o porţie de cafea în pahar. Ajunseră la intrarea în şoseaua principală. Pictorul duse paharul la buze. Simţi aroma îmbietoare a cafelei, dar constată că era prea fierbinte.

— S-a păstrat excelent în termos. Parcă acuma aţi luat-o de pe foc. Am s-o beau ceva mai târziu.

Budan surâse acru şi nu mai scoase niciun cuvânt.

Şoseaua principală era destul de circulată, cu toată vremea rea. Pe asfaltul umed se aşternuse o pojghiţă de gheaţă. După un sfert de oră, Budan opri maşina. În faţa lor, pe şosea, staţionau numeroase maşini.

— Ce s-a întâmplat? Vreo barieră de cale ferată?

— Nu ştiu. Parcă nu era niciuna pe aici.

Pictorul profită de oprire şi sorbi cu poftă câteva înghiţituri de cafea. Budan păru neliniştit. Ieşi din maşină, făcu câţiva paşi pentru a-şi da seama ce se întâmplă afară şi deodată simţi că i se opreşte respiraţia.

— Ce ghinion! Tocmai acum! exclamă el înciudat, cu voce tare.

Doi ofiţeri de miliţie se îndreptau spre maşina din faţa lui. Reintrând repede în maşină, îl văzu pe Remus

Aliman înţepenit într-o poziţie ciudată, cu o expresie de groază întipărită în ochii ce îi luceau straniu. Termosul îi scăpase din mână şi conţinutul i se vărsase pe haine şi pe podea. Budan simţi pe frunte stropi reci de sudoare. Stinse farurile şi încercă să întoarcă maşina, dar era prea târziu. Ofiţerii de miliţie luminau cu lanterne puternice numărul maşinii. Se apropiară amândoi de el. Unul deschise portiera:

— Permisul dumneavoastră de conducere, vă rog.

Budan se consolă singur. „Poate că-i un simplu control şi m-am speriat degeaba. Şi s-ar putea să nu-l observe pe idiotul ăsta", îşi spuse. Prezentă permisul de conducere ofiţerului de miliţie. Acesta îl verifică atent câteva minute, apoi îl invită să coboare din maşină.

— Ce înseamnă asta? încercă să protesteze Budan, deşi ştiu bine acum că se agită inutil.

— Sunteţi arestat, domnule Budan!

„Aşadar, totul s-a sfârşit! Cum şi ce s-a întâmplat în lipsa mea din Bucureşti? Cum m-au descoperit?"

Întrebări chinuitoare îl mistuiau. Şi deodată un gând îi veni în minte. Cu iuţeala fulgerului se aplecă, ridică termosul de pe podeaua maşinii şi sorbi cu nesaţ cafeaua care mai rămăsese. Ofiţerii de miliţie se repeziră amândoi, instinctiv, să-l oprească, dar totul se petrecu atât de repede, încât intervenţia lor fu târzie.

Octav Budan îi privi cu un surâs batjocoritor, parcă triumfător, câteva clipe, apoi se prăbuşi cu capul pe volan şi rămase, ca şi pictorul Aliman, într-o poziţie ciudată, crispată şi rigidă. „Pentru mine... totul s-a sfârşit...” fu ultimul lui gând.

*

Maiorul Tomescu priveşte cu atenţie în jurul lui. Din când în când scapără bricheta ca să-şi alunge plictiseala.

Mai sunt cincisprezece minute până la ora zece. Din moment că niciunul dintre cei trei salariaţi ai institutului nu s-a ridicat de la masă, măcar pentru un singur minut, s-ar putea ca transmisia ultimului mesaj să se efectueze din altă parte, nu de la „Intim-Bar” sau din apropierea lui, aşa cum a crezut până acum. Însă ideea că una dintre cele trei persoane este implicată în acţiunea de spionaj nu-l părăseşte nicidecum.

Acum douăzeci de minute Mareş i-a comunicat descoperirea celor doi ofiţeri de la Direcţia circulaţiei. Să fie Octav Budan cel care urma să transmită mesajul? Dar asupra lui, în afara termosului cu cafea otrăvită, nu s-a descoperit nimic compromiţător. Corelând o serie de date, conchise că Budan nu a fost decât o rotiţă, mai mult sau mai puţin însemnată, în angrenajul mecanismului de spionaj. Gândurile îi sunt întrerupte. În local se stinge brusc lumina. Maiorul Tomescu

priveşte cadranul ceasului fosforescent: zece fără zece minute. Un răpăit de tobă şi reflectorul aruncă un con de lumină asupra unei femei ce a apărut în mijlocul ringului de dans, îmbrăcată într-o rochie albă, elegantă.

— Bună seara, stimaţi oaspeţi! Am plăcerea să vă invit la dans!

Aplauze entuziaste răspund invitaţiei. De data asta s-au reaprins numai luminile din dreptul fiecărei mese, sub forma unor lumânări electrice. Într-adevăr, se pare că barul îşi merită numele cu prisosinţă. Pe ring câteva perechi s-au grăbit să dea curs amabilei invitaţii. Dan Tomescu tresare şi simte că inima a început să-i bată mai cu putere: de la masa celor trei a dispărut inginerul Munteanu. Şi iată că Daleş o invită la dans pe Anca Rodan...

*

Exact la ora zece fără zece minute colonelul Adrian Manea este înştiinţat că postul emiţător al spionilor a confirmat, pe lungimea de undă cunoscută, recepţionarea mesajului şi predarea lui în termen.

Urmează câteva minute de aşteptare. Trebuie localizat punctul de emisie. În sfârşit colonelul primeşte comunicarea: „Transmisia a avut loc de la hotelul vecin cu Teatrul muzical. Individul care a transmis informarea s-a aflat în hotel.” Se calculează din nou, riguros, matematic, posibilităţile de emisie şi

recepţie şi se ajunge la concluzia unanimă că atât „mesagerul”, cât şi „primitorul” vor lucra pe un perimetru foarte restrâns, deci vor întrebuinţa microemiţătorul şi microreceptorul cu o rază de lucru care nu depăşeşte cincisprezece metri.

*

Ofiţerul de serviciu ridică prompt receptorul. La capătul celălalt al firului se aude o voce gravă, baritonală, emoţionată:

— La telefon doctorul Radu Bănescu. Vreau să vorbesc neapărat cu tovarăşul maior Tomescu. E o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Nu se află aici.

— Dar unde?

Ofiţerul are o scurtă ezitare. Apoi se hotărăşte.

— Aşteptaţi, vă rog, un minut.

Din camera alăturată obţine legătura directă cu colonelul Manea.

— Tovarăşe colonel, doctorul Radu Bănescu îl caută urgent pe tovarăşul maior Tomescu.

— Dă-i legătura cu mine!

— Am înţeles.

— Domnul doctor Bănescu? întreabă colonelul Manea.

— Da. Vreau să vorbesc neapărat cu maiorul Tomescu.

— Îmi puteţi încredinţa mie ceea ce aveţi să-i comunicaţi.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Colonelul Manea.

— Tovarăşe colonel, trebuie să o văd neapărat, dacă mai e în viaţă, pe Eliza Dornescu. Nu ştiu unde e internată, însă cred că sunt singurul om, în acest moment, care poate să o salveze.

— Unde vă aflaţi acum?

— La policlinică.

— Este ora zece fără cinci minute.

— Exact!

— Aveţi o maşină la dispoziţie?

— Maşina mea personală.

— Ştiţi unde se află Teatrul muzical?

— Bineînţeles.

— Vă aşteptăm, eu sau maiorul Tomescu, în faţa teatrului.

*

Locotenentul Mareş observase şi el când George Munteanu se ridicase de la masă. Îl urmărise cu privirea şi constatase că se îndrepta spre ieşire. „Încotro se duce?" se întrebase locotenentul apropiindu-se de el. „E ora zece fără două minute. Nu cumva emiţătorul mesajului e chiar George Munteanu?"

Inginerul a ieşit din bar şi s-a oprit la garderobă.

Schimbă câteva cuvinte cu garderobiera, apoi se îndreptă în partea opusă.

Mareş schiţează un zâmbet în colţul gurii: „Dar acolo e toaleta! M-am alarmat degeaba." Prudent, rămase totuşi în aşteptare. Exact la ora zece şi un minut îl vede coborând scările de la intrare pe locotenentul Davidescu. Când îl zăreşte pe Mareş, se luminează la faţă, se repede la el şi îl strânge în braţe cu nemaipomenită efuziune, şoptindu-i cu repeziciune:

— Comunicaţi-i tovarăşului maior că am detectat microemiţătorul. Se află în clădirea Teatrului muzical.

— Ai grijă tu de Munteanu. E la toaletă! îi răspunde tot atât de rapid Mareş şi dispare imediat în bar.

Emisiunea nu poate dura mai mult de zece minute. Aşadar, mai sunt cel mult opt minute şi în acest interval spionii trebuie să fie prinşi asupra faptului. În bar continuă să se danseze. Anca şi Vicenţiu s-au reîntors la masă şi par intrigaţi de lipsa inginerului Munteanu.

Însoţit de Mareş, Dan Tomescu urcă în grabă scările. Iese în stradă, face semn altor doi ofiţeri şi încearcă să deschidă uşa teatrului. E închisă! Detectorul îi semnalizează continuu că sursa de emisie se află la mai puţin de cincisprezece metri. Ofiţerii ciocănesc în uşă şi din cabină îşi face apariţia portarul.

— Ce înseamnă asta? Azi nu avem spectacol!

protestează el, dar deschide imediat uşa.

— Se află cineva în interiorul teatrului?

— Nu, absolut nimeni. Pe onoarea mea, doar nu dorm în post...

Dan Tomescu nu mai are timp să asculte explicaţiile portarului.

— Aprinde luminile din hol! Şi în sala de spectacole! îi strigă el şi aleargă pe scările care duc spre sală.

Detectorul vibrează şi mai puternic. Sursa e deci pe aproape. Unul dintre ofiţeri a rămas cu portarul, care aprinde luminile. Celălalt a pornit spre scara de serviciu, care se află în partea stângă a scenei. Mareş supraveghează intrarea. Orice încercare de retragere a celui care emite în aceste momente mesajul e blocată.

În partea dreaptă e o uşă care duce la cabinele artiştilor. Detectorul vibrează foarte puternic. Un bec mic luminează difuz culoarul, de-a lungul căruia sunt înşirate multe uşi, prima dintre ele fiind cea de la cabina Liei Dorna. O plăcuţă de metal, cu numele ei, e prinsă pe uşă. „De aici, din cabina actriţei, se transmite deci mesajul." Maiorul Tomescu scoate revolverul. Cu mâna stângă apasă încetişor pe clanţa uşii. Surpriză! Uşa e descuiată? Cabina e luminată. Dintr-o privire maiorul constată că în cabină nu se află absolut nimeni.

E ora zece şi şapte minute. Detectorul arată intensitatea maximă. Sursa emiţătorului e undeva, aici,

la doi sau trei paşi de el, şi totuşi în cabina Liei Dorna nu se află nici o altă persoană în afară de el.

Maiorul Tomescu urmăreşte detectorul, dar caută în acelaşi timp cu înfrigurare explicaţia acestei ciudate situaţii. Desigur, nu poate fi vorba de „omul invizibil" al lui Wells! „E ingenios camuflat acest aparat de transmisie! Cel care l-a pus în funcţiune, simţind pericolul, a reuşit să dispară la timp, lăsându-l să transmită singur mai departe." Şi deodată faţa maiorului se luminează. Trage sertarul de la măsuţa cu oglindă şi găseşte imediat ceea ce căuta. Printre farduri şi grime se află o tabacheră de argint, asemănătoare celei pe care i-a predat-o Catrina Dornescu. Deschide cu febrilitate capacul. La suprafaţă sunt zece ţigări. Le înlătură şi apasă pe un mic resort. Fundul dublu al tabacherei dezvăluie un micromagnetofon-emiţător.

Detectorul s-a oprit. S-a oprit şi emiţătorul, deoarece e ora zece şi zece minute... şi transmiterea mesajului s-a terminat.

*

George Munteanu s-a reîntors în localul barului la ora zece şi zece minute. Inginerul a lipsit de la masa cu colaboratorii săi exact cât a durat transmisia.

O cercetare rapidă stabileşte că unul din pereţii toaletei barului corespunde cu cabinele actorilor din clădirea Teatrului muzical. E clar că transmisiile s-au

efectuat pe această cale. Emiţătorul, instalat în cabina actriţei Lia Dorna într-o inofensivă tabacheră de argint, transmitea mesajele, pe care unul din clienţii barului le prelua din toaletă în modul cel mai firesc cu putinţă.

„Ce-a căutat acolo inginerul Munteanu în această seară, în timpul transmisiei? se întreabă maiorul Tomescu. Presupunând că a predat spionilor şi ultima formulă a invenţiei sale şi că mesajele au fost transmise prin mijlocirea unui intermediar, nu înţeleg rostul preluării informaţiilor tot de către ei. Aceasta e ultima enigmă pe care o mai am de dezlegat."

La masa celor trei buna dispoziţie domneşte din nou. Nu e întreruptă decât de apariţia unui chelner, care se apleacă ceremonios şi îi şopteşte ceva inginerului Munteanu.

— Vă rog să mă scuzaţi câteva minute, se adresează inginerul celorlalţi şi se ridică de pe scaun, urmându-l pe chelner, care îl conduce în biroul responsabilului, unde-l aşteaptă nerăbdător maiorul Tomescu.

*

Punctualitatea îl caracteriza, în mod deosebit, pe doctorul Radu Bănescu. Aşa că, la ora zece şi zece minute, opri maşina în faţa Teatrului muzical, unde se afla colonelul Manea.

— Vă ascult, domnule doctor.

— Eliza Dornescu a fost otrăvită. Am ajuns la această

concluzie după nenumărate cercetări prin cărţile de specialitate.

— Şi noi am ajuns la aceeaşi concluzie.

— E vorba de o otravă puternică, ale căror efecte sunt paralizia fulgerătoare şi apoi moartea lentă.

— Ştim şi asta.

— Dar există şi un antidot!

— Care, din nenorocire, nu cred că ne va sosi în timp util.

— Tovarăşe colonel! E vorba de viaţa singurei mele fiinţe dragi. Eliza înseamnă totul pentru mine. Ce credeţi că am făcut în ultimele douăzeci şi patru de ore?

— Bănuiesc că aţi căutat să realizaţi singur un antidot.

— Exact! Şi cred că am reuşit.

— Credeţi?

— Sper. Nu pot să fiu sigur întru totul. În orice caz trebuie să riscăm...

— Domnule doctor, asupra dumneavoastră planează destule suspiciuni. Nu credeţi că aş putea să interpretez cererea aceasta?...

— Nu vă înţeleg!

— Cine-mi poate garanta că nu sunteţi autorul otrăvirii Elizei Dornescu?

— Dar... e imposibil ca eu...

— Nicidecum, din moment ce faptul s-a petrecut, aţi

recunoscut doar, în seara când aţi fost în vizită la actriţă.

— Dar nu în prezenţa mea.

— Cine ne garantează acest lucru?

— Bine. O să vă convingeţi până la urmă de nevinovăţia mea. Acum e vorba de cu totul altceva...

— De ce? Aţi aflat că antidotul e în drum spre Bucureşti, că există şanse ca Eliza Dornescu să fie salvată. Pretextaţi că aţi descoperit dumneavoastră un antidot – de care însă nu garantaţi! – şi poate că îi administraţi actriţei o doză şi mai mare de otravă, să fiţi sigur că nu va mai vorbi niciodată.

— Ceea ce spuneţi e numai o supoziţie.

— Domnule doctor Bănescu, eu nu pot merge la întâmplare în nicio acţiune de care răspund.

— În această privinţă, recunosc, aveţi dreptate. Totuşi insist să acceptaţi ceea ce vă propun.

— Ce anume?

— Consimt ca, în cazul când antidotul experimentat de mine n-o va salva pe Eliza, să fiu considerat cel care a atentat la viaţa ei... Primiţi?

— Nu! Aş fi bucuros, în schimb, ca până la urmă să vă dovediţi nevinovăţia. Şi acum permiteţi-mi să vă pun eu o întrebare: La rugămintea cărei persoane aţi recomandat pe Octav Budan ca să devină chiriaşul surorii dumneavoastră?

— Catrina. Ea m-a rugat... insistent.

— Ştiaţi că Budan e un om certat cu legea?

— Nu!

— Dar despre faptul că a dispărut Catrina Dornescu aveţi cunoştinţă?

— Deloc! Ultima oară am văzut-o aseară, pe ploaia aceea torenţială.

— Domnule doctor, spuneţi-mi, aţi fost în cabina Elizei Dornescu la teatru?

— Bineînţeles. De mai multe ori.

— Credeţi că s-ar putea ascunde acolo o persoană?

— Imposibil. De ascuns nu are unde, dar...

— Dar...

— Se poate face invizibilă. Poate n-o să mă credeţi nici de data asta?

— Vă rog, vă ascult!

— Eram într-o seară în cabina Elizei. Ei bine, pare neverosimil, şi totuşi aşa s-a întâmplat. Parcă o văd pe Eliza. Stătea în faţa oglinzii. Eu frunzăream o gazetă. La un moment dat mă trezesc singur în încăpere. Eram sigur că Eliza nu ieşise pe uşă şi totuşi, ca să mă conving, am deschis uşa şi m-am uitat de-a lungul culoarului. Nu se zărea nicăieri. Am zăbovit pe culoar cam un minut, un minut şi ceva. M-am întors apoi în cabină. Eliza se pieptăna în faţa oglinzii şi se străduia să nu izbucnească în râs. „Ce înseamnă asta, draga mea?

i-am spus. Am impresia că te joci de-a omul invizibil." Ea mi-a înlănţuit gâtul cu braţele şi a început să râdă. „Ai uitat unde te afli?" „Ce vrei să spui?" „Că în orice teatru există trape." „Din câte ştiu, sunt numai pe scenă". „Şi în cabina mea e una." „Unde?" „Chiar aici, sub scaunul din faţa oglinzii. Am aflat abia zilele trecute de existenţa ei. Vrei să dispari şi tu?" I-am spus că nu doresc aşa ceva şi asta a fost tot. Vă rog să mă credeţi!

— Vă cred, răspunse cu amabilitate colonelul Manea.

*

— Aş vrea să discutăm deschis, domnule inginer, rosti maiorul Tomescu, invitându-l pe George Munteanu să ia loc.

— De acord, domnule, maior. De altfel şi eu mi-am dorit acest lucru... şi încă cu patruzeci şi opt de ore în urmă.

— Şi de ce n-aţi făcut-o?

— Am ezitat, fiind convins că voi rezolva totul singur.

— Recunoaşteţi că aţi colaborat cu un grup de spioni?

— Cu un grup?! Nu! Numai cu o singură persoană.

— Katy Dorn?

Inginerul nu părea surprins. Mai degrabă o undă de tristeţe şi melancolie trecu pentru o clipă pe faţa lui smeadă.

— Katy Dorn sau Catrina Dornescu... e totuna.

— Pentru ce aţi făcut-o?

— M-a ameninţat că va dezvălui trecutul meu nu prea strălucit.

— Aţi fost soţul ei. Nu-i aşa?

— Şi sunt încă. Din păcate, nu suntem divorţaţi. Ne-am căsătorit la Viena, în anul 1938.

— Eraţi student?

— Da. Student sărac, cu o bursă insuficientă pentru a trăi, cât de cât, în vremurile acelea. Ca să rezişti, trebuia să ai o altă ocupaţie. Unii dintre noi vindeau ziare, alţii făceau pe comisionarii, alţii cărau lăzi cu alimente în piaţă. Am trecut şi eu prin toate acestea, luni de zile, în şir. Într-o seară m-am dus la teatru. Am văzut-o şi am ascultat-o ca vrăjit pe una dintre cele mai mari actriţe: Katy Dorn. Era tânără, frumoasă, cu o voce fermecătoare. M-am îndrăgostit nebuneşte de ea. Am aşteptat-o la ieşirea din teatru, împreună cu un alt grup de entuziaşti. Dar nu m-am mulţumit doar s-o aplaud, ca toţi ceilalţi. M-am repezit după ea în maşină, i-am sărutat mâinile înmănuşate şi i-am spus, ţin minte exact şi acuma: „Vă iubesc. Sunteţi atât de frumoasă! Ca o regină.” Cred că la început s-a speriat. Nu ştia ce să creadă despre mine, dar când m-a auzit vorbind româneşte a surâs emoţionată şi m-a privit cu interes. I-a făcut semn şoferului să pornească maşina. „Eşti

român?" „Da", am răspuns eu, nevenindu-mi să cred că eu sunt cel de lângă frumoasa actriţă. „Şi eu. N-ai ştiut?" „Nu. Dar e o adevărată minune! am strigat. Nici nu se putea să fie altfel! Numai o românca poate fi atât de frumoasă!" Pe drum m-a privit tot timpul. Eu nu încetam să-i şoptesc cuvintele cele mai tandre de iubire, pornite din inimă. Când am ajuns la ea acasă, în dreptul porţii, m-a sărutat pe obraz. „Îţi mulţumesc pentru vorbele tale frumoase. Nimeni până la tine nu mi le-a mai spus cu atâta sinceritate." Mi-a fixat o întâlnire pentru a doua zi, într-o cofetărie discretă, de la periferia oraşului. Vreme de o săptămână ne-am întâlnit în locul acela tainic, rostind amândoi şoapte de iubire. Îmi dădeam seama că ea se apropia tot mai mult de sufletul meu. Catrina, la rândul ei, înţelegea că eram complet lipsit de mijloace materiale şi cu un surâs fermecător îmi strecura banii necesari pentru achitarea notelor de plată, deşi eu întotdeauna o refuzam categoric. „Aş vrea să vii la mine acasă, mi-a spus într-o bună zi, dar nu se poate. Nu-mi cere să-ţi explic motivul. Totuşi doresc să ne întâlnim undeva, într-o cameră discretă, unde să nu fim văzuţi de nimeni." Am ridicat umerii neputincios. „Nu, iubitul meu, nu am să-ţi cer să o găseşti tu, pentru că ştiu că acest lucru nu ţi-e cu putinţă. Cunosc eu un asemenea loc. Sper că ai să mă însoţeşti în camera aceea mică, modestă, dar curată,

situată într-un cartier liniştit şi plin de poezie, s-a depănat mai departe visul iubirii noastre. I-am propus să ne căsătorim. Ea a râs, fără nicio umbră de ironie. „Şi cu ce ai să-ţi întreţii o soţie atât de pretenţioasă ca mine? Sunt obişnuită să trăiesc în lux. Mulţumeşte-te cu viaţa pe care o trăim în prezent." M-am ambiţionat, deşi recunoşteam în sinea mea că rostise adevărul. Nu vroiam să fiu întreţinutul Catrinei, dar nici nu aveam posibilitatea să câştig sumele de bani necesare unei femei ca ea. Mă aflam într-o mare încurcătură. „Ştii ceva? mi-a spus Catrina peste puţină vreme. Am vorbit cu cineva care s-a arătat dispus să-mi ofere o slujbă bună pentru tine." „Bine, dar eu nu pot să abandonez facultatea. Mai am un singur an şi isprăvesc." „Nimeni nu-ţi cere acest lucru. Ai să vezi că e uşor şi că vei câştiga bani mulţi." Da, slujba pe care mi-o găsise Catrina era în aparenţă foarte uşoară şi mi-a adus, pe neaşteptate, venituri serioase.

Maiorul Tomescu surâse cu amărăciune.

— Spionaj?

— Exact! Bineînţeles, nu mi-am dat seama de la început. Nu mai are rost acum să vă povestesc cum am aflat adevărul în cele din urmă. În orice caz, când am înţeles la ce mă împinsese Catrina să fac era prea târziu: ne căsătorisem. Tot atunci Austria era ocupată de hitlerişti. Apoi a venit războiul. Într-o seară, cu puţină

vreme înainte de data când urma să ne reîntoarcem în ţară, Catrina a dispărut. Căutările mele au fost zadarnice. De altfel nu-mi lăsase niciun bilet, nicio înştiinţare unde aş putea s-o găsesc. Am presupus că şi-a pierdut viaţa într-una din misiunile ei de spionaj. M-am întors în ţară cu o diplomă, dar trist şi singur. Războiul se terminase, dar pentru mine totul era sumbru. Încetul cu încetul mi-am revenit şi pe măsură ce trecea vremea, înneguratele amintiri se estompau tot mai mult. În schimb creşteau stima celor ce mă înconjurau, admiraţia pentru lucrările mele, pentru munca mea de cercetător. Nimeni nu ştia de trecutul meu îngrozitor, nimeni în afară de Catrina Dornescu. A apărut anul acesta în august, în vreme ce mă aflam pe litoral, în concediu. La început am crezut că am vedenii, dar când mi-a vorbit, când mi-a surâs, amintirile mi s-au trezit brusc şi m-a cuprins acelaşi dor nebun de odinioară. Uitasem cine fusese în realitate. Nu o vedeam decât ca atunci, cu aproape patruzeci de ani în urmă, tânără şi frumoasă, regina mea, sufletul vieţii mele. Şi am petrecut o seară de neuitat, retrăind cu soţia mea, Catrina, parcă aievea, visul şi poezia din camera mică, aflată undeva într-un cartier vienez. Dar totul a fost, din nou, numai un vis. A doua zi aveam să revin la trista şi cruda realitate: Catrina m-a ameninţat, m-a şantajat. Am bănuit că era dornică să-şi „refacă”

viaţa, adică să trăiască iar în lux şi bogăţie de pe urma spionajului. Dar acum eu nu mai eram tânărul uşor de prins în plasă. „E atât de simplu pentru tine! spunea ea. Eşti dator să mă ajuţi şi tu acuma, aşa cum te-am salvat şi eu din mizerie odinioară." „Dar bine, draga mea, acum am un salariu frumos, o casă îndestulată, de ce nu rămâi lângă mine pentru toată viaţa?" „Ceea ce-mi oferi tu îmi dă cu prisosinţă şi nepoata mea, actriţa Lia Dorna. Eu vreau mult mai mult. Încă de pe vremea când eram la Viena am adunat o avere. Împrejurări vitrege m-au determinat să fug, să dispar..." „Îmi amintesc!" i-am răspuns eu, oftând amarnic. „Am revenit mai târziu în ţară. Foştii mei patroni nu mă uitaseră. Printr-un agent mi-au dat de urmă acum doi ani. De nenumărate ori mi-au cerut diverse servicii. Am refuzat, pretextând de fiecare dată altceva. Atunci m-au ameninţat că-mi voi pierde viaţa, atât eu, cât şi nepoata mea, pe care o iubesc mai mult decât orice pe lume. Ca să vezi însă, George, ce înseamnă destinul! Mi-au oferit o unică şansă: aceea de a le transmite ultimul tău proiect de invenţie." „Catrina, draga mea, dar nu se poate! Cum îţi închipui tu...?" Protestele mele au fost zadarnice. De fapt s-au topit în faţa stăruinţelor ei. Am cedat, crezând că ea se află într-o situaţie disperată, dar conştiinţa mă mustra tot timpul.

Inginerul făcu o pauză, ca şi cum ar fi vrut să-şi

adune gândurile risipite de întâmplările neobişnuite prin care trecuse. Maiorul Tomescu îi oferi o ţigară, pe care George Munteanu o aprinse numaidecât, mulţumind printr-o înclinare uşoară a capului.

— Şi în ce fel v-a mustrat conştiinţa, domnule inginer? Furnizând spionilor, treptat, formulele experienţei dumneavoastră? Ştiţi cât de importantă este această invenţie pentru economia ţării? De ce aţi făcut asta?

— Domnule maior, de înştiinţat nu vă puteam înştiinţa şi cred că v-aţi dat seama de ce nu am făcut acest lucru. Vroiam să le salvez pe Catrina şi pe nepoata ei. Dar cum să procedez? M-am hotărât să-i predau Catrinei copii de pe lucrările mele, în care strecuram, intenţionat, bineînţeles, unele greşeli, spre a întârzia cât mai mult cercetările colaboratorilor ei de peste graniţă. La un moment dat am vrut să vin la dumneavoastră, să vă mărturisesc întreaga situaţie şi să interveniţi. N-am mai făcut acest lucru, pentru că eu consideram că există o soluţie mai bună, care salva şi viaţa celor două femei. Până la urmă am isprăvit singur toată lucrarea; ultima formulă eu am elaborat-o şi tot eu am experimentat-o. Soluţia finală, cea mai importantă de altfel, am închis-o în seiful meu acasă. Ştiam că în această seară Catrina va transmite ultimul mesaj, după care urma să plece în străinătate. Faţă de

patronii ei îşi făcuse datoria, aşa că, îmi închipuiam, totul se va sfârşi cu bine. În ceea ce mă priveşte, urma să vă cer ajutorul abia după plecarea ei.

Maiorul Tomescu aşează microemiţătorul pe masă, în faţa inginerului.

— Înseamnă că ceea ce a transmis Catrina Dornescu, în această seară e o soluţie complet eronată.

— Da. Se poate verifica imediat.

— Vă daţi seama, domnule inginer, ce greşeală enorma aţi înfăptuit? Dacă veneaţi de la bun început la noi, aţi fi înlăturat toate pericolele în care s-au aflat şi se mai află câteva persoane, printre care şi Eliza Dornescu!

*

Prin trapa din cabina Elizei Dornescu cei patru ofiţeri ajung într-un culoar din subsolul teatrului. În partea stângă se află o uşă, zăvorâtă pe dinafară. E clar că aici nu avea cum să pătrundă nimeni. La celălalt capăt al culoarului se află o scară de fier, în spirală, care se termină în plafon. Se cercetează cu atenţie şi, deodată, cineva descoperă urmele unui chepeng. Încearcă să-l ridice, dar e blocat. Probabil că pe aici a intrat şi apoi a fugit persoana care a mânuit emiţătorul. Dar unde corespunde ieşirea din subsol prin chepeng?

— Numai într-un singur loc, explică maiorul Dan Tomescu: bufetul lacto-vegetarian. Fiţi atenţi! S-ar

putea ca bătrâna spioană să ne mai rezerve şi alte surprize!

Dar Catrina Dornescu, de data aceasta, nu mai pregătise nicio surpriză. În momentul când ofiţerii pătrunseră în interiorul bufetului înţelese că „recitalul" ei s-a sfârşit. Îşi luă de pe tejgheaua localului poşeta imensă şi ofta adânc, privind melancolică, fără nicio ţintă precisă, parcă imaginându-şi o cortină lăsându-se încet, încet, peste finalul neprevăzut al unei piese.

*

Colonelul Manea şi maiorul Tomescu, împreună cu colaboratorii lor, aşteaptă nerăbdători spovedania Catrinei.

— Cred că ne veţi relata totul. De altfel inginerul Munteanu a făcut declaraţii complete, o avertizează colonelul.

— Domnilor ofiţeri, aveţi cuvântul meu, bineînţeles dacă mai pot fi crezută!

— Vă ascultăm!

— Dar, mai întâi, luaţi-mi o piatră de pe inimă. Ce face Eliza?

— Sunt puţine şanse să scape cu viaţă...

— Dumnezeule! gemu Catrina. Dacă aş fi ştiut... Eu i-am dat otrava. Dar jur că n-am ştiut, nici măcar n-am bănuit groaznicul ei efect!

— I-aţi pus-o în cafea, nu? izbucni maiorul Tomescu.

— Da. Când am văzut ce s-a întâmplat, am fost îngrozită. Pe Eliza o iubesc ca pe copilul meu.

— De ce aţi comis atunci această monstruozitate?

— Budan îmi încredinţase un plic care conţinea, îmi spunea el, un somnifer puternic, al cărui efect durează şaptezeci şi două de ore.

— V-a spus că e inofensiv, că l-aţi putea întrebuinţa şi dumneavoastră...

— Da.

— Precizaţi: în ce împrejurări i l-aţi dat?

— Vineri seara am transmis penultimul mesaj. Ca de obicei, am instalat rola cu informaţiile primite de la George Munteanu în tabachera pe care susţineam că Eliza a primit-o în dar de la un admirator...

— Cine v-a dat „tabachera” sau mai bine zis cele două tabachere?

— Acelaşi Budan. Dar cred că le-a primit şi el, la rândul lui, de la altcineva.

— În schimbul unei maşini de culoare verde, de la o „rudă de peste hotare”?

— Probabil, admise bătrâna.

— Această rudă nu este altcineva decât spionul care v-a condus din umbră întreaga activitate, în scopul obţinerii materialului elaborat de inginerul Munteanu.

— Desigur, întrucât Budan era un simplu executant. Nu-l cunoşteam decât pe el şi mi-a făcut totdeauna

impresia unui om detestabil, sub toate aspectele, dar eram nevoită să lucrez cu el.

— Continuaţi relatările despre cele ce s-au petrecut vineri seara.

— Transmisiile, patru la număr, le-am făcut în acelaşi mod. Când Eliza era pe scenă, cam pe la ora zece seara, puneam în funcţiune micromagnetofonul emiţător. Persoana care prelua transmisia se afla instalată în apropiere, la „Intim-bar".

În urmă cu câteva zile, în timp ce transmiteam, pe neaşteptate, a apărut în cabină Eliza. I se făcuse rău pe scenă şi regizorul sfârşise spectacolul mai devreme cu douăzeci de minute.

— Uşa nu era închisă?

— Ba da. Dar avea şi ea o cheie.

— V-a surprins deci în plină activitate?

— Spre nefericirea ei, a înţeles imediat despre ce era vorba. Nu am mai avut vreme să întrerup transmisia şi nici n-am vrut să-l alarmez pe acela care primea mesajul. În orice caz eram sigură că voi reuşi s-o conving pe Eliza să nu mă trădeze.

— Ceea ce nu s-a întâmplat...

— Da! oftă din nou, dureros, Catrina. S-a repezit, mi-a smuls tabachera-magnetofon şi a pus-o în poşeta ei. A refuzat orice discuţie cu mine şi m-a ameninţat că va divulga totul organelor de securitate. Noaptea,

târziu, i-am telefonat lui Budan, explicându-i ce s-a întâmplat. A doua zi mi-a adus cea de-a doua tabacheră şi plicul cu somnifer. „Cu primul prilej caută să înlocuieşti tabacherele. Trebuie să reintri în posesia emiţătorului neapărat, pentru că miercuri va avea loc ultima transmisie şi e cea mai importantă. Dacă nepoata dumitale nu e înţelegătoare şi simţi că eşti în primejdie, dă-i somniferul.

— Şi i l-aţi dat?

— Da. Duminică noaptea la ora douăsprezece. Începând cu sâmbătă după-amiază şi până duminică seara, Eliza a dispărut de acasă. Am căutat-o personal. I-am dat mai multe telefoane. Nu a răspuns. Bănuiesc că a fost plecată pe Valea Prahovei, în apropiere de Sinaia, unde închiriase o căsuţă. Dar se putea tot atât de bine să nu fi fost acolo. Nu l-am găsit nici pe Budan, să mă repeadă cu maşina până la căsuţă. Pe la şapte seara, duminică, a răspuns, în sfârşit, la telefon. Mi-a spus că nu mai am ce căuta în casa ei şi m-a avertizat că a încunoştinţat, printr-o scrisoare, organele în drept, să vină la ea acasă, a doua zi dimineaţă. „Şi acum, iartă-mă, dar a venit la mine Radu Bănescu" conchisese şi îmi închisese telefonul. Mă aflam într-o mare primejdie, atât eu, cât şi ea, deoarece ştiam că înainte de a fi intrat dumneavoastră în acţiune spionul străin ne-ar fi lichidat pe amândouă.

Am stat şi am pândit, în faţa blocului, până a plecat doctorul.

— Pe la ce oră s-a întâmplat acest lucru?

— Cred că era ora nouă. Poate nouă şi un sfert. Nu mai ţin bine minte. Aveam cheia de la intrare la mine. Când m-a văzut, Eliza a izbucnit într-un hohot de plâns. „De ce-ai făcut asta? De ce? îmi striga tot timpul. N-aş fi crezut niciodată că eşti în stare de aşa ceva." Deodată am auzit soneria de la intrare. M-am uitat la ceas. Era aproape zece şi jumătate. „Ştiu cine e. Eu l-am chemat. Treci dincolo, în baie." „De ce?" am întrebat-o oarecum mirată. „N-am chef să-ţi explic." M-am supus. Nu vroiam s-o mai supăr cu nimic. Am lăsat totuşi uşa întredeschisă, din curiozitate. Am recunoscut vocea lui Remus Aliman. Nu ştiu dacă aţi auzit de pictor...

— Îl cunoaştem.

— Au discutat aproape pe şoptite. Eliza avea mare încredere în el. Şi Remus, ca şi doctorul Bănescu, era îndrăgostit nebuneşte de ea. Au stat mult de vorbă. Cred că aproape o oră. După ce a plecat, am ieşit din baie. Eliza părea ceva mai liniştită. Acest lucru m-a intrigat. Bănuiam că a pus la cale ceva cu pictorul. Atunci m-am hotărât. Trebuia, cu orice preţ, să reintru în posesia tabacherei-emiţător. „Nu vrei să bem o cafea?" am întrebat-o. Nu a părut surprinsă. Îi plăcea cafeaua. A acceptat. În vreme ce eu preparam cafeaua şi

turnam în ceaşca ei jumătate din conţinutul plicului primit de la Budan, Eliza s-a pregătit pentru noapte. A aranjat patul. Eu am adus cafelele. Am aşteptat împreună până s-au mai răcit. „Eliza, dă-mi tabachera! E ultima oară când te mai rog." „N-o mai am", mi-a răspuns, surâzând. „Glumeşti." „Nu, deloc." A sorbit din cafea. O dată, de două ori. „Mi se pare ciudat." „Ce?" am întrebat-o eu. „Am un fel de ameţeală. Parcă se învârteşte camera cu mine." A încercat să se ridice a izbutit cu greu, a făcut câţiva paşi spre baie. „Catrina!" m-a strigat, privindu-mă cu ochi sticloşi, miraţi, temători. Apoi s-a prăbuşit pe parchet. Am rămas înmărmurită. Mi s-a părut straniu efectul somniferului. Am încercat s-o ridic. A deschis din nou ochii. Buzele i se mişcau, parcă vrând să-mi spună că şi de data asta a înţeles totul. Era un spectacol îngrozitor. Am transportat-o cu greu în pat. I-am telefonat lui Budan, explicându-i starea Elizei. „Poate ai greşit şi mi-ai dat altceva în loc de somnifer!" „Nici nu-i somnifer! a răspuns el cu brutalitate. Dar bine ai făcut că i-ai închis pliscul. Va sta înţepenită şaptezeci şi două de ore şi nimeni nu va şti de ce. După asta nu va mai ciripi niciodată." Am aşezat receptorul în furcă. Abia atunci mi-am dat seama că săvârşisem un act criminal. Trebuia să încerc s-o salvez pe Eliza, deşi riscam foarte mult, adică să nu mai pot efectua transmisia. M-am

gândit cum să procedez mai bine şi în cele din urmă m-am hotărât să anunţ Salvarea. Restul cred că-l ştiţi.

— Mai sunt unele lucruri de clarificat, sau mai bine zis, aş vrea să ne confirmaţi anumite supoziţii. Aş dori să ne spuneţi cum aţi reintrat în posesia tabacherei? o întrebă colonelul.

— Nu ştiu ce au discutat Eliza şi Remus atunci seara. Dar eram convinsa că tabachera care mă interesa pe mine se află la el, pentru că în casă la Eliza n-am mai găsit-o. Iar cu copia primită de la Budan nu mai aveam ce face.

— Mi-aţi predat-o mie, când v-am întrebat de ea, interveni maiorul Tomescu.

Catrina Dornescu evită să-l privească, prefăcându-se că nu a înţeles ironia maiorului şi continuă să răspundă întrebării colonelului Manea:

— După ce am fost supusă unui prim interogatoriu, am plecat la bufetul lacto-vegetarian, unde era responsabil Budan. Pe drum mi-am dat seama că sunt urmărită şi i-am explicat lui Budan, în câteva cuvinte, că am anunţat Salvarea. Când a auzit s-a înfuriat, mi-a spus că nu aveam ce căuta acolo, că m-am ramolit şi mi-a cerut să dispar imediat prin chepeng, în teatru. Am stat ascunsă în subsolul teatrului o bună bucată de vreme. Ceva mai târziu am ieşit şi am alergat direct la Aliman, la atelier. Se vede ca pictorul dăduse târcoale

locuinţei Elizei de dimineaţă, fiindcă mi-a povestit cum am fost urmărită. „Era de la miliţie. Eliza a fost ucisă astă-noapte”, l-am minţit eu. „Nu se poate! a strigat pictorul, înmărmurit. Cine a făcut una ca asta?” Asasinul a jefuit-o, am continuat eu să-l mint. I-a furat toate bijuteriile, printre care şi o tabacheră de argint, care valorează enorm.” Am observat cum s-a îngălbenit imediat la faţă. „O tabacheră?! Nu-i adevărat! Tabachera nu a fost furată. Mi-a încredinţat-o Eliza aseară, să o păstrez la mine, până când mi-o va cere ea îndărăt.” „Nu ştiu cât va crede miliţia din povestea asta a ta, când va găsi tabachera la tine acasă.” „Miliţia nu are de unde să ştie acest lucru.” „Dar dacă va afla de relaţiile tale cu Eliza?” „Sfătuieşte-mă ce să fac?” „Va trebui să dispari măcar pentru câteva zile.” „Unde?” „Cunosc eu un loc sigur, unde nu te va mai găsi nimeni. Ar fi bine să pleci numaidecât acolo!” „Chiar acum?” „Bineînţeles.” „Şi tabachera? Doar e un corp delict, nu-i aşa?” „Spune-mi unde se află şi voi avea grijă eu s-o fac să dispară.” Bietul Aliman. Un băiat bun, dar tare naiv şi fricos. A făcut întocmai cum l-am sfătuit. A doua zi l-am trimis pe Budan după tabacheră, la pictor acasă. Eu nu puteam să fac acest lucru, deoarece mă ştiam urmărită.

— Mda! Acum totul e clar. Nicio enigmă nu a rămas neelucidată, iar agentul străin, care vă dirija din umbră,

e în mâinile noastre.

— Cum aţi reuşit? Eu nu l-am văzut niciodată.

— Intuiţia inginerului Munteanu, care l-a întâlnit la toaleta Intim-Barului, preciza colonelul Manea. Sau poate totul n-a fost decât o întâmplare. Cert e că i-a reţinut figura şi acest fapt ne-a uşurat misiunea. Oricum, în această seară, nu ne mai putea scăpa... Cât e ceasul, dragul meu? i se adresă el apoi maiorului Tomescu, după un timp de tăcere.

— Douăsprezece noaptea, tovarăşe colonel.

— Aşadar, aţi împlinit misiunea în şaptezeci şi două de ore!

— A mai rămas un lucru de împlinit şi poate cel mai important: salvarea vieţii Elizei, a soţilor Aliman şi chiar a lui Budan, care va trebui să răspundă pentru faptele sale mârşave.

— Am luat toate măsurile necesare! Deoarece antidotul n-a sosit încă, şi cum nu mai avem altă soluţie la îndemână, trebuie ca doctorul Bănescu, asistat de medicii noştri, să încerce antidotul pe care l-a preparat singur.

*

Cortina se ridicase în mijlocul unui tumult de aplauze. Lia Dorna privea emoţionată publicul ei drag, care îi făcea o călduroasă manifestaţie de simpatie cu prilejul reintrării pe scenă. Încet-încet, aplauzele se

potolire. Orchestra începuse primele acorduri ale cântecului preferat de ea şi de admiratorii săi. Coborî pe podiumul care lega scena de sală cu un coş plin cu bucheţele de flori proaspete.

Cântând, începu să împartă darnică bucheţele în rândurile cele mai apropiate, unde se aflau doi bărbaţi tineri cu soţiile lor şi un altul, în vârstă, plin de prestanţă.

În coşul Liei Dorna mai rămăsese un singur bucheţel. Se reîntoarse pe scenă, sfârşi cântecul în aplauzele spectatorilor, sărută – aşa cum făcea întotdeauna – ultimul buchet şi îl azvârli cu o mişcare graţioasă bărbatului care îi redase viaţa, bărbatului care o aştepta acum în culise pe frumoasa actriţă.

-= sfârşit =-